

DR. ADNAN AŞ-ŞARIF

MIRACOLUL □ TIIN □ IFIC ÎN CORAN

I

MIRACOLUL □ TIIN □ EI MEDICALE IN CORAN

Fundația Taiba – Romania - 2004

INTRODUCERE

ÎNTRE CORANUL CEL SFÂNT ȘI ȘTIINȚĂ

1.- *“Aceasta este o carte asupra căreia nu există nici o îndoială”.*

Definirea științei

Dacă vom defini știința ca fiind un ansamblu de legi, fapte și reguli asupra cărora specialiștii au fost prin consens de acord pentru un anumit domeniu al cunoașterii, a căror valabilitate a fost demonstrată de rațiune, de logică, de simțuri, de experiență și de timp, înseamnă că această definiție nu va include decât științele naturale materiale așa cum sunt fizica, chimia, medicina, astronomia și altele.

Disciplinele umane, așa cum sunt dreptul, etica, sociologia, psihologia și altele nu sunt considerate științe în sensul exact al acestui termen ci ele sunt niște “științe slabe” chiar dacă în practica generală li se atribuie numele de “științe”.

Știința este ansamblul de norme și principii dintr-un anumit domeniu al cunoașterii, al căror adevăr a fost confirmat de experiență și de timp.

Știința este înțelegerea legilor care guvernează lucrurile în privința mișcării lor, măsurii lor și interdependenței care se stabilește între ele. Dar știința, oricât de avansată ar fi, rămâne incapabilă de a înțelege esența lucrurilor, adică secretul ascuns în spatele acestui sistem minunat al esenței, de la cea mai mică particulă a atomului până la cea mai mare galaxie, dacă savanții nu recunosc existența lui **Allah**. Astfel înțelegem nedumerirea fizicianului **Alfred Kastler**, care a afirmat: **“Cu cât pătrundem mai adânc în studierea structurii materiei, cu atât mai mult slăbește convingerea noastră că o cunoaștem. O parte a ei rămâne și va rămâne pentru totdeauna departe de posibilitățile noastre de analiză, pentru că ea rămâne ascunsă de noi, ascunsă prin principiul unic, prin sistemul cosmic, prin...Dumnezeu, probabil...”**

Această nedumerire și această întrebare pe care și-o pune un savant fizician deținător al premiului Nobel pentru studiile sale în domeniul luminii, explică unul din sensurile cuvintelor lui **Allah** Preaînaltul: *“Iar vouă nu v-a fost dată decât puțină știință” (Al-Isra':85).*

Dacă vom trece în revistă istoria descoperirii adevărilor științifice din diverse domenii ale disciplinelor materiale și umane, de la apariția literelor până la scrierea acestor rânduri, vom constata că din milioanele de tone de cărți, ale căror autori pretind că ele ar fi lucrări științifice decât un număr mic, foarte mic, există -o singură carte: **Coranul Cel Sfânt.**

Aceasta pentru că nu există nici un verset al cărui conținut să se refere la vreuna din științele materiale fără ca știința să nu fi confirmat după secole adevărul celor afirmate de el și mii de versete coranice sunt astăzi legi și reguli de bază în diverse domenii ale disciplinelor materiale.

În ceea ce privește domeniul științelor umane, asupra cărora indivizii și popoarele au opinii diferite, versetele **Coranului Cel Sfânt**, referitoare la psihologie, drept, sociologie, doctrină, economie, educație și altele, oferă cuvântul decisiv și balanța exactă pentru acreditarea gradului de adevăr al științelor umane elaborate de oameni.

Coranul Cel Sfânt este pentru oricare cercetător avizat, eliberat de prejudecăți, balanța adevărată și cuvântul hotărâtor în privința științelor umane și materiale elaborate de oameni.

În **Coranul Cel Sfânt** găsim referiri la toate științele folositoare omului: știința credinței despre **Allah**, știința dreptului, etica și sociologia.

Ele sunt prezentate integral și detaliat în **Coran**, în culegerile de hadisuri (**HADIS**) și în **biografia Profetului (SIRA)**. Cei mai mulți cercetători le-au acordat dreptul ce li se cuvine prin comentariile ample conținute de zecile de mii de studii.

În **Coran** găsim, de asemenea, prezentată știința doctrinei și știința retoricii, ba chiar însăși retorica. El a îmbogățit vocabularul limbii arabe cu sensuri noi, provocându-l pe cititor să caute realitățile și esența lor.

În el se află totodată legi, principii și linii principale ale astronomiei, geologiei, embriologiei, geneticii, medicinei profilactice și ale altor științe, care au precedat cu multe secole descoperirile științei din zilele noastre care le-au confirmat.

Aceste versete referitoare la domeniile diverselor științe materiale reprezintă ceea ce este numit **Miracolul (I'JAZ) Științific al Coranului Cel Sfânt**.

Vom încerca - cu voia lui **Allah** – să le clasăm, să le exprimăm într-o formă simplificată și să le colecționăm, în măsura în care **Allah** ne va îngădui să o facem, într-o serie de cărți ce vor apărea succesiv.

Aceasta este cea de-a doua carte din această serie și apare după lucrarea intitulată **“Din știința psihologiei coranice”**.

2.- “Acea căroră le-a fost dăruită știința ce ți-a fost pogorâtă ție de la Domnul tău vor vedea că ea este adevăr”.

De unde au venit aceia care se pretind a fi laici cu născocirea despre opoziția care ar exista între **Islam** și între știință, de vreme ce **Islamul** este în esență sa știință, rațiune, logică și angajare?

Adevărata știință din cele mai diverse domenii se pleacă în fiecare zi cu smerenie în fața comorilor științifice ascunse în **Coranul Cel Sfânt** și în **Tradiția** cea nobilă care au precedat-o cu multe secole. Ba mai mult decât atât, putem afirma că **Islamul** și oricare știință adevărată folositoare omului sunt gemeni.

Dacă celelalte cărți revelate vin în unele privințe în contradicție cu adevărurile științifice pe care omul le-a descoperit ulterior, acest lucru se datorează mistificării unor părți din conținutul lor de către om. Dar de ce au generalizat acest lucru și l-au aplicat și la **Islam**?

Cum să se contrazică Islamul cu știința, când primul verset al revelației este o poruncă de a învăța: **“Citește!” (Al-'Alaq:1)**. Iar sporirea cunoașterii este o altă poruncă- **“Spune: Doamne, sporește-mi mie știința!” (Ta-Ha:114)**. Iar acela care a purtat mesajul încredințat lui și l-a transmis oamenilor, cel iubit și cel ales - binecuvântarea și pacea asupra lui! - s-a caracterizat pe sine a fi un învățător, căci a zis: **“Ci eu am fost trimis ca învățător”**.

Islamul a făcut totodată din căutarea științei o obligație a fiecărui musulman și a fiecărei musulmane, căci o tradiție nobilă(Hadis) este limpede în această privință: “ **Căutarea științei este o îndatorire pentru orice musulman și musulmană** ”. Și oare Domnul Preaslăvit și Preaînalt a cerut mărturie pentru unicitatea Sa și pentru imparțialitatea Sa de la altcineva decât de la El însuși, în primul rând, de la îngeri, în al doilea rând și de la cei cu știință, în al treilea rând: “**Allah mărturisește că nu este Dumnezeu afară de El. Și îngerii mărturisesc și cei înzestrați cu știință mărturisesc cu dreptate că Allah este în toate**” și că : “**Nu este Dumnezeu afară de El, Atotputernicul, Înțeleptul!**”(Al-Imran:18).

Și oare nu s-a adresat **Coranul Cel Sfânt** unui neam de oameni care știu, care înțeleg, care au rațiune și care cugetă? “**Și oare este de folos Coranul altfel decât prin știința(din el)?**”, s-a relatat că a zis **Trimisul** cel generos.

Și oare s-au schimbat revelația și tradiția?

Grație lor musulmanii s-au mutat din întunecimile ignoranței, devenind pentru un timp “**cea mai bună națiune care s-a ivit pentru oameni**”(Al-Imran:110), o națiune care a îmbogățit tezaurul omenirii în decursul secolelor, în diverse domenii ale științelor umane și materiale.

Atunci unde este greșeala? Unde se află astăzi boala?

Greșeala este în suflete și nu este în texte. Greșeala se află în sufletele care nu acționează așa după cum le poruncesc textele, respectiv **Coranul Cel Sfânt** și **Tradiția** cea nobilă.

Boala se află în unele suflete care nu au înțeles sensurile textelor.

Boala și greșeala constau în lipsa educației islamice acasă, la școală și în societate și ele sunt ale acelor care sunt răspunzători de acest lucru.

Boala constă în felul de a crede al musulmanului, în absența credinței corecte la cei mai mulți musulmani în ziua de astăzi, pentru că noi ne-am îndepărtat de înțelegerea **Cărții lui Allah** și de călăuzirea după știință, așa după cum ni s-a poruncit, dar noi nu vom dispera...

3.-**“Noi nu vom dispera...”**

Allah Preaînaltul și Preamăritul a grăit: ***“Spune: O, oameni! V-a venit Adevărul de la Domnul vostru și acela care este călăuzit, este călăuzit numai pentru sufletul său, iar acela care rătăcește, el duce în rătăcire numai sufletul său! Iar eu nu sunt păzitor peste voi! Și urmează ceea ce-ți este revelat și fii cu răbdare până ce Allah va judeca, fiindcă El este cel mai bun dintre judecători!” (Yunus:108-109).***

În această epocă ticăloșită, în această noapte lungă care învăluie națiunea islamică de la un cap la altul de secole, în care forțele organizate ale răului și neadevărului, din interior și din exterior, s-au unit împotriva noastră, cu toate că minciuna organizată prevalează asupra adevărului neorganizat, spunem: „noi nu vom dispera”, fiindcă: ***“Nu-și pierde nădejdea în îndurarea lui Allah decât neamul de necredincioși”(Yusuf:87)***

În această epocă întunecoasă prin care trece națiunea islamică, situată astăzi în rândul națiunilor ignorante, sărace și bolnave, în pofida bogăției și bunurilor pe care **Allah** i le-a dăruit, spunem: „noi nu vom dispera”. Chiar dacă națiunile de astăzi s-au năpustit asupra noastră, așa cum ***“cei care mănâncă se năpustesc asupra vasului plin cu mâncare”***, așa după cum s-a exprimat **Cel Iubit și Cel Ales** de parcă ar trăi printre noi, în ciuda faptului că noi suntem astăzi mulți, suntem asemenea spumei torentului, căci slăbiciunea ne-a pătruns în inimi: ***“Aproape că celelalte națiuni se năpustesc asupra voastră, așa cum cei care mănâncă se năpustesc asupra vasului plin de mâncare.”*** L-au întrebat: ***“Din pricină că vom fi puțini în ziua aceea, Trimis al lui Allah?”*** El a răspuns: ***“Ba veți fi în ziua aceea mulți, însă voi veți fi asemenea spumei torentului. Allah va smulge din inimile dușmanilor voștri teama de voi și va arunca în inimile voastre slăbiciunea”***. L-au întrebat: ***“Și ce este slăbiciunea, Trimis al lui Allah?”***. El le-a răspuns: ***“Dragostea pentru această viață și ura împotriva morții”(Abu Dawud).***

„Noi nu vom dispera”, căci **Domnul Preaslăvit și Preaînalt** ne-a poruncit să fim cu răbdare și pentru că știm care este diagnosticul bolii care rupe și macină legăturile națiunii islamice.

Aceasta este pierderea credinței adevărate de către majoritatea musulmanilor care nu au avut parte în secolul XX de metodele științifice

logice care să-i conducă la credința adevărată, în care se află leac pentru toate bolile noastre și pentru bolile omenirii.

“Noi nu vom dispera”, pentru că noi cunoaștem leacul tămăduitor al durerilor națiunii islamice și ale întregii omeniri.

Acesta este **Coranul Cel Sfânt**, calea urmată de **Trimisul Său Iubit** și **Hadisul Cel Nobil**, cu condiția să existe corpul medical care să explice calitățile acestui leac tămăduitor, pe care cei mai mulți oameni îl resping astăzi și nu vor să creadă în el și aceasta pentru că noi nu le-am oferit încă într-o manieră științifică, logică, metodică și programată, dovezile eficienței acestui medicament tămăduitor, de care s-au îndepărtat astăzi cei mai mulți dintre noi ca urmare a necunoașterii lui.

Prin ceea ce scriem, dorim să oferim dovezile științifice extrase din **Coranul Cel Sfânt** și din **Hadisul Cel Nobil**, care probabil că-l vor transforma pe musulman din rubrica “musulman prin identitate”, în rubrica “musulman credincios angajat față de cuvintele lui **Allah** prin vorbă și faptă”.

De aici trebuie să începem astăzi: savanții din domeniile sociologiei, politologiei și eticii, caută o soluție pentru tămăduirea omenirii de neliniște, de ignoranță, de sărăcie și de boli, însă ei nu o vor găsi decât în **Cartea Cea Sfântă a lui Allah: “Aceasta este o Carte pe care Noi ți-am pogorât-o pentru ca tu să-i scoți pe oameni din întuneric la lumină - cu voia Domnului lor - pe drumul Celui Puternic și Vrednic de Laudă”(Ibrahim:1); “V-au venit vouă o lumină și o Carte limpede de la Allah; prin ea Allah îi călăuzește pe căile păcii și mântuirii pe aceia care caută mulțumirea Lui. Și El îi scoate din întunericuri la lumină, prin grația Sa, și îi călăuzește pe un drum drept”(Al-Ma’ida:15-16).** Fără ea, nu este decât absurd și pierdere de timp: **“Allah are putere să facă orice lucru dacă voiește, dar cei mai mulți oameni nu știu”(Yusuf:21).**

Și nu vom ieși din această discordie chinuitoare care cuprinde națiunea islamică decât dacă vom înțelege calitățile **Cărții lui Allah Preamăritul** la care s-a referit **Trimisul Cel Iubit** și pe care le-a explicat.

Ali ben Abi Talib -**Allah** fie mulțumit de el! - a relatat: „L-am auzit pe Trimisul lui Allah - binecuvântarea și pacea lui Allah asupra lui! –

spunând: ***“Luați aminte, căci va fi discordie!”***, și l-am întrebat atunci: -Și care este ieșirea din ea, Trimis al lui Allah? Mi-a răspuns: ***“Cartea lui Allah! În ea se află știri despre ceea ce a fost mai înainte de voi și știri despre ceea ce va fi după voi și judecată între voi.***

Ea este cuvântul hotărâtor care nu este slab. Acela care o va părăsi dintre cei puternici va fi zdrobit de Allah, iar acela care va căuta călăuzire în altceva decât în ea va fi dus de către Allah în rătăcire.

Ea este funia cea trainică a lui Allah, lumina cea limpede, pomenirea cea înțeleaptă și calea cea dreaptă.

Ea este cea de la care nu abat capriciile, cea cu care limbile nu se încurcă și de care învățații nu se satură, care te face mereu să o reieși, ale cărei minuni nu se sfârșesc.

Ea este aceea pe care deîndată ce au auzit-o djinnii, au și zis: “Noi am auzit un Coran minunat, care călăuzește”(Al-Djinn:1). Acela care o va cunoaște va fi învingător cu știința lui, acela care o va rosti va spune adevărul, acela care se va călăuzi după Ea va primi răsplată, acela care va judeca după Ea va fi drept și acela care va chema la Ea va fi călăuzit spre drumul cel drept”.

Și va veni o zi în care această națiune va deveni din nou cea mai bună națiune care a fost scoasă dintre oameni, dacă ea se va întoarce la **Cartea lui Allah** și o va înțelege, o va respecta și se va călăuzi în faptele sale după prescripțiile Ei. Domnul va face să izbândească asupra întregii religii această religie adevărată - **Islamul**, oricât ar uneli împotriva ei forțele răului, ignoranței și convulsiei, întocmai așa cum ne-a făgăduit **Allah Preamăritul** și **Preaînaltul** - și făgăduința Lui este adevăr! Ea va continua ***“să poarte această știință care o va feri de mistificarea celor care exagerează și de interpretarea celor ignoranți. Pe acela căruia Allah îi voiește binele El îl va ajuta să înțeleagă religia. Eu împart și Allah dă. Va continua să existe în națiunea mea o comunitate care va împlini porunca lui Allah, căreia nu-i vor putea provoca nici un rău nici aceia care o vor părăsi, nici aceia care i se vor împotrivi, și până ce va veni***

rânduiala lui Allah ea va rămâne astfel".Așa ne-a vestit **Cel Iubit** și **Cel Ales** și el nu grăiește după cum pofteste și de aceea "noi nu vom dispera".

4.- Miracolul științific din Coranul cel Sfânt

Definirea lui:

El este studiul științific metodic al versetelor **Cărții Sfinte** și al **Hadiselor** nobile care le explică și care se referă prin conținutul lor la diverse discipline materiale ale științei, așa cum sunt astronomia, geologia, medicina, zoologia, botanica și altele. Acest studiu este asociat cu adevărurile științifice stabilite de om, a căror descoperire a fost confirmată și în legătură cu care nu mai există nici un fel de discuții între savanți.

El nu se bazează absolut deloc pe stabilirea unei legături între versetele sfinte și teoriile științifice aflate încă în curs de cercetare, care nu au fost confirmate încă printr-o lege descoperită, recunoscută de toți savanții și acreditată ca principiu de bază în științele lor.

Coranul cel Sfânt este sub toate aspectele un miracol pentru cercetător, indiferent de specialitatea sa, și cu deosebire în privința sensurilor miraculoase științifice din conținutul a aproximativ o mie de versete care s-au referit la diverse discipline materiale ale științei.

Știința a început să le descopere pe unele dintre ele cu sute sau zeci de ani în urmă, însă nu le-a acordat până în momentul de față atenția ce li se cuvenea în privința unui studiu științific, metodic. Fac excepție de la aceasta eforturile laudabile ale unor persoane și organisme științifice religioase din unele țări musulmane și nemusulmane.

Miracolul științific din Coranul Cel Sfânt este într-atât de important încât dr. Maurice Bucaille i-a dedicat o carte intitulată "Biblia, Tora, **Coranul** și știința".

El a ținut, de asemenea, o conferință la Academia de Științe din Paris – cea mai înaltă autoritate științifică din Franța, în anul 1976 despre sensurile miraculoase ale embriologiei coranice și a cerut

Academiei să adopte aceste sensuri și să le introducă în cărțile sale din domeniul științei medicale. A conferențiat, de asemenea, în Statele Unite, în Egipt, în Arabia Saudită și în alte țări despre miracolul științific al **Coranului Sfânt**.

Dr. Keith Moore, profesor de anatomie și embriologie la Universitatea din Ottawa(Canada) a răspuns la optzeci de întrebări care i-au fost adresate de o misiune științifică religioasă în legătură cu embriologia coranică și hadisele cele nobile care o explică și răspunsurile sale științifice au fost conforme cu afirmațiile din **Coran** și din **Hadisul nobil**.

Dr. Moore a conchis:“Mi-am pus aceste întrebări cu treizeci de ani în urmă și nu am fost în stare să răspund la jumătate dintre ele din pricina lipsei de fapte științifice atunci”.

La congresul dedicat miracolului științific din **Coranul Sfânt**, care a avut loc la Cairo în anul 1986, dr. Moore s-a ridicat și a afirmat:“Recunosc miracolul lui **Allah** în privința evoluției embrionului în toate stadiile sale și în privința descrierii exacte prezente în **Coranul Cel Sfânt**. Nu cred că **Muhammad** sau vreo altă persoană ar fi putut să știe cum se produce evoluția embrionului, deoarece aceste evoluții nu au fost descoperite decât în ultima parte a secolului XX. Doresc să afirm că tot ceea ce am citit în **Coranul Cel Sfânt** despre apariția și dezvoltarea embrionului în uter se potrivește întocmai cu ceea ce cunosc eu ca unul dintre savanții de seamă din domeniul embriologiei”.

Dr. Moore a pregătit în colaborare cu șeikul Az-Zindani o ediție specială a cărții sale autorizate pentru predarea embriologiei, făcând legătura în toate capitolele cărții în care se vorbește despre evoluția embrionului între faptele științifice, pe de o parte, și versetele referitoare la ele și hadisurile nobile transmise despre **Trimis -Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască!-, pe de altă parte, explicându-le și comentându-le. Cartea poartă titlul “The Developing Human”(Dezvoltarea umană).

Și să nu uităm ceea ce au scris în legătură cu acest subiect șeikul Nadim al- Jasar, dr. Mustafa Mahmud, dr. Muhammad Ali al-Bar, dr. Khalis Kanjo, dr. Ahmad al-Fanjari, dr. Muhammad Kamal Abd al-Aziz, șeihul Mitwalli as-Saarawi, Ahmad Amin, șeikul Abd al-Majid az-Zindani, profesorul Nawfal și alții - **Allah** să-i răsplătească cu bine!

5. Importanța miracolului științific ca una din căile propovăduirii

În fiecare epocă au existat căi de propovăduire urmate de propovăduitori. Domnul i-a sprijinit pe trimișii Săi cu dovezi, probe și miracole care corespundeau nivelului rațional și științific al mediului în care au trăit și a păstrat **Coranul Cel Sfânt** - singurul miracol etern - ca un izvor din care propovăduitorii să-și extragă dovezile despre existența **Creatorului** și adevărul revelației.

În secolul XX - epoca științelor materiale - constatăm că studiul despre miracolul științific în **Coranul Cel Sfânt** este una din metodele propovăduirii, dacă nu una din cele mai importante. Credința corectă fermă este un rezultat practic, ideologic, logic și științific, înainte de a deveni o problemă afectivă și sentimentală.

Fiecare propovăduitor trebuie să se bazeze pe logică în adresarea sa către individ și pe dovada științifică materială certă, atunci când dialoghează cu el despre existența lui **Allah** și adevărul revelației și al tradiției despre profet. Această dovadă o găsim astăzi în miracolul științific coranic, adică în studiul versetelor științifice care se referă la diverse științe materiale și în programarea, predarea și propagarea lor prin diverse mijloace de informare audio-vizuale. Toate manualele școlare se referă la istoria descoperirii informațiilor, dar rareori găsim o carte care să facă trimitere la existența principiilor de bază ale acestor informații, cum sunt cele de astronomie, geologie, mediu, om, animale și plante, existente în **Coranul Cel Sfânt** care a precedat descoperirile omului cu multe secole.

Oare nu este o lipsă că manualele de astronomie spun că primul care a afirmat că pământul nu este nemișcat a fost Copernic, în secolul al – XVI lea, uitând cuvintele lui **Allah Preaînaltul** “**și fiecare plutește pe o orbită**” sau că Einstein, Edwin Hubble și alții au fost primii care au descoperit în secolul XX dilatarea universului, uitând să înregistrăm, să studiem și să facem cunoscute cuvintele lui **Allah Preaînaltul** din **Sura Adh-Dhariyat**:

“Iar cerul l-am înălțat cu puterea Noastră și Noi îl lărgim”.

Nu este o lipsă că în secolul XX, în manualele după care se studiază în institutele și universitățile noastre geologia și climatologia se afirmă că Alfred Wagener a fost primul care a afirmat că scoarța

terestră se crapă, uitând cuvintele lui **Allah Preaînaltul** “**Și pe pământul cu crăpături**”(**At-Tariq:12**), și că Van Allen a fost primul care a descoperit centurile magnetice care apără pământul de razele cosmice, uitând cuvintele lui **Allah Preaînaltul** “**Pe cerul larg care întoarce ecoul**”(**At-Tariq:11**) și “**Și Noi am făcut cerul ca un acoperiș bine păzit și totuși ei sunt fără băgare de seamă la minunile Lui**”(**Al-Anbiya':32**) și nu predăm aceste informații și nu le explicăm?

De ce studenții de la facultățile de medicină din universitățile noastre nu studiază că liniile principale ale embriologiei, geneticii și medicinei profilactice se află în **Coranul Cel Sfânt** și în **Hadisul nobil**, înainte ca ele să fi fost descoperite de Ham, Hooke, Degraff, Malpighi, Schwann, Schleiden, Woolh, Mendel, Morgan și alții în decursul secolelor XVII, XVIII, XIX și XX?

Nu este regretabil că în unele universități și institute ale noastre se studiază teoria lui Darwin referitoare la evoluția ființelor, de parcă aceasta ar reprezenta un adevăr științific imuabil, în vreme ce diverse științe referitoare la viață au demonstrat inconsistența ei și contradicția dintre ea și știința adevărată, uitând că și în **Coranul Cel Sfânt** care constituie cuvântul hotărâtor găsim informații care o contrazic?.

De ce studiem în universitățile noastre principiile și teoriile lui Freud și ale altora despre psihanaliză și psihologie, în vreme ce timpul și realitatea au demonstrat eșecul lor în tratarea bolilor psihice și nervoase și nu abordăm principiile psihologiei existente în **Coranul Cel Sfânt** și în **Tradiția** nobilă, căci ele sunt mai corecte, mai elocvente și mai succinte? De ce ne cramponăm de afirmațiile lui Freud, lui Yung, lui Adler, lui Lakan și ale altora și de teoriile lor și nu ne călăuzim după învățăturile lui **Allah** care știe cel mai bine ce a creat în tratarea sufletului omenesc de bolile lui, mai ales că **Sfântul Coran** este cartea profilaxiei și tămăduirii sufletului omenesc de toate maladiile și în primul rând de bolile psihice , iar **Trimisul lui Allah - Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască!- a îndreptat sufletul omenesc din societatea lui și l-a tămăduit de bolile psihice înainte de a-l tămădui de bolile sociale și el este cel mai mare psiholog pe care l-a cunoscut omenirea. Este mai bine să urmărim versetele care i-au fost revelate și înțelepciunea pe care i-a transmis-o Domnul lui, în loc să urmărim teoriile psihologice care contravin învățăturilor cerești adevărate!

Cele menționate mai sus sunt doar câteva exemple din sutele de versete științifice, care sunt astăzi considerate norme acreditate în diverse domenii ale științei și avem obligația de a le include în programele noastre de studiu, lucru pe care nu l-am făcut până acum.

6.- Dialectica logică și științifică în Coranul cel Sfânt

În multe din versetele sale **Coranul cel Sfânt** este un dialog și o discuție științifică, logică purtată cu aceia care nu cred în **Allah**, în **Ziua de Apoi** și în **revelație**.

Una din căile propovăduirii este acreditarea dialecticii logice, științifice a **Coranului** prin intermediul sutelor de dovezi științifice miraculoase care au precedat cu secole științele elaborate de om. Aceste dovezi oferă rațiunii interlocutorului dovada pentru credință, care poate pătrunde ulterior în viața lui afectivă, fiind preluată de întreaga lui ființă. Printre exemplele ilustrative ale dialecticii științifice logice din **Coranul Cel Sfânt** în domeniul embriologiei putem menționa:

1.- Acela care voiește dovada existenței lui **Allah** nu are decât să studieze plămădirea embrionului. Dacă are rațiune, îi este suficient următorul adevăr științific: ***Allah a grăit că embrionul se plămădește treptat în interiorul a trei întunericiuri.***

Embriologia, anatomia și fiziologia au venit la sfârșitul secolului XX și au lămurit și denumit cele trei întunericiuri.

Logica adevărată ne impune să recunoaștem că nici un om nu putea să cunoască aceste lucruri cu cincisprezece secole în urmă.

“El vă creează în pântecele mamelor voastre, făptură după făptură, în trei întunericiuri”(Az-Zumar:6).

Coranul Cel Sfânt este din punct de vedere științific, logic și dialectic cuvântul lui **Allah** și acest adevăr nu poate fi tăgăduit de nici un om cu rațiune. Este suficient ca versetele științifice să fie comentate și însoțite de istoria descoperirilor științifice oricărui om cu rațiune care voiește dovada științifică a existenței lui **Allah** și a adevărului revelației, pentru ca mintea lui să se lase înduplecată și pentru ca logica lui

științifică să recunoască dovada indiscutabilă a existenței lui **Allah**, faptul că **Sfântul Coran** este cuvântul Lui și că **Trimisul** cel nobil nu vorbește după cum voiește el.

2.- Aceluia care voiește dovada logică științifică a existenței **Zilei de Apoi** este de ajuns să-i explicăm sensul miraculos care a precedat cu secole științe elaborate de om, cu ajutorul următoarelor versete sfinte:

“Jur pe ziua Învierii!” Și nu! Jur pe sufletul care singur se învinuiește. Oare socotește omul că Noi nu vom aduna din nou oasele sale? Ba da! Noi suntem în stare să potrivim la loc și vârfurile degetelor sale!” (Al-Qiyama:1-4).

Logica sănătoasă ne conduce la concluzia că acela care a aranjat vârfurile degetelor omului, făcând diferite amprente degetelor indivizilor speciei umane, de când există lumea și până în **Ceasul de Apoi** - lucru confirmat de anatomie și de criminalistică la sfârșitul secolului XIX este acela care jură pe **Ziua Învierii**. Cum să respingă rațiunea și logica cealaltă apariție și **Ziua Judecății de Apoi** de vreme ce acela care afirmă acest lucru este același? Știința se pleacă astăzi în fața versetelor sfinte care s-au referit la științele materiale. Atunci de ce să avem îndoieli în privința versetelor sfinte care se referă la necunoscut și la înviere?

Coranul Cel Sfânt leagă cele mai multe versete miraculoase despre științele materiale de versetele despre necunoscut și face ca logica, rațiunea și știința omului să se întrebe: Cel care spune aceste lucruri nu este unul singur? Sursa nu este una singură? Atunci de ce să fie contestate versetele referitoare la viitor (necunoscut) de vreme ce versetele referitoare la științele materiale sunt validate?

Iată și alte exemple ale dialecticii logice a **Coranului** din domeniile embriologiei și geneticii:

“Oare nu a fost el o picătură din sămânța vărsată? Apoi a fost un cheag de sânge, apoi, Allah l-a plămădit și i-a dat chip și a făcut din el doi soți -bărbat și femeie? Și oare Acesta nu are putere să-i învie pe cei morți?(Al-Qiyama:37-40).

Constatăm că un învățat care a urmărit formarea embrionului și ciclul vieții omenești fază cu fază și etapă după etapă, nu poate decât să repete împreună cu **Trimisul** cel generos - **Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască!- :**“Ba da, laudă Ție, Doamne,și slavă Ție!”**. Aceasta pentru că savanții din domeniul embriologiei nu au descoperit decât în secolele XIX și XX că omul este creat dintr-o picătură de apă și trece prin etapa cheagului de sânge, că formarea membrilor sale începe după faza cheagului de sânge și că în lichidul seminal al bărbatului și al femeii se află perechea cromozomilor XY, XX care guvernează formarea organelor sexuale masculine și feminine.

Allah care a revelat aceste adevăruri științifice miraculoase întreabă logica științei oricărui om care are rațiune la sfârșitul acestei sure: **“Și oare Acesta nu are puterea să-i învie pe cei morți?”**. Răspunsul este încă o dată: **“Ba da, laudă Ție, Doamne, și slavă Ție!”**.

În motivele revelării s-a spus că Ubayy ben Khalaf, unul din conducătorii necredincioșilor din tribul Qurayș, a venit cu un os fragil la **Profet - Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și l-a sfârșămat cu mâna lui, întrebându-l: **“Pretinzi, Muhammad, că Allah readuce pe acesta la viață după ce a putrezit?”** **Profetul - Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a răspuns lui: **“Da! Îl readuce pe el la viață, apoi te readuce și pe tine la viață și te introduce în lad!”**. Atunci **Allah** a revelat următoarele versete din **Surat Ya-Sin**, care constituie cea mai minunată dovadă pentru ceea ce am numit **dialectica logică științifică din Coranul Cel Sfânt**: **“Oare nu vede omul că Noi l-am creat pe el dintr-o picătură? Și iată că el Ne este Nouă un dușman învderat!”** El Ne dă Nouă o pildă uitând de crearea sa și zice: **“Cine le mai dă viață oaselor după ce ele sunt putrezite?”** **“Spune: Le va da lor viață Acela care le-a creat pe ele prima oară ,căci El este bine știutor al întregii firi! Acela care a făcut pentru voi din pomul verde foc și iată că voi de la el aprindeți! Oare Acela care a creat cerurile și pământul nu are puțința să creeze asemenea lor? Ba da! Și El este Creatorul Atoateștiutor! Și dacă vroește El un lucru, porunca Lui este numai să zică: -Fii!- și el este. Laudă Celui în mâna căruia se află stăpânirea tuturor lucrurilor! Și la El veți fi aduși înapoi!”**(**Ya-Sin:77-83**).

Omul a constatat în secolul XX cum a început dintr-o picătură și a ajuns un om perfect alcătuit și a aflat că din pomii verzi provine ceea ce ardem, așa cum sunt oxigenul, cărbunii de pământ, petrolul și altele,

și-a dat seama că cerurile și pământul se bazează pe o ordine minunată întocmită și că în spatele fiecărui lucru organizat se află un organizator.

Atunci, de ce contestăm din punct de vedere logic și științific cealaltă creație, despre care ne-a înștiințat Domnul nostru, de vreme ce El ne-a înștiințat mai înainte și despre aceste adevăruri științifice pe care le-am descoperit ulterior, după trecerea unor secole de la momentul revelației?

Credința, așa după cum afirmă Enstein “este cel mai puternic și cel mai nobil rezultat al studiilor științifice. Credința fără știință merge așa cum merge șchiopul, iar știința fără credință băjbăie asemenea orbului”.

Dr. Wats, unul din foștii decani ai facultății de medicină din Paris afirma: “Dacă vreodată am simțit că mi se clatină credința în **Allah**, mi-am îndreptat privirea către Academia de Științe pentru a mi-o stabili”.

Știința, așa după cum afirmă geologul Edmond Herbert de la Universitatea Sorbona, “nu poate să ducă la necredință și materialism și nici să conducă la îndoială”. Atunci cum vor sta lucrurile, dacă această știință este asociată cu studiul versetelor coranice referitoare la știință și cu tradițiile cele nobile care au explicat adevărurile și datele ei înainte ca știința să le descopere după multe secole. S-a relatat că **Trimisul** cel nobil - **Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a zis: **“Participarea la o ședință de știință este mai bună decât împlinirea a o mie de prosternări în timpul Rugăciunii și decât vizitarea a o mie de bolnavi și decât participarea la o mie de ceremonii funerare”**.

L-au întrebat: Și decât recitarea **Coranului**, **Trimis al lui Allah**? Atunci el a răspuns: **“Oare este Coranul de folos decât prin știință?”** Iar într-o altă tradiție spune: **“Oamenii sunt de două feluri: știutor și care învață. Cei în afară de aceștia sunt o gloată de sălbatici cărora Allah nu le dă nici o atenție”**.

De aceea, găsim în descoperirea miracolului științific din **Coranul Cel Sfânt** și **Tradiția** cea nobilă, în prezentarea lui într-o manieră simplă, în programarea, studierea și difuzarea lui prin intermediul diverselor mijloace de informare audio-vizuale un salt calitativ care-l conduce pe individ de la credința instinctivă la credința bazată pe demonstrație și aceasta este calea prin care cei mai mulți

occidentali au îmbrățișat **Islamul**, unii dintre ei ajungând să fie astăzi printre cei mai eficienți propagatori ai lui împotriva defăimărilor și a acelor care se îndoiesc.

Miracolul științific constituie fortăreața care-l apără pe musulman de valurile care seamănă îndoială în religia lui, după cum este o armă ascuțită a răspunsului științific ferm, calm care-i reduce la tăcere pe toți aceia care încearcă să conteste această religie adevărată.

Noi avem astăzi o nevoie acută de propovăduitori dintre specialiștii în diverse domenii ale științelor umane pe care le-au tratat **Coranul Cel Sfânt** și **Tradiția** cea nobilă. De asemenea, avem nevoie de propovăduitori pricepuți în domeniile științelor materiale pe care le-a abordat **Coranul Cel Sfânt**, trasând liniile lor principale fără a le detalia. Dacă **Allah** ar fi intrat în detaliile unor științe materiale ale căror principii de bază le-a menționat în **Coranul Cel Sfânt**, nu ar fi fost de ajuns pentru a scrie aceste fapte toate calemurile de pe pământ și nici toate mările, dacă ar fi fost pline de cerneală: *“Spune: Dacă marea ar fi cerneală pentru scrierea cuvintelor Domnului meu, marea s-ar isprăvi înainte de a se isprăvi cuvintele Domnului meu, chiar dacă i-am aduce spre ajutor o altă mare asemenea ei”(Al-Kahf:109); “Și de s-ar schimba în calemuri toți copacii de pe pământ și de s-ar vărsa în mare șapte mări de cerneală, cuvintele lui Allah tot nu s-ar termina”(Luqman:27).*

Ce bine ar fi dacă s-ar uni eforturile tuturor savanților evlavioși din diferite domenii ale științelor umane și materiale pentru a explica versetele cele nobile care se referă la domeniul specialității fiecăruia dintre ei, așa cum se procedează pentru elaborarea enciclopediilor științifice. Dacă am face acest lucru, am înzestra generațiile viitoare cu o enciclopedie coranică de care astăzi avem o nevoie acută. O astfel de lucrare grandioasă cade în responsabilitatea unor state și instituții care au posibilități și poate că Domnul le va călăuzi către aceasta, căci El aude și vede.

7 -Principiile coranice pe care le respectăm în comentarea versetelor coranice

Allah Prea puternicul și Preaînaltul a ușurat înțelegerea sensurilor versetelor sfinte, a îndemnat la reflectarea asupra lor și a definit calitățile acelor care pot să-și asume această mare și gravă răspundere printr-o serie de texte coranice care constituie principiile pe care ne-am bazat în încercarea noastră de a comenta versetele coranice referitoare la știință:

1.-Primul principiu coranic:

Allah îl învață **Coranul** Său pe cel știutor și evlavios :

“Cel Milostiv L-a învățat pe om Coranul”(Ar-Rahman:1-2); “Și fiți cu frică de Allah și Allah vă învață, căci Allah este a toate știutor (Al-Baqara:282)”.

Iar evlavia trebuie să întrunească anumite condiții, pe care **Cartea Cea Sfântă** le-a prezentat în detaliu în numeroase versete referitoare la evlavie, pe care următorul verset sfânt le sintetizează foarte bine:

“Cuvioșia nu stă în a vă întoarce fețele spre Răsărit sau spre Apus, ci cuvios este acela care crede în Allah și în Ziua de Apoi, în îngeri, în Carte și în profeți, dă din avere - în pofida iubirii pentru ea - rudelor, orfanilor, sărmanilor, călătorului, cerșetorilor și pentru răscumpărarea robilor, își împlinește Rugăciunea, dă Dania, cei care-și țin legământul, dacă s-au legat, cei care sunt răbdători la nenorocire, la rău și în momente de primejdie. Aceștia sunt cei evlavioși cu adevărat, aceștia sunt cei cu frică!”(Al-Baqara:177).

Oricare cercetător al versetelor lui **Allah** trebuie, ca alături de evlavie, să fie informat în domeniul științelor de care are nevoie pentru a înțelege prescripțiile **Coranului Cel Sfânt**, așa cum sunt știința explicării, știința despre revelație, știința jurisprudenței, știința despre **Tradiție**, știința limbii arabe și normele ei, alături de specializarea într-un anumit domeniu al științelor materiale sau umane la care se referă **Coranul Cel Sfânt** și **Tradiția** nobilă. Un studiu ca acesta necesită cel puțin zece ani din viața omului, știut fiind că **Allah Prea puternicul și Preaînaltul** nu acceptă mărturia despre unicitatea Sa și despre dreptatea Sa decât din partea Sa, în primul rând, din partea îngerilor , în al doilea rând și din partea celor cu știință, în al treilea rând: **“Allah mărturisește că nu este Dumnezeu afară de El. Și îngerii mărturisesc și cei înzestrați cu știință mărturisesc cu dreptate**

că Allah în toate este și că : Nu este Dumnezeu afară de El, Atotputernicul, Înțeleptul!”(Al-Imran:18).

Conform revelației, nu poate să discute și să scrie despre versetele lui **Allah** decât acela care are știință, bună călăuzire și o carte care sa lumineze:

“Dar printre oameni sunt unii care discută despre Allah, fără de știință, fără călăuzire și fără Carte spre luminare,/ Întorcându-se într-o parte cu semeție, pentru a-i abate pe oameni de la calea lui Allah”(Al-Hajj:8-9);

“Printre oameni sunt unii care se ceartă în privința lui Allah, fără de știință, și care îl urmează pe orice șeitan răzvrătit”(Al-Hajj:3).

2.- Al doilea principiu coranic: Repetiția perechilor.

Cartea Cea Sfântă a lui **Allah** explică unele versete și pilde prin altele, așa după cum a grăit **Preaînaltul**: ***“Allah a trimis vestea cea mai frumoasă, ca o Carte în care unele versete se aseamănă și se repetă. Pieile acelora care se tem de Domnul lor se înfioară la auzul ei; apoi se liniștesc pieile și inimile lor la pomenirea lui Allah . Aceasta este călăuzirea lui Allah; El ocârmuiește cu ea pe cine voiește. Iar acela pe care Allah îl duce în rătăcire nu va avea nici un ocârmuitor”(Az-Zumar:23).***

Explicarea **Coranului** prin **Coran** este cel mai înalt și cel mai corect grad de explicație. Aceasta fiindcă pentru fiecare dintre versetele lui **Allah** există un alt verset sau alte versete - perechi ale lui - care îl comentează și-i lămuresc sensurile.

Cercetătorului îi revine obligația de a căuta versetele perechi și de a le pune unele alături de celealte, dacă vrea să se înțeleagă ceva din sensurile versetelor și cuvintelor din **Coranul Cel Sfânt**.

Cuvântul are în **Cartea lui Allah** câteva sensuri care trebuie căutate prin intermediul versetelor perechi.

Coranul Cel Sfânt și nu doar vocabularele limbii a dat și da cuvintelor diversele lor sensuri; el a îmbogățit și îmbogățește sensurile cuvintelor din limba arabă; contextul frazei din versetele perechi da sensurile cuvintelor și nu invers.

3.- Cel de-al treilea principiu: Tradiția (SUNNA)

Sunna certă este cea autorizată pentru explicarea versetelor pe care le-a explicat **Trimisul** ce nobil: *“Iar ție ți-am pogorât Noi Coranul, pentru ca tu să le tâlcuiești oamenilor deslușit ceea ce a fost pogorât pentru ei, poate că ei vor chibzui”(An-Nahl:44); “Și nu ți-am trimis ție Cartea decât ca să le deslușești lor limpede cele asupra cărora aveau ei neînțelegeri și ca un ghid și ca îndurare pentru un neam de oameni care cred”(An-Nahl:64).*

Numai că **Trimisul** cel nobil nu ne-a explicat decât versetele dogmei și prescripțiile, precum și o parte din versetele referitoare la științele umane și materiale, probabil - și **Allah** știe cel mai bine! - pentru a rămâne consecvent spuselor Sale: *“Apoi, Noi suntem datori cu tâlcuirea lui”(Al-Qiyama:19); “El nu este decât îndemnare pentru lumi! Și voi veți cunoaște vestea lui, după un timp!”(Sad:87-88).*

Noi nu acceptăm decât tradițiile(hadisuri) nobile menționate în Sahihuri, asupra cărora au fost de acord savanții tradiționiști, cu condiția ca nici un hadis - oricât de autentic ar fi -să nu vină în contradicție cu **Cartea Cea Sfântă** a lui **Allah**, bizuindu-ne pe cuvintele lui **Allah** Preaînaltul: *“Și dacă ar fi născocit el unele vorbe împotriva Noastră,/L- am fi apucat Noi de mâna dreaptă și i-am fi tăiat Noi vâna inimii,/ Și nimeni dintre voi nu Ne-ar fi putut opri”(Al-Haqqa:44-47),* și pe următoarele tradiții nobile: *“Voi veți avea opinii diferite în urma mea. Ceea ce vă va parveni ca fiind rostit de mine, comparați-l cu Cartea lui Allah și să știți că ceea ce nu se potrivește cu ea nu provine de la mine”(Abbas, al-Imam ar-Rabi”);*

“Comparați hadisul meu cu Cartea lui Allah și dacă se potrivește cu ea înseamnă că îmi aparține și că eu l-am rostit”(Kanz al-'Ummal, vol.I.p.179); “Fiecare adevăr se bazează pe un fapt și fiecare adevăr are o lumină; pe acela care se potrivește cu Cartea lui Allah luați-l, iar pe acela care nu se potrivește cu Cartea lui Allah lăsați-l!”(Bihar al-Anwar, vol.II.p.165).

4.- Cel de-al patrulea principiu coranic: “Oare este Coranul de folos decât împreună cu știința?”

Acest hadis nobil este o normă pe care o respectăm în studiul versetelor referitoare la știință, în lumina adevărilor descoperite de om, cu condiția restabilirii unei legături cu un verset științific sau cu un hadis nobil care se referă la vreunul din domeniile științelor materiale doar cu ceea ce știința a confirmat prin dovadă sau prin imagine, devenind o normă indiscutabilă.

În ceea ce privește teoriile științifice, **Coranul Cel Sfânt** este în convingerea noastră criteriul exact pentru stabilirea adevărului sau greșelii lor. Dacă în **Coranul Cel Sfânt** sau în **Tradiția** nobilă există o confirmare clară a unei teorii științifice, noi adoptăm teoria respectivă, dar dacă în **Coranul Cel Sfânt** sau în **Tradiția** autentică există o prevedere explicită care vine în contradicție cu vreuna din teoriile științifice, noi respingem această teorie, după ce o discutăm, firește.

SECȚIUNEA I
DIN ȘTIINȚA CORANICĂ DESPRE
EMBRION

“Și oare nu vede omul că Noi l-am creat pe el dintr-o picătură? Și iată că el Ne este Nouă un dușman învederat! El ne dă Nouă o pildă, uitând de crearea sa și zice: “Cine le mai dă viață oaselor după ce ele sunt putrezite?”/ Spune: “Le va da lor viață Acela care le-a creat pe ele prima oară, căci El este bine știutor al întregii firi!”(Ya-Sin:77-79).

Imamul Ahmad a consemnat în Musnad-ul său și Ibn Maja a relatat în Sunan-urile sale că **Trimisul lui Allah - Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a scuipat într-o zi în palmă și a pus degetul pe ea, zicând: ***“Allah Preaputernicul și Preamărețul a grăit: “Omule , cum de Mă socotești pe Mine a fi neputincios de vreme ce Eu te-am creat pe tine dintru aceste? Te-am plămădit și te-am modelat. Ai mers încet pe pământ. Ai adunat și ți s-a oprit până când ți s-a apropiat moartea și atunci ai zis: “Fac milostenie”. Și când este timpul milosteniei?”.***

(Hadis Sfânt)

“Mă mir de omul care a ieșit din două căi și acum se poartă cu semeție”.

(Relatat de Imamul Ali - pacea lui **Allah** asupra lui!)

CAPITOLUL I

PICĂTURA, APA ALEASĂ ȘI LOCUL SIGUR

1.-Scurt studiu științific istoric

Allah Preaînaltul - binecuvântat fie numele Său! - a grăit: *“Spune: Vedeți voi? Dacă el, Coranul este de la Allah și voi îl tăgăduiți, atunci cine se află în rătăcire mai mare decât acela care este într-o schismă adâncă?/ Noi le vom arăta semnele Noastre în cele mai îndepărtate zări ale pământului și în sufletele lor înșiși, astfel încât să le fie limpede că el, Coranul este Adevărul. Oare nu este de ajuns că Domnul tău este martor la toate?”(Fussilat:52-53).*

Pe măsură ce omul descoperă un fapt nou în domeniul embriologiei, capul se pleacă smerit în fața miracolului ascuns în embriologia coranică, reprezentat de peste patruzeci de versete și de zecile de tradiții nobile care se referă la crearea embrionului și care au trasat cu cincisprezece secole în urmă liniile principale fundamentale a ceea ce numim astăzi embriologia umană.

Pe măsură ce aprofundează studiul versetelor sfinte ale lui **Allah** care se referă la vreuna din științe și le compară cu faptele descoperite de știință, sporește credința cercetătorului în **Allah** și în **Coranul Cel Sfânt**, precum și în ceea ce s-a transmis despre **Trimisul Său Cel Iubit și Ales** –cele mai bune rugăciuni și cele mai curate salutări pentru El!.

Dr. Keith Moore, profesor de anatomie și embriologie la Universitatea din Ottawa(Canada), a exprimat cel mai bine această atitudine atunci când a afirmat:“De fiecare dată când descoperă noi fapte, omul constată că repetă ceea ce se află în Coran și în Hadis”.

Embriologia umană este studiul formării omului, din momentul constituirii ovulului fecundat al femeii și întâlnirea cu spermatozoizii bărbatului, adică din momentul fecundării ovulului femeii cu spermatozoidul bărbatului până la încheierea creării embrionului și ieșirii lui din uterul mamei după nouă luni.

Istoria începutului embriologiei în sensul pe care îl are astăzi ca știință datează din secolul XVII, când învățații Hamm și Leewen Hock au inventat în anul 1677 microscopul, cu ajutorul căruia au descoperit spermatozoidul bărbatului-adică “apa aleasă”(Sulala - în denumirea coranică), în vreme ce savantul Degraff a descoperit foliculul ovarian care îi poartă numele - foliculul Degraff -(adică “picătură”, “Nutfa” în denumirea coranică). Dar adevăratul rol al ovulului și al spermatozoidului nu a fost cunoscut decât mult mai târziu, în secolul XIX, iar diversele faze din evoluția embrionului și detaliile lor anatomice exacte nu au fost cunoscute decât în secolul XX, însă știința continuă să facă noi descoperiri zi după zi în acest domeniu științific.

Exceptându-i pe câțiva savanți musulmani care au explicat felul în care se formează embrionul, ca urmare a interpretării versetelor sfinte și hadiselor nobile, care s-au referit la această știință, omenirea s-a aflat până la mijlocul secolului XIX în posesia unor informații greșite despre formarea embrionului.

Aristotel a scris în secolul IV înainte de Christos că embrionul se formează din unirea lichidului seminal cu sângele menstrual iar opiniile și cărțile lui au fost considerate semisacre în mediile științifice până în secolul XVII, în vreme ce este de ajuns să menționăm cuvintele lui **Allah Preaînaltul** care a grăit: ***“Te întreabă despre împreunarea cu femeile în timpul menstruației.-Spune:“Aceasta este un rău. Așadar, stați departe de femei în timpul menstruației și nu vă apropiați de ele până nu se vor curăți. Iar dacă sunt curate, puteți veni la ele, așa cum v-a poruncit Allah, căci Allah îi iubește pe cei care se curățesc”(Al- Baqara: 222).***

Medicul britanic Harvey, descoperitorul circulației sangvine majore în anul 1651,(după ce circulația sangvină minoră a fost descoperită de învățatul arab Ibn Nafis), afirma în rezumat că embrionul este secretat de uter și aceasta este o eroare după cum se știe.

Din **Coranul Cel Sfânt** aflăm că uterul este “locul sigur”(al-qarar al-makin) pentru picătură și nu este cel care o secretă: ***“Noi l-am creat pe om din apa aleasă(venită) din lut./ Apoi l-am făcut Noi o picătură într-un loc sigur”(Al-Muminun:12-13); “Oare nu v-am creat Noi dintr-o apă umilă/ Pe care am așezat-o într-un loc statornic și sigur?”(Al-Mursalat:20-21).***

Medicul Malpighi scria în anul 1675 că ovulul poartă embrionul în miniatură și că lichidul seminal nu ar avea nici o altă funcție în afară de activizarea ovulului. Savanții Hamm și Hock, inventatorii microscopului și descoperitorii spermatozoidului, credeau că embrionul există foarte miniaturizat în spermatozoid și că ovulul nu ar avea nici o altă funcție decât hrănirea și activizarea lui.

Abia savanții Wolff (1733-1794) și Spallanzani (1729-1799) au confirmat adevărul științific cunoscut astăzi că embrionul se formează din picătura femeii și a bărbatului laolaltă. Or în **Cartea Cea Sfântă** a lui **Allah** credincioșii au citit din momentul revelației cuvintele lui **Allah Preaînaltul**: ***“O, voi oamenii! Noi v-am creat dintr-un bărbat și o muiere” (Al-Hujurat:13); și “Noi l-am creat pe om dintr-o picătură de amestecuri, ca să-l încercăm, și l-am făcut pe el cu auz și cu vedere!”(Al- Insan:2)*** și smerenia și credința lor au continuat să sporească odată cu scurgerea timpului și îndeosebi după ce au luat cunoștință de aceste opinii științifice eronate.

Răspunsul **Trimisului neștiutor de carte** - binecuvântarea și pacea lui **Allah** asupra lui!- dat evreului care l-a întrebat cum se formează omul este un miracol științific care a precedat știința cu treisprezece secole: Un evreu l-a întrebat pe **Trimisul Cel Nobil**: ***“O, Muhammad, (spune-mi) din ce se formează omul?”*** Trimisul lui **Allah** - binecuvântarea și pacea asupra lui! - i-a răspuns: ***“Din amândouă se formează, evreule: din picătura bărbatului și picătura femeii ”. (Musnad-ul Imamului Ahmad).***

În anul 1839, savanții Schleiden și Schvann au descoperit că corpul omenesc este un ansamblu de celule și că embrionul se formează dintr-o singură celulă - ovulul fecundat - care se divizează. (Corpul omenesc este alcătuit din aproximativ o sută de miliarde de celule care s-au format ca urmare a divizării unei singure celule - ovulul fecundat).

Din **Coranul Cel Sfânt** aflăm că diviziunea celulară se află la baza înmulțirii ființelor. La ea se referă următorul verset sfânt: ***“Allah este Cel care face să se crape semințele și sămburii. El dă viață la ceea ce este mort și face să moară ceea ce este viu. Acesta este Allah! Cum, atunci, vă lăsați voi abătuți de la El?”(Al-An'am:95).***

Diviziunea celulară – sau mai potrivit ar fi să fie numită înjumătățirea celulară, întrucât celula este divizată în două părți egale – este operațiunea biologică fundamentală cu ajutorul căreia se înmulțesc ființele vii. De aceea, **Allah** s-a numit pe Sine **Rabb al-Falaq**, adică motivul vieții și cauza reproducerii, iar o sură din **Cartea Sa Cea Sfântă** a fost numită **Surat Al-Falaq**: *“Spune: Eu caut adăpost la Stăpânul revărsatului zorilor!”*.

Rolul ovulului și al spermatozoidului în stabilirea sexului embrionului uman nu a fost cunoscut decât la mijlocul secolului XX, după descoperirea cromozomilor sexuali de către savanții Von Winiwarter(1956), Painter(1923) și Tijio Livan(1956). Grecii credeau că sexul masculin sau feminin al embrionului este determinat de calitatea lichidului secretat de către bărbat: dacă lichidul provenea din testiculul drept noul născut era băiat, iar dacă lichidul era secretat de testiculul stâng noul născut era fetiță. Alții considerau că dacă embrionul creștea în partea dreaptă a uterului născutul trebuia să fie băiat iar dacă embrionul creștea în partea stângă a uterului născutul era fetiță.

Aristotel credea că nașterea unui băiat era dependentă de starea de agitație a bărbatului în timpul actului sexual.

În **Coranul Cel Sfânt** se face referire clară la faptul că picătura - indiferent dacă era vorba de picătura bărbatului sau a femeii - era baza care determina sexul embrionului: *“Și că El i-a creat pe cei doi soți - bărbătușul și femeiușă -,/ Dintr-o picătură, când ea este vărsată!”(An-Najm:45-46)*.

Cât despre fazele fundamentale ale evoluției embrionului de la etapa picăturii de amestecuri la etapa cheagului de sânge, apoi la etapa bucății de carne, apoi la etapele oaselor și cărnii, **Coranul Cel Sfânt** le-a dat un nume științific, care este într-adevăr o descriere microscopică a principalelor calități caracteristice fiecăreia din fazele embrionului, știut fiind că embrionul nu depășește în aceste faze câțiva milimetri în lungime.

Embriologia elaborată de om a confirmat ulterior această descriere coranică ca urmare a cercetării cu ajutorul microscopului, așa după cum vom vedea mai jos.

Ne vom limita aici la menționarea faptului că formarea oaselor precede formarea cărnii: **“Și am făcut din bucata de carne oase și am îmbrăcat oasele în carne”(Al-Mu'minun:14).**

Embriologia elaborată de om a venit și a confirmat în a doua jumătate a secolului XX prin imagine și dată acest miracol coranic. Dacă realitatea ar fi fost opusă acesteia - **Allah** să mă ierte - n-ar mai fi existat revelație și nici Carte!

Tradițiile nobile au venit și au detaliat unele lucruri menționate în versetele sfinte care s-au referit la embriologie. În ele găsim detalii uluitoare referitoare la stabilirea perioadei în care se formează membrele și organele embrionului și aceste lucruri au fost confirmate de embriologia elaborată de om la sfârșitul secolului XX: carnea, oasele, urechile, ochii și organele sexuale încep să ia formă din cea de-a șaptea săptămână de sarcină, ajungând să se formeze complet la sfârșitul lunii a șasea, adeverind afirmația **Trimisului Cel Nobil** – rugăciunea și pacea asupra lui!-: **“Dacă au trecut patruzeci și două de zile, Allah trimite un înger și-i dă picăturii chip și-i crează urechea, ochiul, pielea și oasele. Apoi zice: O, Doamne, va fi băiat sau fată? Și Domnul tău hotărăște după cum voește, iar îngerul scrie”.**(Relatat de Muslim).

2.-Sensurile picăturii (Apa demnă de dispreț)

După studierea versetelor sfinte și a tradițiilor nobile care se referă la crearea omului în lumina ultimelor descoperiri și confirmări ale embriologiei elaborate de om în ultima jumătate a secolului XX putem afirma - și **Allah** știe cel mai bine! - că picătura (nutfa) are trei sensuri în **Coran**:

a.- Primul sens:

- Picătura sau “apa demnă de dispreț” (al-ma' al-mahin) este lichidul bărbatului secretat de organele sale sexuale în momentul ejaculării.

b.-Cel de al doilea sens:

- Picătura sau “apa demnă de dispreț” este lichidul femeii, adică foliculul lui Degraff, adică ceea ce se maturizează în ovarele ei o dată pe lună la mijlocul ciclului lunar în timpul ovulației. Cu alte cuvinte, într-un limbaj științific simplu, picătura în cel de-al doilea sens este ovulul nefecundat al femeii cu cele două straturi ale celulelor care îl învelesc - coroana radiantă și învelișul transparent, precum și puțin lichid galben care îl însoțește.

Două observații:

1.- Apa femeii nu este - așa cum credeau unii - lichidul secretat de partea exterioară a organelor sexuale, așa cum ar fi vaginul și glandele dependente de ele, în timpul actului sexual. Embrionul nu se formează din aceste secreții care facilitează doar actul sexual și activitatea spermatozoizilor.

2.- Picătura este puțin lichid seminal pe care îl secretă bărbatul în timpul ejaculării și ovarul femeii, în timpul ovulației. Ar fi o eroare să credem că este vorba numai de lichidul seminal al bărbatului - așa cum socotesc unii - căci **Allah** se adresează femeii și bărbatului deopotrivă în următoarele versete sfinte: **“Ați văzut voi ce aruncați drept sămânță?/ Îl plăsmuiți voi sau Noi îl plăsmuim?”(Al-Waqi'a:58-59); “Oare nu vede omul că Noi l-am creat pe el dintr-o picătură? Și iată că el Ne este Nouă un dușman învederat”(Ya-Sin:77).**

În aceste versete sfinte **Allah** se adresează bărbatului și femeii, nu doar bărbatului. Băiatul și fetița se plămădesc din lichidul seminal, secretat de bărbat și de femeie. Acest sens transpare și din cuvântul “sămânță” din următorul verset sfânt: **“Oare nu a fost el o picătură din sămânța vărsată/ Apoi a fost un cheag de sânge, apoi Allah l-a plămădit și l-a dat chip/ Și a făcut din el doi soți – bărbat și muiere?”(Al-Qiyama:37-39).**

c.- Cel de al treilea sens:

Picătura (nutfa) este prima fază a plămădirii embrionului, după fazele embrionului stabilite în **Coran**. Faza picăturii începe odată cu începutul sarcinii și se încheie în cea de-a cincea sau a șasea zi a ei, când începe faza cheagului de sânge ('alaqa). Din punct de vedere anatomic, această fază începe din momentul fecundării ovulului de către spermatozoid în treimea exterioară a trompei uterului și formării ovulului fecundat din ele care începe imediat să se divizeze în două

celule, apoi în patru, apoi în opt, apoi în șaisprezece și așa mai departe, până ce se transformă într-un grup numeros.

Din aceste celule se formează așa-numita morulă, iar apoi blastula care coboară din trompa uterului în uter, aproximativ din ziua a

treia, pentru ca în câteva zile să se transforme, în el, în cheagul de sânge('alaqa).

Așadar, “picătura”(nutfa) este fie lichidul bărbatului, fie foliculul lui Degraff sau prima fază a constituirii embrionului. Dacă studiem cu atenție versetele sfinte în care sunt menționate cuvintele “picătură”(nutfa) sau “apa demnă de dispreț”(ma'mahin), vom constata că sensul științific corespunde cu aceste trei sensuri ale “picăturii”(nutfa), cu condiția să înțelegem sensurile particulelor fa “și” de conjuncție copulativă, thumma “apoi” de conjuncție care exprimă urmarea și min “din” care exprimă divizarea, din versetele sfinte în care sunt menționate cuvintele “picătură” (nutfa) și “apă demnă de dispreț”(ma' mahin), la care ne vom referi în detaliu în capitolele următoare.

3.-Apa aleasă (SULALA)

“Apoi i-a făcut pe urmașii lui dintr-o apă anume demnă de dispreț” (As-Sajda:8).

Cuvântul sulala ca termen comun desemnează ceea ce iese dintr-un lucru și se desprinde de el încetul cu încetul.

El desemnează așadar, spermatozoidul din lichidul seminal al bărbatului și ovulul din lichidul seminal al femeii, căci dintre sutele de milioane de spermatozoizi care există în “picătura” bărbatului se desprinde doar unul singur pentru a fecunda ovulul femeii care se desprinde la rândul său din folicul pentru a se întâlni cu spermatozoidul în trompa uterului. În felul acesta apare ovulul fecundat și începe sarcina.

4.- Locul sigur

“Locul sigur” (al-qarar al- makin) este un loc din corpul omenesc în care se instalează picătura (nutfa) pentru un anumit timp, așa după cum a grăit **Allah Preaînaltul:*****“Apoi l-am făcut Noi o picătură într-un loc sigur”(Al-Mu'minun:13);***

“Oare nu v-am creat Noi dintr-o apă umilă,/ Pe care am așezat-o într-un loc statornic și sigur/ Până la un termen știut?”(Al-Mursalat:20-22).

Comentariile pe care am avut posibilitatea să le consultăm limitează sensul expresiei “locul sigur” (**al-qarar al-makin**) la uterul femeii, însă noi apreciem că această expresie are următoarele trei sensuri:

1.- Primul sens:

“Locul sigur”(**al-qarar al- makin**) este uterul femeii, în care se instalează “apa demnă de dispreț”(**al-ma' al-mahin**) sau “picătura”(**nutfa**) pentru o perioadă de nouă luni, cu condiția ca prin “apa demnă de dispreț”(**al-ma ' al-mahin**) sau “picătura”(**nutfa**) din versetele de mai sus, să înțelegem prima fază a formării embrionului, care durează de la începutul sarcinii până în ziua a șasea. În uter nu se instalează și nu trăiește decât ovulul fecundat, în vreme ce spermatozoizii și ovulele nefecundate mor imediat, dacă nu a avut loc fecundarea în trompa uterului.

2.-Cel de al doilea sens:

Prin “locul sigur” (**al-qarar al-makin**) se au în vedere ovarele femeii, cu condiția ca prin “apa demnă de dispreț”(**al-ma 'al-mahin**)sau “picătura”(**nutfa**) din versetele de mai sus să înțelegem lichidul femeii.

Din punct de vedere științific, lichidul femeii, adică “picăturile” ei se stabilesc în ovare începând din luna a patra din viața ei, apoi, după ce ajunge la maturitate sexuală (de obicei între 9 și 16 ani, ca limită minimă și limită maximă), picăturile (**nutaf**) ies ciclic din ovare o dată pe lună.

Cele două ovare ale femeii conțin de obicei aproximativ două milioane de “picături” la naștere, din care nu mai rămân decât circa treizeci de mii când ajunge la vârsta maturității sexuale. În perioada fertilității femeii, adică de la începutul vârstei de maturitate sexuală până la întreruperea ciclului lunar (aproximativ vârsta de cincizeci de ani), din ovarele femeii ies aproximativ patru sute de ovule.

3.-Cel de al treilea sens:

“Locul sigur”(**al-qarar al-makin**) la bărbat este vezica seminală (un fel de rezervor situat în partea de jos a vezicii urinare, în care se adună lichidul spermatic sau seminal pe care îl secretă testiculele), cu

condiția ca prin “apa demnă de dispreț”(al-ma' al-mahin) sau “picătura”(nutfa) din versetele de mai sus să înțelegem lichidul bărbatului. Din punct de vedere științific, lichidul bărbatului care este secretat de la vârsta matorității sexuale în mod continuu se adună în vezica seminală sau spermatică și iese din ea în timpul ejaculării.

În lumina acestor trei accepțiuni date “locul sigur”(al-qarar - al-makin), adică uter, ovare sau vezică seminală, apare clar miracolul științific din versetele cele sfinte și faptul că ele au câteva fețe, în funcție de sensurile cuvintelor sau particulelor care apar în verset.

Indiferent dacă locul sigur (al-qarar al-makin) este uterul femeii, ovarele ei sau vezica seminală a bărbatului, anatomia demonstrează astăzi faptul că atât uterul și ovarele cât și vezica seminală sunt organe situate într-un “loc sigur”(qarar makin), adică în pelvis/bazin. În același timp ele reprezintă un “loc sigur” pentru stabilirea “picăturilor”(nutaf), care rămân în aceste organe până la un timp precis, cunoscut de biologi.

“Picătura”(nutfa), cu sensul de prima fază a embrionului, stă în mod temporar în uter, timp de circa nouă luni.

“Picătura”(nutfa), cu sensul de lichid al femeii, stă în mod temporar în ovarele ei din luna a patra de viață până la vârsta maturității, când începe să iasă din ele ovulul în mod ciclic, o dată pe lună.

“Picătura”(nutfa), cu sensul de lichid al bărbatului stă în mod temporar în vezica seminală de la vârsta maturizării lui, apoi iese în timpul ejaculării.

Uterul, ovarele și vezica seminală sunt “un loc sigur” pentru “picături”(nutaf), prin poziția lor în corpul omenesc, prin alcătuirea lor și prin funcțiile lor. Este suficient să menționăm că uterul și ovarele femeii ca și vezica seminală a bărbatului sunt situate în pelvis care le inconjoară din toate părțile ca un blindaj osos. În același timp ele sunt suspendate prin cordoane solide și elastice de diferiți mușchi și de diferite alte organe situate în pelvis. Specialiștii cunosc detaliile anatomice și fiziologice exacte care fac din uter, din ovare și din

vezica seminală un “loc sigur” și de aceea nu voim să-l încărcăm pe cititor cu prea multe date.

În lumina acestei explicații științifice simple a sensurilor “locului sigur” putem afirma următoarele: Dacă prin “locul sigur” înțelegem uterul, trebuie să înțelegem “picătura”(nutfa) ca reprezentând prima fază din viața embrionului. În felul acesta se stabilește adevărul științific. Aceasta este prima accepțiune a sensurilor următoarelor versete:

“Apoi I-am făcut Noi o picătură într-un loc sigur”(Al-Mu'minun:13); “Oare nu v-am creat Noi dintr-o apă umilă,/ Pe care am așezat-o într-un loc statornic și sigur/ Până la un termen știut?/ Noi am hotărât astfel și cât de bine hotărâm Noi”(Al-Mursalat:20-23).

Dacă prin “locul sigur”(al-qarar al-makin) înțelegem ovarele femeii, trebuie să înțelegem “picătura”(nutfa) ca fiind foliculul lui Degraff și în felul acesta se stabilește sensul științific și acesta este cea de a doua accepțiune a versetelor de mai sus.

Dacă prin “locul sigur”(al-qarar al- makin) înțelegem vezica seminală, trebuie să înțelegem “picătura”(nutfa) ca fiind lichidul bărbatului și în felul acesta se stabilește sensul științific și aceasta este cea de a treia accepțiune a versetelor de mai sus.

Așadar, numeroase versete coranice care se referă la științele materiale, naturale nu pot fi înțelese decât în lumina faptelor descoperite de știință, care confirmă cuvintele lui **Allah Preaînaltul**: ***“Și cei cărora li s-a dat știința văd că ceea ce ți s-a trimis de către Domnul tău este Adevărul care călăuzește către calea Celui Puternic și Vrednic de Laudă”(Saba':6)***, și vorbele Trimisului iubit și Ales- binecuvântarea și pacea asupra lui!- : ***“Oare este Coranul de folos decât împreună cu știința?”***.

Tocmai de aceea, cuvântul cu care a început **Coranul** (revelația către **Profet** –pacea și binecuvântarea asupra lui!), este ***“Citește!”***, adică ***“Învăță!”***. Și nu există așadar altă cale pentru a înțelege sensurile versetelor sfinte decât prin știință, adică prin toate ramurile științelor naturale, materiale și umane deopotrivă.

“Ce este cu voi că nu vă rugați lui Allah, așa cum se cuvine,/ După ce El v-a creat pe voi în mai multe faze?”(Nuh:13-14).

“Allah a desemnat un înger în uter care spune: Doamne să fie picătura, Doamne să fie cheag? Doamne, să fie o bucată de carne? Iar dacă Allah dorește să ducă la bun sfârșit o creație atunci ei întreaba: Doamne, va fi băiat sau fată? Va fi nefericit sau fericit? Și care vor fi mijloacele de subzistență? Și când va fi termenul? Și scrie toate acestea în pânțele mamei lui”.

(Hadis nobil consemnat de Al-Bukhari, de Muslim și de autorii celor patru culegeri de tradiții “Sunna”).

“După ce am urmărit imaginile formării embrionului din clipa apariției lui până în momentul ieșirii lui din uterul mamei, nu pot decât să recunosc că mâna lui Dumnezeu se află în spatele fiecăruia din celulele lui”.

(Leonard Nilsson)

CAPITOLUL II

FAZELE EMBRIONULUI

1.- FAZA PICĂTURII (nutfa)

“Apoi I-am făcut Noi o picătură într-un loc sigur!”

“Oare nu v-am creat Noi dintr-o apă umilă/ Pe care am așezat-o într-un loc statornic și sigur?”

Unul din sensurile cuvântului “picătură”(nutfa) este acela de primă fază a creării embrionului și această fază durează din prima zi a sarcinii, adică din clipa fecundării lichidului seminal feminin cu lichidul seminal masculin, adică al unirii și fuziunii lor și până în ziua a șasea de la începutul sarcinii, după care urmează faza “cheagului” ('alaqa).

În prima fază, ovulul femeii, care este alcătuit dintr-o singură celulă și este cea mai mare celulă din corp, se divizează în două celule, apoi în patru, apoi în opt, apoi în șaisprezece și tot așa, până când capătă aspectul unei mure și de aceea se numește morulă.

La capătul celei de a cincea zi de sarcină morula se transformă în globul numit blastulă, alcătuit din 50-60 de celule. În timpul divizării, “picătura” (nutfa) se deplasează din trompa uterină în interiorul uterului (aproximativ în ziua a cincea) și începe să se lipească de peretele interior al uterului, începând din cea de a șaptea zi de sarcină. Diametrul embrionului în faza “picăturii”(nutfa) nu depășește a cincea parte dintr-un milimetru, iar lichidul care-l înconjoară constituie cea mai mare parte a lui.

De aici provine desemnarea coranică a “picăturii”(nutfa) prin “apa demnă de dispreț”(ma' - mahin).

Din punct de vedere lingvistic, nutfa înseamnă o cantitate mică de lichid: ***“Allah a creat toate vietățile din apă”(An-Nur:45).***

Concluzie:

Unul din sensurile “picăturii”(nutfa) din **Coranul Cel Sfânt** este acela de primă fază a constituirii embrionului. Această fază coranică a fost detaliată și împărțită de embriologia elaborată de om în trei subfaze:

fecundarea, morula și blastula.

2.- FAZA CHEAGULUI DE SÂNGE ('alaqa)

Cheagul de sânge este cea de a doua fază a creării embrionului și ea durează din ziua a șaptea de la începerea sarcinii până în săptămâna a treia a sarcinii. În această fază, embrionul se fixează pe peretele interior al uterului pentru a se hrăni cu sângele femeii care-l poartă.

Așa cum denumirea primei faze a formării embrionului prin “picătură”(nutfa) este o denumire care aparține chimiei, tot la fel denumirea celei de a doua faze din evoluția embrionului este o denumire anatomică și microscopică care nu poate să provină decât de la Acela care este știutorul întregii creații - **Allah Preaînaltul și Preaslăvitul.**

Microscopul nu a fost descoperit decât în secolul XVII, iar embrionul în faza cheagului de sânge('alaqa), cu un diametru ce nu depășește câteva subdiviziuni dintr-un milimetru se fixează de peretele uterului mamei pentru a se hrăni cu sângele ei prin intermediul unor minuscule vase care extrag hrana, întocmai așa cum se fixează lipitoarea de corpul făpturilor de la care se hrănește. Din această etapă și până la naștere, embrionul trăiește într-un mediu lichid, prins de uterul mamei prin cordonul ombilical. Lipitoarea trăiește și ea tot în apă, iar embrionul în faza cheagului de sânge seamănă la formă cu lipitoarea, iar privirea imaginii ne scutește de comentarii.

“L-a creat pe om din cheag de sânge”

În faza cheagului de sânge încep să se deosebească celulele din care este alcătuit embrionul, astfel încât la sfârșitul acestei faze,

adică în cea de a treia săptămână de sarcină, el este alcătuit din trei straturi de celule:

- un strat exterior (ectoblast), din care se formează ulterior pielea și conținuturile sale, aparatul nervos, mucoasele gurii, buzelor, gingiilor, retina ochiului și alte organe pe care nu are rost să le menționăm întrucât ele interesează doar pe specialiști.

- un strat mediu (mezoblast), din care se formează ulterior scheletul osos, mușchii, aparatul urinar și genital, sângele și alte organe.

- un strat interior (endoblast), din care se formează ulterior ficatul, pancreasul, învelișurile aparatului digestiv și aparatului respirator și alte organe.

Acest lucru a fost studiat în amănunțime și dovedit de știință ulterior, în secolul XX, și a fost rezumat de **Allah Preaputernicul și Preaînaltul** în cuvintele **“Care l-a creat pe om din sânge închegat”(Al-'Alaq:2).**

Așadar formarea organelor corpului omenesc începe încă din faza cheagului de sânge. Acesta este un miracol științific coranic, căci știința nu a descoperit decât în secolul XX faptul că formarea organelor în embrion - așa cum sunt aparatul nervos, inima, vasele sangvine și sângele - începe încă din faza cheagului de sânge și se desăvârșește ulterior în faza plămădirii. De aici înțelegem de ce a numit **Allah** primul verset din **Coran** care i-a fost revelat **Profetului Muhammad –Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască!- (prima sură din **Cartea Cea Sfântă a Lui Allah**) – (**Al- 'Alaq**). Probabil pentru a ne opri la sensurile miraculoase ale fazei cheagului de sânge. **Allah știe cel mai bine!**

3.- FAZA BUCĂȚII DE CARNE (mudgha)

“Apoi am făcut din picătură un cheag de sânge și am făcut din cheagul de sânge o bucată de carne”.

Faza bucății de carne (mudgha) durează din săptămâna a treia a embrionului până în săptămâna a șaptea. În cursul acestei faze apar somitele în embrion, în număr de 42-45 perechi, dându-

i forma cărnii masticate. Imaginea embrionului în această fază a vieții sale nu mai are nevoie de comentarii și confirmă încă o dată numirea acestei faze din viața embrionului prin expresia “bucată de carne” (**mudgha**) = este o denumire a embrionului dată de **Creatorul Preaslăvit și Preînalt**.

Omul nu a ajuns să fotografieze embrionul în faza bucății de carne (**mudgha**), cu o lungime care nu depășește un centimetru, decât în secolul XX. El apare sub lupa microscopului ca o bucată masticată de carne și zgârci, îndeosebi în zona care va deveni ulterior coloana vertebrală și celelalte oase.

Bucată de carne cu formă, după ce a fost fără formă

“O, voi oameni! Dacă sunteți în îndoială cu privire la Înviere, Noi doară v-am creat din țărână, apoi dintr-o picătură, apoi dintr-un cheag de sânge [ca o lipitoare], apoi dintr-o bucată de carne, cu formă, după ce a fost fără formă [plăsmuită și neplăsmuită], pentru ca să vă arătăm vouă puterea Noastră!”(Al-Hajj:5).

Expresia lui **Allah Preînaltul** “bucată de carne cu formă” are câteva sensuri științifice pe care le vom rezuma la trei și **Allah** știe cel mai bine:

a.-Primul sens:

În timpul fazei bucății de carne (**mudgha**), se desăvârșește formarea membranelor, cordonului ombilical și a unei părți din placenta. Acestea sunt părți ale “bucății de carne” (**mudgha**), care înconjoară embrionul, îl protejează și îl hrănesc, dar după naștere, ele cad și mor. Ele alcătuiesc “bucata de carne fără formă”, în vreme ce cealaltă parte din “bucata de carne” (**mudgha**) este însuși embrionul, adică “bucata de carne cu formă”.

b.-Al doilea sens:

Sintagma “**dintr-o bucată de carne cu formă după ce a fost fără formă**” înseamnă, de asemenea: dintr-o bucată de carne în care s-au format unele organe dar nu s-au format altele. Aceasta pentru că formarea unor organe ale embrionului, precum ochii, urechile, inima, aparatul nervos și altele, începe în faza “bucății de carne” (**mudgha**),

Însă crearea lor nu se desăvârșește decât ulterior, în faza “hotărârii soartei” (taswiya).

În schimb, oasele, carnea(mușchii), organele genitale și altele încep să se formeze în faza oaselor, cărnii și hotărârii soartei(taswiya), adică începând din săptămâna a șaptea. Așadar embrionul în faza “bucății de carne”(mudgha), este “cu formă și fără formă”, în sensul că formarea lui a început dar nu s-a desăvârșit încă.

Pentru o mai bună înțelegere a cuvintelor lui **Allah Preaînaltul** “cu formă și fără formă”, precizăm de pildă, că formarea ochilor începe în cea de a treia săptămână de sarcină, adică în faza “bucății de carne”(mudgha), însă ea nu se desăvârșește decât în a șasea lună de sarcină.

c.-Al treilea sens:

În faza bucății de carne(mudgha), se deosebesc celulele, în sensul că apar celule specializate, așa cum sunt celulele nervoase, cardiace sangvine etc., care reprezintă celulele formate care vor alcătui diverse organe ale embrionului, în vreme ce alte celule rămân nespecializate, adică celule necreate sau pe care în terminologia științifică le numim celule de rezervă care se transformă în celule specializate pentru a lua locul celulelor specializate care mor.

Organismul pierde în fiecare secundă două milioane de globule roșii pe care le înlocuiesc automat celulele de rezervă neformate din măduva oaselor. La fel se întâmplă și cu celelalte organe care pierd în fiecare zi numeroase celule create cărora le iau locul celulele de rezervă necreate, care se transformă în celule create.

Dar ce înseamnă “*ca să vă arătăm vouă*” din cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:*“O, voi oameni! Dacă sunteți în îndoială cu privire la Înviere, Noi doară v-am creat din țărână, apoi dintr-o picătură, apoi dintr-un cheag de sânge, apoi dintr-o bucată de carne cu formă, după ce a fost fără formă, pentru ca să vă arătăm vouă puterea Noastră”(Al-Hajj:5).*

Acesta este unul din numeroasele versete care ne oferă dovada științifică, concretă, indiscutabilă a faptului că **Coranul Cel Sfânt** reprezintă vorbele lui **Allah**. În același timp el este o dovadă logică a

faptului că **Învierea** este o realitate ce nu poate fi tăgăduită. Acela care a afirmat că embrionul parcurge fazele picăturii, cheagului de sânge, bucății de carne cu formă și fără formă, pentru ca în secolul XX știința să vină să arate și să confirme cu ajutorul microscopului această descriere detaliată a diverselor faze ale embrionului este cel care afirmă și existența **Învierii**.

De ce tăgăduiesc unii acest adevăr nevăzut, după ce li s-a arătat lor adevărul evoluției embrionului din celulele picăturii, cheagului de sânge și bucății de carne întocmai așa cum le-a descris **Creatorul Cel Preaslăvit și Preaînalt**? Oare cel care afirmă cele două lucruri nu este unul și același? De ce plecăm capul înaintea adevărului fazelor embrionului pe care le-a descris **Coranul Cel Sfânt** și le-a confirmat ulterior știința și nu credem în **Viața de Apoi**? Oare cel care vorbește nu este unul și același? În tăgăduirea Învierii nu este oare o duplicitate în logica aceluia care a luat la cunoștință prin imagini de diversele stadii ale embrionului, așa după cum le-a înfățișat **Coranul Cel Sfânt** și le-a confirmat știința?

Prin expresia **“ca să vă arătăm vouă”** se înțelege:

- ca să vă arătăm vouă puterea Noastră de a vă învia după ce ați murit prin demonstrarea puterii Noastre de a vă crea din țărână, apoi dintr-o picătură, apoi dintr-un cheag de sânge, apoi dintr-o bucată de carne cu formă și fără formă. Astăzi a devenit limpede pentru orice biolog miracolul și capacitatea de a crea făpturile vii. Atunci de ce se îndoiesc unii în privința puterii **Creatorului** de a-i readuce din nou la viață? Mai ales în condițiile în care știința se călăuzește după următoarele axiome: orice cauză are un cauzator, orice făptură creată are un creator, și nimic nu se naște din nimic.

Versetul de mai sus face parte dintre versetele dialogului cu aceia care se îndoiesc în privința Învierii. Nu există credință adevărată fără încrederea în **Înviere**. De aceea, ea reprezintă una din dovezile științifice materiale categorice, cu care trebuie să se înarmeze propovăduitorii în disputa lor cu aceia care se îndoiesc în privința lui **Allah**, a **Coranului Cel Sfânt** și a **Învierii**. Această metodă de propovăduire, de dialog și de discuție este ceea ce am numit dialectica logică și științifică din Coranul Cel Sfânt.

4. FAZA FORMĂRII OASELOR

“Și am creat din bucata de carne, oase”

Aceasta este o fază rapidă care începe din cea de a șaptea săptămână de sarcină.

În această fază se transformă o parte din sclerotomele care i-au dat embrionului forma de bucată de carne din țesuturi cartilaginoase în țesuturi osoase, pentru a alcătui coloana vertebrală și restul scheletului osos.

5. FAZA CĂRNII

“Și am îmbrăcat oasele în carne”

Această fază începe în cea de a opta săptămână de sarcină, când restul miotomelor se transformă în mușchii care îmbracă coloana vertebrală, după cum și oasele membrelor sunt îmbrăcate în mușchi.

Cu zece ani în urmă, savantul suedez Lennard Nilsson a fotografiat diversele etape ale formării omului, de la începutul sarcinii până la naștere, și a primit pentru activitatea sa excepțională premiul Nobel pentru fotografie medicală.

Acest savant fotograf a reușit să ia imagini minunate ale embrionului în fazele picăturii, cheagului de sânge, bucății de carne și faza formării oaselor care precede cu numai o săptămână faza îmbrăcării oaselor cu carne.

Vederea imaginilor îl face pe cititor să nu mai aibă nevoie de explicații.

Un reporter l-a întrebat: Crezi în existența lui Dumnezeu după activitatea ta îndelungată de fotografiere a fazelor embrionului vreme de trei ani? Răspunsul lui a fost: “După ce am urmărit prin imagini diversele faze ale creării embrionului, după ce a început de la o singură celulă până ce la nouă luni a ieșit din uterul mamei, nu pot decât să recunosc că mâna lui Dumnezeu se află în spatele facerii fiecăreia dintre celulele embrionului”.

6.- FAZA PLĂMĂDIRII (taswiya)

“Apoi l-am scos la iveală ca o altă făptură”

“Apoi l-a plămădit și a suflat asupra lui din duhul Său”

“Slăvește numele Domnului tău Cel Preaînalt, care a creat și a plămădit”

Această fază durează de la începutul lunii a treia până la naștere și în timpul ei embrionul este numit făt (hamil).

Aceasta este faza plămădirii, în care embrionul ia forma omului, după fazele anterioare: picătura (nutfa), cheagul de sânge ('alaga), bucata de carne (mudgha), oasele și carnea, care sunt faze ale creării, adunării și formării membrelor și organelor embrionului.

Embriologia comparată a arătat că diverșii embrioni de vertebrate trec într-o anumită perioadă din dezvoltarea lor prin faze în care nici un embriolog nu poate să-i deosebească de embrionul uman în privința formei, până în săptămâna a șaptea sau a opta când embrionul uman ia forma omului, care îl deosebește de ceilalți embrioni de vertebrate.

În aceasta constă miracolul științific din cuvintele lui **Allah Preaînaltul** ***“Apoi l-am scos la iveală ca o altă făptură”***(***Al-Mu'minun:14***), adică i-am dat lui o înfățișare prin care se deosebește de celelalte făpturi.

Pornind de la această asemănare în ceea ce privește forma exterioară dintre embrionul uman și embrionii celorlalte vertebrate, adepții teoriei evoluționiste, cum au fost Darwin și alții, au avansat ipoteza eronată a dezvoltării omului din animale vertebrate. Ulterior a apărut știința geneticii care a demonstrat că fiecare făptură vie are zestre sa genetică proprie, deosebită de a celorlalte. Această zestre genetică există încă din momentul în care se formează ovulul fecundat. Dar asemănarea între embrionii vertebratelor, într-o anumită fază a evoluției lor este o dovadă logică a faptului că există un singur **Creator - Stăpânul Cel Preaslăvit și Preaînalt**.

Toate făpturile, dar și materia minerală sunt alcătuite în esența structurii lor din aceleași componente: molecule, atomi și corpusculi.

Este cineva care are logică în stare să afirme că aceste molecule și acești atomi au apărut de la sine? **“Sau au fost ei creați din nimic sau sunt ei creatori?”(At-Tur:35).**

Este regretabil că teoria lui Darwin despre evoluția viețuitoarelor teorie greșită care a primit lovituri dureroase din partea diverselor ramuri ale biologiei - continuă să fie studiată în școlile și universitățile arabe, iar unii o mai consideră a fi un adevăr științific, cu toate că studierea ei a fost interzisă în majoritatea universităților occidentale de ani de zile.

7.- “Binecuvântat fie Allah, cel mai bun dintre Creatori!”

“Și v-a dat vouă chip și minunat a făcut chipurile voastre”

“Și am putut și minunați sunt cei care au putere”

Fătul iese din uterul mamei sale după nouă luni ca un tablou viu, unul din cele mai minunate tablouri vii pe care le-a plămădit. **“Cel mai bun dintre creatori”**, după ce a pus din prima zi de sarcină bazele lui și i-a predestinat cele mai precise etape ale creării și plămădirii sale.

Aceasta pentru că orice viitor biologic al omului, de la începutul formării sale și până la moarte, este predestinat încă din faza ovulului fecundat care are diametrul de o zecime de milimetru și o greutatea de o milionime de gram.

Apoi, **“Făcătorul, Creatorul, Dătătorul de chipuri”(Al-Hasr,24)** face să crească embrionul și-l modifică pentru ca în cele din urmă să-l plămădească în făt, iar după nouă luni să devină un minunat tablou viu, cu lungimea de cincizeci și cinci de centimetri, cu o lățime și o adâncime de zece centimetri sau chiar mai mult și cu o greutate de trei mii de grame . Cel care a studiat embriologia înțelege mai bine ce am vrut să spunem prin fiecare cuvânt de mai sus.

Nu putem să comentăm descrierea coranică științifică miraculoasă a succesiunii fazelor formării embrionului și fătului trecând

din faza picăturii în faza cheagului de sânge, apoi în faza bucății de carne, faza oaselor și a cărnii și apoi faza plămădirii. Embriologia elaborată de om a venit în secolul XX ca să confirme aceste lucruri cu imagini luate prin intermediul microscopului. Pomenește vorbele lui **Allah Preaînaltul:** ***“Noi le vom arăta semnele Noastre în cele mai îndepărtate zări ale pământului și în sufletele lor înșiși, astfel încât să le fie limpede că el, Coranul, este Adevărul. Oare nu este de ajuns că Domnul tău este martor la toate?” (Fussilat:53)*** și slăvește împreună cu cel drag și ales - binecuvântarea și pacea asupra lui! - ceea ce noi am învățat de la el: ***“Slavă Ție, Doamne și laudă Ție! Nu poate fi măsurată lauda ce Ți se aduce Ție! Tu ești așa precum Ți-ai adus laudă Tu însuși!”***

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

“O, omule! ce te-a înșelat pe tine în privința Domnului tău Cel Cinstit/ Care te-a creat , te-a întregit și ți-a dat statură dreaptă/ Și te-a plăsmuit pe tine în chipul în care a voit?”

(Al- Infitar:6-8).

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

“Când picătura cade în uter, *Allah* trimite un înger și el zice: Doamne, creată sau necreată? Și dacă îi răspunde lui “Necreată”, o elimină uterul sub formă de sânge, iar dacă îi răspunde “Creată”, atunci îl întreabă:Cun să fie, Doamne, nefericit sau fericit? Când îi va fi sorocul? Și în ce pământ va muri?”

(Transmis de Abd Allah ben Mas'ud și consemnat de Ibn abi Hatam și de alții).

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

“Mă mir de acela care se îndoiește de *Allah*, când vede creația lui *Allah*. Și mă mir de acela care uită de moarte, cu toate că vede moartea. Și mă mir de acela care tăgăduiește cealaltă ivire, cu tote că el vede prima ivire”.

(Transmis de Ali ben abi Talib – Allah fie mulțumit de el și să-l mulțumească pe el!).

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

CAPITOLUL III

REFERIRI CU SEMNIFICATII ȘTIINȚIFICE ÎN VERSETELE SFINTE

PRIMA REFERIRE

“Și să se uite omul din ce a fost creat!”

Omul a privit începând din secolul XVII prin microscop și continuă să privească și astăzi la lichidul din care se formează embrionul. În cei câțiva milimetri de lichid din care se crează embrionul, omul a descoperit și continuă să descopere lucruri uluitoare. Vom prezenta în continuare câteva detalii științifice simplificate referitoare la compoziția lichidului bărbătesc și a lichidului feminin.

1.-Lichidul bărbătesc:

Bărbatul eliberează când se împreunează cu femeia sau când ejaculează câțiva milimetri de lichid (3,5 milimetri) de lichid seminal, alcătuit din apă în proporție de 85% și din zeci de substanțe chimice, hormoni, săruri minerale și alte substanțe care alcătuiesc împreună 5% din lichidul seminal, restul de 10% fiind reprezentat de spermatozoizi, de obicei în număr de o sută de milioane pe un singur milimetru (cu observația că doar unul singur dintre ei fecundează ovulul, dar că și ceilalți au rolul lor în operațiunea de fecundare, însă dacă lichidul seminal nu conține spermatozoizi sau dacă numărul acestora este mai mic de douăzeci de milioane pe milimetru și aceștia se mișcă încet și mor repede, lichidul bărbatului este steril).

Așadar, picătura (nutfa) nu procrează decât dacă **Allah** o face să fie fertilă, adică îi hărăzește să creeze: **“Și că El i-a creat pe cei doi soți – bărbătușul și femeiușa -,/ Dintr-o picătură când ea a fost vărsată”(An-Najm:45-46).**

Bărbatul nu poate să lase urmași decât dacă în lichidul său există spermatozoizi. Reamintim că embriologia nu a cunoscut rolul esențial al spermatozoidului decât în secolul XIX.

Cât despre **Coran**, el a menționat acest rol prin cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:**“Dintr-o picătură, când ea a fost vărsată”**(**An-Najm:46**) și **“Apoi i-a făcut pe urmașii lui dintr-o apă umilă”**(**As-Sajda:8**).

2.- Lichidul femeii:

Omul a privit pentru prima dată la lichidul femeii în anul 1672, când medicul Degraff a descoperit foliculul care-i poartă numele (“foliculul lui Degraff”) –o particulă existentă în ovarele femeii, al cărei diametru nu depășește un milimetru, în interiorul căreia ovulele femeii plutesc înconjurate de lichidul folicular. Cele două ovare ale femeii conțin de obicei două milioane de ovule la naștere, din care rămân treizeci sau patruzeci de mii când ea ajunge la maturitatea sexuală. La jumătatea fiecărui ciclu lunar al femeii nu ies din ovar decât un ovul sau două, pe care le secretează periodic și ele alcătuiesc împreună cu celulele care le înconjoară și cu lichidul în care plutesc ceea ce se numește lichid feminin.

A DOUA REFERIRE

“A ți văzut voi ce arunca ți drept sămânță?/ Îl plăsmui ți voi sau Noi îl plăsmuim?”

După ce în secolul XX omul a văzut cu ajutorul microscopului și al analizelor chimice îndelungate și complexe în ce constă lichidul seminal pe care-l ejaculează, nici un om cu rațiune și cu logică nu mai poate să nu recunoască existența unui creator atotputernic, care l-a adus pe lume, i-a hotărât destinul, l-a creat și l-a plămădit dintr-o singură celulă, rezultată din unirea lichidului seminal al bărbatului cu cel al femeii. Cu toate că acest creator ne-a poruncit să vedem adevărul despre ceea ce aruncăm ca sămânță și să vedem din ce am fost creați, trebuie totuși să prezentăm câteva detalii științifice simplificate despre lichidul seminal al bărbatului și al femeii, căci poate unii vor găsi în aceasta o dovadă, dacă o mai caută cumva; căci **“Pe pământ se află semne pentru cei care cred cu putere,/ Ca și în voi înșivă. Voi nu vedeți?”** (**Adh-Dhariyat:20-21**).

1.-Spermatozoidul bărbatului:

În lichidul seminal al bărbatului fertil există între 50 și 100 milioane spermatozoizi într-un singur milimetru, dintre care ajung la ovulul femeii doar câteva sute sau mii, în vreme ce ceilalți mor, însă ei au un rol în operațiunea de fecundare. De aceea, lichidul seminal al bărbatului este puțin fertil sau chiar nefertil, dacă numărul spermatozozilor este mai mic de douăzeci de milioane într-un milimetru. Spermatozoidul bărbatului apare la microscop ca un corpuscul cu lungimea de cincizeci microni (milimetrul este alcătuit dintr-o mie de microni), cu capul ascuțit și umflat în față, ca un proiectil penetrant(vezi figura). El are o coadă lungă cu o mișcare semihelicoidală, care-i dă posibilitatea înotului în lichidul seminal și deplasării rapide în organul sexual al femeii, până ce ajunge la treimea din afară a trompei uterului, unde întâlnește ovulul femeii și se produce fecundarea și sarcina. Cercetările moderne au demonstrat că unii spermatozoizi parcurg această distanță foarte lungă din interiorul organului genital al femeii în cinci minute, în vreme ce alții o parcurg în cincizeci de minute. Cât privește distanța dintre vaginul femeii, unde este în mod obișnuit ejaculat lichidul seminal, și locul unde are loc fecundarea din trompa uterului, aceasta nu depășește douăzeci de centimetri, pe care spermatozoidul bărbatului o parcurge de obicei într-un timp ce variază între cinci și cincizeci de minute, în funcție de forța și vitalitatea lui. Așadar, spermatozoidul se deplasează cu o viteză de 4-40 milimetri pe minut, știut fiind că lungimea lui nu depășește a douăzecea parte dintr-un milimetru. **Laudă Creatorului!**

2.- Ovulul femeii:

La mijlocul ciclului lunar, ovarele femeii secretă ovulul, ca urmare a maturizării și apoi spargerii unuia din foliculi care conțin ovulele ei și el se oprește în trompa tubului uterin. Ovulul femeii este alcătuit dintr-o singură celulă, care este una din cele mai mari celule din organism, și apare sub microscop de formă rotundă, asemenea lunii pline, înconjurat de două straturi de celule ce-l protejează și înoată în cei câțiva milimetri de lichid folicular care este aruncat o dată cu el ca rezultat al exploziei foliculului. Ovulul împreună cu cele două straturi de celule care îl înconjoară și lichidul în care înoată formează lichidul femeii sau picătura ei.

Știința nu a descoperit încă motivul maturizării unui singur ovul din miile de ovule existente în ovar și ieșirii lui ciclice, în fiecare lună. Cât despre procesele hormonale și chimice complexe care intervin în maturizarea lui și în spargerea foliculului și trecerea lui în trompa uterului, aceasta este una din cele mai dificile și mai complexe procese fiziologice și prezintă interes doar pentru specialiști. Savanții biologi recunosc astăzi că știința nu este capabilă să creeze nici o părticică din nucleul celulei, cu toate că îi cunosc cu multă precizie compoziția. Având în vedere acest lucru, înțelegem mai bine sensul sfidării coranice, care va exista până în **Ziua de Apoi**, din cuvintele lui **Allah Preaînaltul**: **“Ați văzut voi ce aruncați drept sămânță?/ Îl plăsmuiți voi sau Noi îl plăsmuim!”**(*Al-Waqi'a:58-59*).

A TREIA REFERIRE

“A fost creat din apă aruncată”

Ejacularea bărbatului este evidentă (adică reprezintă un lichid aruncat) și nu are nevoie de mai multe explicații științifice, dar numai puțini dintre specialiști cunosc secretele științifice ale maturizării ovulului femeii și modul cum ovarul aruncă ovulul ciclic, o dată pe lună, sub forma unui lichid aruncat. Știința nu a aflat aceste fapte decât în secolul XX: ovulul femeii care se va maturiza într-unul din ovarele ei înoată în interiorul pungii ovulului care conține un lichid, a cărui presiune este de 15 mm Hg și crește treptat până ce ajunge, între zilele a douăsprezecea și a paisprezecea ale ciclului lunar la un grad de presiune la care foliculul lui Degraff și învelișul ovulului plesnesc în locul cel mai slab și este aruncat ovulul, împreună cu celulele care-l protejează și-l înconjoară și cu puțin lichid folicular, în trompa tubului uterin care le prinde, așa cum se întâmplă cu semințele unor plante, al căror înveliș plesnește când ajung la faza maturizării.

A PATRA REFERIRE

Coloana vertebrală și coastele toracice

“A fost creat dintr-o apă aruncată, ce iese dintre coloana vertebrală și coastele toracice”

Coastele toracice împreună cu coloana vertebrală și sternul alcătuiesc ceea ce se numește în anatomie cavitate toracică.

Acest verset sfânt nu poate fi înțeles decât în lumina embriologiei, anatomiei și funcției organelor bărbatului și ale femeii. Iată câteva detalii științifice care îl explică:

1.- Crearea organelor sexuale:

În cea de-a opta săptămână de sarcină, grupul de celule din care se vor alcătui ulterior organele sexuale ocupă un loc în partea superioară a embrionului, acolo unde se vor constitui ulterior oasele coloanei vertebrale și coastele toracice, adică în cutia toracică. Testiculele nu vor coborâ în scrotul lor și ovarele nu vor coborâ în zona bazinului femeii decât în fazele ulterioare.

2.- Din punct de vedere fiziologic:

Sursa nervoasă a comenzilor care controlează erecția și procesul de ejaculare la bărbat se află în măduva coloanei vertebrale, în zona dorsală (D9, D10, D11), adică în interiorul oaselor coloanei vertebrale și coastelor toracice. Observați miracolul precis din cuvintele lui **Allah Preaînaltul “dintre coloana vertebrală și coastele toracice”(At-Tariq:7)**; adică nu din coloana vertebrală și coastele toracice, așa cum și-au închipuit unii, dând numeroase interpretări acestui verset. De aceea, orice maladie care afectează măduva spinării din zona toracelui, în centrul erecției și ejaculării situat între coloana vertebrală și coastele toracice, îl face pe bărbat impotent din punct de vedere sexual, deoarece el își pierde capacitatea de erecție și de ejaculare.

3.- Vasele sangvine:

Vasele sangvine care aprovizionează aparatul genital, atât la femeie cât și la bărbat, cu hrană, încep într-un loc situat din punct de vedere anatomic între coloana vertebrală și coastele toracice, adică din aortă și vena cavă inferioară și orice afecțiune a acestor vase sangvine împiedică operațiunea de ejaculare la bărbat și de ovulație la femeie.

Nu mai există lichid care țâșnește în cazul producerii unei afecțiuni în centrii nervoși sau în vasele sangvine care furnizează organelor sexuale simțul și alimentarea, fiindcă nervii și vasele sangvine care au legătură cu organele sexuale au un rol principal în procesul de aruncare a lichidului seminal atât la bărbat cât și la femeie. Iar centrul acestor nervi și vase sangvine se află între coloana vertebrală și coastele toracice.

Versetul cel sfânt la care ne referim și detaliile științifice prezentate simplificat ne explică sensul versetului sfânt: **și când Domnul tău a scos urmași din fiii lui Adam, din coapsele lor, și le-a cerut să mărturisească ei înșiși, zicându-le: „Nu sunt eu Domnul vostru?”, au răspuns ei: „Ba da, facem mărturie!”, pentru ca voi să nu spuneți în Ziua Învierii: „Noi am fost fără grijă de aceasta!” (Al-A'raf:172).**

Tot ceea ce există în om, începând cu picătura sa și ajungând la creierul său după ce se trece prin celelalte membre și organe ale sale, depun mărturie despre existența **Creatorului**. Și cu cât omul devine mai învățat cu atât sporește și credința lui și încrederea în existența lui **Allah**. De aceea, **Allah** se adresează în multe din versetele Sale unui neam de oameni care știu, care înțeleg, care aud și care pricep: **“Întru aceasta sunt semne pentru aceia care știu”, “Întru aceasta sunt semne pentru un neam de oameni care aud” (Yunus:67; Ar-Rum:23); “În aceasta sunt semne pentru un neam de oameni care pricep” (Ar-Ra'd:4; An-Nahl:12; Ar-Rum:24); “Noi am tâlcuit semnele pentru oamenii care pricep” (Al-An'am:98).**

A CINCEA REFERIRE

Cele trei întinerici

“El vă creează în pânțelele mamelor voastre, făptură după făptură, în trei întinerici. Acesta este Allah, Stăpânul vostru! A Lui este împărăția! Nu este altă divinitate afară de El! Cum de vă abateți?”

În primul rând, cu referire la cuvântul “**pânțelele**” și la sintagma “**făptură după făptură**”(Az- Zumar:6), în lumina embriologiei elaborate de om ni se dezvăluie dimensiunile științifice miraculoase din versetul cel sfânt de mai sus. Acestea sunt:

1.- Formarea embrionului, așa după cum indică acest verset sfânt, începe în pânțelele mamelor iar cele trei întinerici trebuie să fie în pânțele și nu doar în uter, așa cum au explicat unii dintre cei care au explicat acest sfânt verset.

2.- Sintagma “făptură după făptură” ne oferă imaginea dinamică a evoluției fazelor prin care trece embrionul înăuntrul celor trei întinerici, în sensul că el trece de la un întineric la alt întineric și apoi la un al treilea întineric în cadrul evoluției sale.

3.- De aceea, considerăm că afirmația unora că cele trei întinerici ar fi întinericul mușchilor pânțecelui, ca prim întineric, întinericul cavității uterului cel de al doilea întineric și întinericul lichidului amniotic care înconjoară embrionul până la naștere, ca al treilea întineric, oferă o explicație inexactă din punct de vedere anatomic. Afirmația că cele trei întinerici ar fi întinericurile membranelor care înconjoară embrionul în interiorul uterului conferă textului coranic un sens pe care nu-l conține: versetul stabilește că formarea embrionului trece prin trei întinerici în pânțelele mamelor și nu în uterele lor, iar uterul este o parte a pânțecelor și nu pânțelele în întregul său, iar membranele care înconjoară embrionul reprezintă un singur întineric și nu trei întinerici.

4.-Noi considerăm - dar **Allah** știe cel mai bine!- că întinericurile sunt în succesiunea temporală și a fazelor, următoarele:

a.- Primul întunic - este întunicul cavității tubului uterului, unde începe de obicei sarcina, căci spermatozoidul bărbatului se întâlnește cu ovulul femeii în prima treime a tubului trompei, iar apoi se contopesc în el. Acesta este întunicul fazei fecundării.

b.-Al doilea întunic- este întunicul din cavitatea uterină. Acesta este întunicul fazei cheagului de sânge('alaqa), în care ovulul fecundat care a început să crească și să se divizeze se fixează pe tegumentul intern al uterului, iar apoi se ascunde în spatele lui, după cea de-a șaptea zi de sarcină.

c.-Al treilea întunic – este întunicul învelișurilor și al lichidului amniotic pe care îl conține, unde embrionul înoată până la naștere.

Este demn de remarcat că aceste întunici sunt niște cavități definite anatomic, care pot fi văzute astăzi datorită descoperirilor științifice la care au ajuns cu ajutorul endoscopiei, după ce sunt luminate.

Dorim să arătăm aici că dimensiunile științifice ale acestui verset sfânt nu au fost descoperite decât în secolul XX și ele fac parte din numeroasele dovezi științifice și logica din **Coranul Cel Sfânt**, care confirmă faptul că el a fost revelat de **Allah Cel Înțelept și Atoateșitor**. Cine l-a învățat pe **Trimisul Cel Generos** anatomia și embriologia? În ce lucrări antice de medicină există informații despre întunicul din faza cheagului de sânge? Toate acestea sunt informații din domeniul științei anatomiei care au nevoie de microscop și de aparatura necesară endoscopiei. Omul nu a descoperit aceste adevăruri științifice decât în secolul XX.

În al doilea rând, **Allah Preaslăvitul și Preaînaltul** ne conduce către înțelegerea a ceva din puterea Sa la sfârșitul acestui verset sfânt: **“Acesta este Allah, Stăpânul vostru! A Lui este Împărăția! Nu este altă divinitate afară de El! Cum de vă abateți?”**

Acela care voiește să afle ceva despre puterea lui **Allah** să studieze crearea omului prin intermediul embriologiei elaborate de om și atunci va vedea cum se dezvoltă embrionul în cele trei întunici. Iar acela care voiește să se încredințeze că **Sfântul Coran** reprezintă cuvântul lui **Allah** să studieze istoria descoperirilor științifice din domeniul embriologiei elaborate de om și atunci va afla că cele trei întunici prin care trece embrionul în pântecul mamei nu au fost

cunoscute cu cincisprezece secole în urmă decât de **Creatorul** embrionului - **Allah Preaînaltul** și **Preaslăvitul**. Aceluia care are îndoieli în legătură cu faptul că **Trimisul lui Allah** - binecuvântarea și pacea asupra lui!- ar fi preluat informațiile privitoare la cele trei întinericiuri din cărțile antice îi

cerem să ne indice cărțile în care s-ar afla aceste informații exacte pe care omul nu le-a descoperit decât în secolul XX.

În al treilea rând, acest verset sfânt ne oferă un exemplu despre ceea ce am numit a fi dialectica științifică și logică a **Coranului**, în sensul că **Allah** leagă dovada logică a existenței Sale :**“Acesta este Allah, Stăpânul vostru! A Lui este Împărăția! Nu este altă divinitate afară de El! Cum de vă abateți?”(Az-Zumar:6)**, printr-o dovadă miraculoasă care a precedat, cu secole în urmă, ceea ce a descoperit știința oamenilor, prin spusele Sale:**“El vă creează în pântecul mamelor voastre, făptură după făptură, în trei întineriri”(Az-Zumar:6)**.

În al patrulea rând, uterul este organul natural pe care **Allah** l-a pregătit pentru ca embrionul să stea în interiorul lui pentru un timp:**“Și Noi lăsam să sălăsluiască în pântecul ceea ce voim Noi până la un timp hotărât”(Al-Hajj:5)**; **“Allah știe ce poartă fiecare femeie în pântecul și ceea ce lipsește sau ceea ce este prea mult în pântecul”(Ar-Ra'd:8)**; **“El știe ce se află în pântecul”(Luqman:34)**; **“Apoi l-am făcut Noi o picătură într-un loc sigur”(Al-Mu'minun:13)**.

Numai că există și situații excepționale, foarte rare în care embrionul se stabilește în ventrele mamei, în afara uterului și crește acolo. Revistele medicale au menționat 24 de cazuri de femei cărora li s-a extirpat uterul și în ciuda acestei situații au rămas gravide. Una din aceste femei a născut un copil viu prin operație cezariană. Au fost menționate în lume o mie de cazuri de femei care au purtat sarcină extrauterină și în 90 de cazuri embrionul s-a dezvoltat normal și a fost scos viu din pântecul mamei sale, prin operație cezariană.

În lumina acestor cazuri medicale rare trebuie să înțelegem miracolul științific din cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:**“El vă creează în pântecul mamelor voastre”**, care includ și posibilitatea unor astfel de cazuri rare de formare a embrionului în pântecul mamei sale, dar în afara uterului.

Cât despre experimentele pe care le efectuează astăzi unii medici loviți de nebunia științei, numite “sarcina purtată de bărbat”, prin care ei încearcă transplantul de picătură fecundată în ventrele bărbatului, acestea sunt sortite eșecului, deoarece ele vin în

contradicție cu cuvintele lui **Allah Preaînaltul**: “**El vă creează în pânțele mamelor voastre**”. Pot să încerce oricât voiesc și să facă orice excese!

A ȘASEA REFERIRE

Acest dușman învederat

“O, omule! Ce te-a înșelat pe tine în privința Domnului tău Cel Cîstit./ Care te-a creat, te-a întregit și ți-a dat statură dreaptă?”

De fiecare dată când am citit aceste versete sfinte și am aprofundat studiul referitor la embrion, am simțit cum pune stăpânire pe mine un sentiment de preamărire și cum ochii îmi sunt inundați de lacrimi, de iubire, mulțumire și pioșenie în fața **Creatorului Cel Generos și Răbdător**, iar sufletul mi s-a îndurerat din pricina tăgăduirii și contestării celui necredincios.

Meditează la acest discurs impresionant! De la cine vine și cui se adresează? De la **Allah Cel Generos**! “**Allah afară de care nu este altă divinitate, Știutorul celor nevăzute și al celor văzute**”, “**Cel Milostiv, Îndurător, Stăpânitorul, Cel Sfânt, Cel Curat, Apărătorul Credenței, Veghetorul, Cel Tare, Atotputernicul, Cel Preaînalt, Făcătorul, Creatorul, Dătătorul de Chipuri**”(Al- Hașr:22-24).

Și se adresează omului, acestui dușman învederat, nedrept și ignorant, neliniștit și temător, zgârcit, disperat, necredincios, vesel și mândru, oponent și slab, stricător pe pământ, vărsător de sânge, cu excepția unui mic număr dintre semenii lui care îndrumă și merg pe calea cea bună a credinței.

Ciudat este acest dușman învederat: “**Oare nu vede omul că Noi l-am creat pe el dintr-o picătură! Și iată că el ne este Nouă dușman învederat!**”(Ya-Sin:77). A fost creat dintr-o singură celulă și după nouă luni s-a transformat în aproximativ o sută de mii de miliarde de celule. Și el știe acest lucru și-l vede cu proprii săi ochi. Și cu toate acestea mai sunt unii care îl tăgăduiesc în mod deschis pe **Creator**, cu toate că nu pot să nege aceste lucruri în sufletul lor, atunci când rămân singuri: “**Și le-a cerut să mărturisească ei înșiși, zicându-le: Nu sunt Eu Domnul vostru?, au răspuns ei: Ba da ...**”(Al- A'raf:172).

Ciudat este acest nedrept și ignorant: **“Căci el este tare nedrept față de el însuși și tare neștiutor”**(*Al-'Ahzab:72*). A început cu o picătură al cărei diametru nu depășește o zecime de milimetru și după nouă luni lungimea sa a crescut de cinci mii de ori. Și el știe și vede acest lucru. Dar cu toate acestea mai există unii care atribuie existența omului unor teorii slabe, cum sunt hazardul, evoluționismul sau apariția sa din neant.

Încurcată este chestiunea acestui necredincios, cel mai certăreț: **“Dar omul este cu adevărat nelegiuit și necredincios”**(*Ibrahim:34*); **“Însă omul este cel mai certăreț dintre toate ființele”** (*Al-Kahf:54*). A apărut dintr-o celulă specială- celula sexuală sau picătura amestecată și după nouă luni s-au creat din ea peste o sută de feluri de celule specializate, așa cum sunt celula neuronica, celula organului văzului, celula organului auzului, celula cardiacă, celula osoasă și altele. A cunoscut o parte din nenumăratele binefaceri ale lui **Allah**, dar cu toate acestea constatăm că cei mai mulți oameni, așa cum i-a descris **Stăpânul lumilor**, nu sunt mulțumitori: **“Dar puțini dintre robii Mei sunt mulțumitori”**(*Saba':13*).

“Să fie blestemat cel necredincios! Cât de necredincios este el!// Din ce l-a creat pe el?/ Dintr-o picătură l-a creat și l-a hotărât soarta” (*'Abasa:17-19*).

Omul secolului XX a aflat că cele mai precise detalii ale făpturilor și ale creației și ale viitorului biologic al embrionului sunt predestinate încă din faza picăturii amestecate, a cărei greutate nu depășește aproximativ o milionime de gram, care după nouă luni sporește de peste un milion de ori, având în vedere că noul născut are aproximativ 3000de grame. A aflat cele mai mici detalii ale creației făpturii sale, dar s-a prefăcut a uita existența **Creatorului** și necesitatea de a-i aduce mulțumiri!

Ciudată și încurcată este chestiunea acestui om slab: **“Căci omul a fost creat slab”**(*An-Nisa':28*).A fost creat din ceva slab, dintr-o picătură amestecată și continuă să rămână slab în fața celor mai slabe făpturi, căci îl poate ucide o genă patogenă (o substanță chimică din acidul aminic a cărei lungime nu depășește câteva miliarđimi dintr-un metru), sau îl poate ucide o boală virotică, microbiană sau parazitară, cauzată de ființe vii microscopice a căror lungime sau a

căror diametru nu depășește câteva miimi dintr-un milimetru, sau un cheag de sânge sau de grăsime al cărui volum nu depășește un bob de

muștar. Și cu toate acestea, puțini sunt aceia care au crezut și au respectat învățăturile celui care se află în spatele tuturor lucrurilor **“Acela care dă viață și dă moarte, Allah Preaslăvitul și Preaînaltul, Însă cei mai mulți oameni nu cred”**(Ar- Ra'd:1).

De ce această mirare? De ce mă mir? Există o tradiție divină (**hadis qudsi**) la a cărei repetare în gând se cutremură de fericire și pioșenie fiecare celulă din trupul meu, îndeosebi după ce am dobândit ceva cunoștințe de embriologie, genetică, biologie, psihologie și sociologie și după ce am reflectat asupra firii multor oameni, în virtutea profesiei mele, și mi-am dat seama că următoarea tradiție divină rezumă istoria celor mai mulți dintre ei, din punct de vedere biologic, psihologic, sociologic, comportamental și referitor la credință:

Imamul Ahmad a consemnat în Musnad-ul său și Ibn Maja a relatat în Sunan-urile sale că Trimisul lui **Allah** -rugăciunea și pacea asupra lui!- a scuiat într-o zi în palmă și apoi a pus degetul pe ea, zicând: **“Allah Preaputernicul grăiește: “Fiu al lui Adam, cum de mă socotești neputincios, când Eu te-am creat din așa ceva? După ce te-am plămădit și te-am făcut să stai drept, ai mers încet pe pământ și ai adunat și ai devenit puternic, iar când ai ajuns la clavicule ai spus că faci pomană. Când este timpul pomenii?”**

A ȘAPTEA REFERIRE

“Acela care te-a creat, te-a plămădit și te-a făcut drept”

“Noi am propus cerurilor, pământului și munților sarcina de a purta povara adevărului, dar ele au refuzat să o poarte și le-a fost teamă de ea, însă s-a încărcat omul cu ea, căci el este tare nedrept față de el însuși și tare neștiutor”(Al- Ahzab:72).

Omul a primit să fie stăpân peste celelalte creaturi din momentul când cerurile, pământul și munții mai făceau parte din lumea necunoscutului și **Allah** i-a încredințat această stăpânire. Cerurile, pământul și munții s-au temut de povara lor și omul a primit această povară. De aceea, **Allah** a făcut făptura lui dreaptă și prin această îndreptare l-a făcut stăpân peste celelalte făpturi supuse lui prin porunca de la Creatorul lor: **“Și El v-a supus vouă toate cele care**

se află în ceruri și care se află pe pământ; toate sunt de la El”(Al-Jathiya:13). Sensul expresiei ***“Acela care te-a creat, te-a plămădit și te-a făcut drept”*** înseamnă - dar **Allah** știe cel mai bine- că **Stăpânul** l-a făcut pe om drept, capabil să descopere lucrurile și să le cântărească cu o balanță dreaptă cu ajutorul creierului său pe care **Allah** l-a alcătuit să fie drept, adăugându-i ceea ce anumiții numesc “noul creier” sau creierul care raționează și gândește. La celelalte vertebre, în afara omului, noul creier care gândește este foarte mic în comparație cu creierul omului, în vreme ce creierul animal sau “creierul vechi” reprezintă cea mai mare parte din creierul vertebratelor, cu excepția omului.

După ce omul a acceptat povara stăpânirii, **Allah** l-a cinstit creându-l cu mâna Lui și a suflat în el din duhul Lui, adică din porunca Lui. Omul a fost creat din porunca lui **Allah**, conform definiției pe care **Stăpânul** o dă spiritului: ***“Te întreabă despre Duh. Spune: “Duhul este din porunca Domnului meu!”(Al- Isra':85).*** Noi suntem creați din porunca lui **Allah** și nu din duhul lui **Allah**, în accepțiunea pe care cei mai mulți oameni o dau duhului. ***“Nu este nimic asemenea cu El”(Aș-sura:11),*** adică nu este ca **Stăpânul**. În mod logic, nu se poate accepta ca vreo altă creatură ar putea să aibă vreo calitate comună cu **Creatorul**.

A OPTA REFERIRE

“L-am creat pe om cu cea mai bună întocmire”

Unii oameni se pot întreba: de vreme ce **Allah** ne-a creat ***“cu cea mai bună întocmire”***, și ne-a dat cea mai frumoasă înfățișare - ***“Și v-a dat vouă chipuri. Și a făcut chipurile voastre frumoase, și la El este întoarcerea”(At-Taghabun:3)*** - atunci cum putem explica maladiile congenitale numeroase sau malformațiile, precum paralizia creierului sau înapoierea mintală, ca și celelalte boli care apar în faza embrionului sau după luni sau ani de la naștere, făcându-l pe om retardat mintal sau handicapat fizic sau mintal? Care este vina copilului sau băiatului afectat de boli dobândite, precum paralizia, febra creierului sau tumorile canceroase care-lucid sau îl fac invalid sau retardat pentru întreaga viață? Acelora care cu bună sau cu rea intenție își pun această întrebare le răspundem: ***“Allah nu este nedrept față de nimeni, nici cât greutatea unui grăunte de praf”(An-Nisa':40).***

Să detaliem răspunsul nostru din punctul de vedere științific și din punctul de vedere al credinței:

Din punct de vedere științific:

Știința a demonstrat în zilele noastre că majoritatea bolilor genetice și congenitale se datorează stricăciunii provocate de bunici și de părinți fie lor înșiși, fie mediului înconjurător, prin nerespectarea învățăturilor lui **Allah** care le-a poruncit să se apere pe ei înșiși și să protejeze mediul înconjurător. Există numeroase versete sfinte care depun mărturie în legătură cu afirmația noastră. **Allah Preaînaltul** a grăit: **“Stricăciunea s-a arătat pe uscat și pe mare, din pricina a ceea ce săvârșesc mâinile oamenilor, pentru ca Allah să-i facă pe ei să guste o parte din ceea ce au făcut ei. Poate că ei se vor întoarce!”**(Ar-Rum:41). Și tot El a grăit: **“Binele de care ai parte îți vine de la Allah, iar răul care te lovește îți vine de la tine însuși”**(An-Nisa':79), adică nașterea unui copil handicapat sau cu malformații poate fi cauzată de greșelile și păcatele părinților transmise apoi genetic. Altfel spus, cele mai multe boli venerice care se transmit prin relații nelegitime își lasă urmele asupra progeniturilor pe termen mai apropiat sau mai îndepărtat. Nașterea unui copil handicapat sau malformat se poate datora și necunoașterii de către familie a celor mai elementare norme de profilaxie și nerespectării sfaturilor de care trebuie să se țină seama în perioada sarcinii și la naștere. **Stăpânul** a poruncit cunoașterea și întrebarea specialiștilor despre lucrurile pe care nu le cunoaștem, căci **El** a grăit: **“Întrebați-i pe oamenii pricepuți în cărți, dacă voi nu știți./ I-am trimis cu semne limpezi și cu scripturi”**(An-Nahl:43-44).

Se poate afirma, de asemenea, că nașterea unui handicapat sau a unui malformat se datorează abuzurilor omului, poluării mediului înconjurător. Experiențele atomice, reziduurile materialelor radioactive, milioanele de tone de insecticide și pesticide, reziduurile și fumul de la fabrici și de la autoturisme, pe care omul le-a răspândit pe pământ, în mare și în atmosferă, au poluat mediul înconjurător, iar efectul lor distrugător s-a transmis mai încet sau mai rapid și ființelor, inclusiv omului. **Allah Preaînaltul** ne-a poruncit să nu alterăm pământul și mediul înconjurător : **“Nu faceți stricăciune pe pământ, după buna lui întocmire”** (Al-A'raf:56);

“Și cerul El l-a înălțat și El a stabilit balanța,/ Pentru ca voi să nu fiți nedrepti la cumpănire”(Ar-Rahman:7-8).

Din punct de vedere al credinței:

Handicapul sau malformația cu care se naște sau pe care le dobândește după naștere un copil îl fac pe acesta să aibă parte de maxima îndurare divină. Nici un handicapat nu se cuvine să fie pedepsit, iar **Paradisul** îi va fi refugiu după moarte! Și care este prețul acestei vieți trecătoare - o viață de încercări, de necazuri, plină de nenorociri - în comparație cu **Viața de Apoi**, cea veșnică la care va trece copilul sau băiatul handicapat sau bolnav? Afirmatia părinților handicapatilor după care copiii lor s-ar chinui nu este acceptată, pentru că băiatul handicapat mintal nu se chinuie și nu suferă așa cum își închipuie ei. Complexele maladive ale părinților și reflexul sentimentelor lor nemodelate prin credința adevărată asupra copiilor sunt cele care dau această impresie. Durerea este un lucru relativ, suferința psihică care este una din cele mai grele dureri nu este încercată de un retardat mintal, ba de cele mai multe ori îl aflăm pe acesta fericit și mulțumit de ceea ce i-a hărăzit **Allah**: ***“Și martirii vor avea la Domnul lor răsplata și lumina lor”(Al-Hadid:19)***. Cât despre handicapatul fizic, avem datoria de a-i explica atât lui cât și familiei sale și acelor care îl îngrijesc sensul nenorocirii din punctul de vedere al credinței, iar atunci când handicapatul și familia lui vor înțelege acest lucru, se va schimba înțelegerea greșită a sensului nenorocirii. Mulți handicapați l-au adus laudă lui **Allah** pentru suferința lor după ce le-am explicat sensul nenorocirii în concepția islamică. (Dacă voiește, cititorul poate să consulte capitolul referitor la identitatea nenorocirii în lumina învățăturii coranice, din lucrarea noastră intitulată: **Psihologia coranică**).

A NOUA REFERIRE

“Mama lui l-a purtat, îndurând pentru el slăbiciune după slăbiciune”

“Noi l-am povățuit pe om să facă bine părinților săi , mama lui care l-a purtat îndurând pentru el slăbiciune după slăbiciune, iar întărcarea lui a fost după doi ani, spunând:“Adu mulțumire Mie și părinților tăi, căci la Mine este întoarcerea”(Luqman:14); “Noi i-am poruncit omului să le arate

bunătate părinților săi. Mama sa l-a purtat cu dureri și l-a născut cu dureri. Purtarea lui și până la înțărirea lui sunt treizeci de luni”(Al-'Ahqaf:15).

Slăbiciunea este slăbirea. Allah Preaînaltul a grăit zicând:
“Doamne, oasele mele sunt slabe”(Maryam:4);“Dar cea mai slabă casă este casa păianjenului”(Al-Ankabut:41).

Durerea este greutatea, truda. Allah Preaînaltul a grăit :“V-a fost prescrisă lupta, chiar dacă ea este neplăcută”(Al-Baqara:216).

Sarcina și nașterea sunt motive de slăbiciune și de trudă pentru toate femeile gravide, însă Domnul a pregătit-o pe femeie din punct de vedere psihic, afectiv, fizic și mental să uite repede această experiență dureroasă și să nu-i rămână decât sentimentul fericit că ea a dat viață și a asigurat continuitatea vieții, că **Preaslăvitul Creator**, cu înțelepciunea și orânduiala Lui, a ales-o pe ea pentru acest lucru. De aici datorită cinstirii ei, așa cum au poruncit **Domnul și Trimisul Său**. De la începutul sarcinii și până la naștere, femeia trece prin stări și faze de slăbire și slăbiciune, căci i se modifică în sânge constantele biologice, după cum se modifică și constantele fiziologice ale organelor ei. Pulsațiile inimii se accelerează treptat, cantitatea de sânge pompată zilnic sporește de la 6.500 de litri pe zi la începutul sarcinii, la 15.000 de litri pe zi la sfârșitul sarcinii. Ciclul sangvin este și el influențat de sarcină, se întind arterele care transportă sângele din membrele inferioare, ca urmare a măririi volumului său de o mie de ori la sfârșitul sarcinii față de momentul începerii ei, apar varice, se înmulțesc hemoroizii, se produc tulburări în aparatele digestiv, urinar și respirator, la ligamente, ca și la alte organe. Aceasta pentru că embrionul este în uterul mamei sale o făptură parazitară care-și absoarbe hrana de la mamă, indiferent de starea ei fizică, iar ea îl eliberează și îl curăță de secrețiile lui dăunătoare. Știința a descoperit că femeia gravidă trebuie să satisfacă nevoile de viață ale embrionului în mod obligatoriu, indiferent de starea sănătății ei. Sarcina este o slăbire și o greutate crescândă pentru femeia gravidă și din punct de vedere psihic, căci ea oscilează între teamă și speranță, tristețe și bucurie. Teamă în timpul sarcinii este generată de greutatea nașterii. De aceea, numeroase boli psihice și nervoase apar în timpul sarcinii și imediat după naștere. Iar bucuria pe care o simte se datorează sentimentului că ea va fi mamă și va da viață.

“Și l-a născut pe el cu trudă”

A devenit clar astăzi pentru medicii obstetricieni că este nevoie ca actul nașterii să fie însoțit de dureri pentru ca nașterea să decurgă normal, fără complicații. Cât privește recurgerea la mijloace pentru evitarea durerilor, fie că este vorba de anestezie locală a măduvei din șira spinării, fie că este vorba de injectare sau de inhalare de gaze anestezice, acestea fac de cele mai multe ori nașterea mai dificilă și o împiedică pe mamă să contribuie la ajutorarea spasmelor uterului. Dar pregătirea psihică și fizică a femeii în timpul sarcinii pentru a înțelege și pentru a accepta operațiunea nașterii este necesară pentru a șterge din mintea celor mai multe mame impresia maladivă care trezește spaimă din cauza durerilor nașterii.

Dar cu toate acestea, nașterea rămâne pentru un timp o experiență dureroasă în mintea femeii, pe care însă o șterge foarte repede sentimentul de fericire că ea a contribuit la asigurarea continuității vieții.

“Apoi, i-a făcut lui drumul ușor”(Abasa:20)

Printre căile pe care Domnul le-a făcut ușoare pentru embrion după rămânerea lui **“până la un termen știut”** în uterul mamei sale se numără căile ieșirii lui. De obicei, vaginul femeii nu permite decât o pătrundere de câteva degete, iar orificiul gâtului uterului nu permite pătrunderea decât a unui ac. Nașterea în sine este un miracol fiziologic, dar nu avem nici un motiv ca să ne referim aici la detaliile lui științifice. Îmi vin însă în minte cuvintele rostite de profesorul de obstetrică atunci când am intrat pentru prima dată să ajut la o naștere: “Peste puțin timp vei vedea cu proprii tăi ochi una din minunile **Creatorului** și vei înțelege de ce **Allah** i-a acordat mamei toată cinstea și ne-a poruncit să ne purtăm frumos cu ea”.

A ZECEA REFERIRE

“Și El știe ce se află în pânțele”

“Numai la Allah se află cunoașterea Ceasului. El face să coboare ploaia îmbelșugată și El știe ce se află în pântece. Nici un suflet nu știe ce va dobândi mâine și nici un suflet nu știe în care loc de pe pământ va muri. Allah este Atoateștiutor și Bineștiutor”(Luqman:34).

Unii medici și învățați se întreabă de ani de zile despre sensul cuvintelor lui **Allah Preaînaltul** ***“și El știe ce se află în pântece”***, mai ales că astăzi, datorită descoperirilor științei, putem cunoaște din luna a patra sexul embrionului, iar în unele experiențe individuale acest lucru a fost posibil de la începutul sarcinii, după fecundarea ovulului femeii de un spermatozoid masculin sau feminin. Tot datorită științei, putem cunoaște unele boli genetice care afectează embrionul încă din luna a patra, când el se află încă în uterul mamei, ca urmare a examinării lichidului amniotic în care înoată. Celor care se întreabă, fie cu bună intenție, fie cu rea intenție, le prezentăm următoarea explicație:

În primul rând, în următorul hadis autentic consemnat de Al-Bukhari găsim explicația pentru confuzia din mințile unora: ***“Cheile necunoscutului sunt cinci și nu le cunoaște decât Allah”***. Și a recitat versetul de mai sus. De aceea, prin cuvintele lui **Allah Preaînaltul**: ***“și El știe ce se află în pântece”***, înțelegem că El cunoaște necunoscutul pentru ceea ce se află în utere. Nimeni în afară de **Allah** nu știe cât va trăi embrionul, când îi va sosi sfârșitul și ce alte lucruri necunoscute i se vor întâmpla. Următorul hadis sacru detaliază ceea ce rezumă primul hadis și lămurește sensul cuvintelor lui **Allah Preaînaltul** ***“și El știe ce se află în pântece”*** ***“Când picătura cade în uter, Allah trimite un înger și el zice:***

“Doamne, creată sau necreată?” Și dacă îi răspunde lui: ***“Necreată”***, o elimină uterul sub formă de sânge, iar dacă îi răspunde: ***“Creată”***, atunci el întreabă: ***“Cum să fie, Doamne, nefericit sau fericit? Când îi va fi sorocul? Și în ce pământ va muri?”***(Transmis de Abd Allah ben Mas'ud și consemnat de Ibn abi Hatam și de alții).

În al doilea rând:

Unde a ajuns știința noastră despre embrion? Ea va rămâne deficitară - oricât de mult ar progresa - în comparație cu știința lui **Allah**

cea veșnică și atotcuprinzătoare, care știe tot ceea ce se va întâmpla embrionului înainte de a fi creat, în timpul creării, după plămădirea lui, în timpul vieții lui, al morții și al învierii lui. A trecut vreo știință dincolo de cunoașterea sexului embrionului aflat în uter și a unor boli genetice din miile de maladii care s-ar putea să-l afecteze? Știința lui **Allah** este totală, cunoaște toate aspectele văzute și nevăzute.

În următorul verset: ***“Allah știe ce poartă fiecare femeie în pânțele și ceea ce lipsește sau ceea ce este prea mult în pânțele și tot lucrul are la El măsură”(Ar-Ra'd:8)***, găsim o detaliere a sensului cuvintelor lui **Allah** ***“și El știe ce se află în pânțele”***. Acesta este un verset în care se repetă ideea și vom reveni asupra lui mai jos.

În al treilea rând:

Cuvintele lui **Allah** Preaînaltul ***“și El știe ce se află în pânțele”*** nu înseamnă că El i-ar interzice omului să cunoască ce se află în utere. Dacă ar fi voit ca omul să nu știe nimic despre ceea ce se află în utere, **Allah** nu ar fi revelat zeci de versete din **Cartea Cea Sfântă** și nu ar fi descris diversele faze ale embrionului. El ne-a anunțat anticipat că ne va arăta conținutul acestor versete ulterior și acest lucru se întâmplă astăzi:

“Le vom arăta semnele Noastre la orizonturi și în sufletele lor astfel încât să le fie clar că el este Adevărul. Oare nu-ți ajunge că Domnul tău este martor pentru toate?”(As-Sajda: Sura posternării).

În al patrulea rând:

Cunoașterea a ceea ce se află în utere, fie că este vorba de cunoașterea sexului embrionului, fie că este vorba de bolile genetice sau malformații, nu este o cunoaștere a necunoscutului. Aceste lucruri sunt predestinate, existente în ovulul fecundat, însă știința le-a descoperit în faza embrionului.

În al cincilea rând:

Dacă cineva se întreabă cum de știe **Îngerul** încă din faza picăturii cât va trăi embrionul și când va muri - și acestea sunt aspecte

care țin de neștiut pe care nu le cunoaște decât **Allah Preaînaltul** - noi îi prezentăm următoarele versete sfinte în care există răspunsul convingător la întrebările sale: **“Numai El este știutorul necunoscutului și El nu descoperă taina Sa nimănui,/Afară de acela pe care îl alege ca trimis și face să meargă înaintea lui și în urma lui păzitori”(Al-Djinn:26-27); “Și ei nu pricep nimic din știința Sa în afară de ceea ce El voiește”(Al-Baqara:255).** Toate generalitățile au particularități și de la fiecare regulă există excepție.

A UNSPREZECEA REFERIRE

“Allah știe ce poartă fiecare femeie”

“Allah știe ce poartă fiecare femeie în pânțele și ceea ce lipsește sau ceea ce este prea mult în pânțele și tot lucrul are la El măsură./ Știutorul celor ascunse și al celor ce se văd, Cel Mare, Cel Preaînalt!”(Ar-Ra’d:8-9).

Cheia înțelegerii versetului cel sfânt de mai sus constă în înțelegerea sensurilor cuvintelor “fiecare” și “lipsește”.

În primul rând, cuvântul “fiecare”, exprimă sensul de plural și sensul de singular în același timp, adică **Allah** știe ceea ce poartă toate femeile, dar și fiecare femeie. Sensul de plural este dovedit de pluralul “pânțele”, iar sensul de singular este dovedit de singularul “femeie”. În realitate nici un om nu poate pretinde că ar ști ce ascund toate pânțelele, ceea ce lipsește și ceea ce ar fi prea mult în ele. Doar **Allah** care cunoaște și ansamblurile și părțile poate să cunoască aceste lucruri.

În al doilea rând, cuvântul “lipsește” exprimă în realitate două sensuri:

-**primul sens**- este acela de a dispărea și a nu se mai vedea. Acest sens îl extragem din cuvintele lui **Allah Preaînaltul**: **“Și s-a fost grăit:“O, pământule! Înghite apa ta!” și “O, cerule! Încetează cu ploaia!”. Și a scăzut apa și s-a împlinit porunca, iar ea s-a așezat pe muntele Al-Judi. Și s-a mai fost grăit:“Departa cu neamul de nelegiuîți!”(Hud:44).**

În faza cheagului de sânge embrionul se ascunde complet sub învelișul intern al uterului, de parcă acesta l-ar fi înghițit și l-ar fi ținut ascuns pentru un timp. Embriologia a descoperit acest lucru de-abia în secolul XX.

-**al doilea sens**- este acela de “lipsă”. Știința a descoperit pe la mijlocul secolului XX că 50% din ovulele fecundate sunt aruncate de uter afară, femeia închipuindu-și că este vorba de sânge al menstruației, în vreme ce este vorba de un avort foarte timpuriu, care se produce în prima și în cea de a doua săptămână de sarcină. Măsura acestei “lipse”, adică a avortului timpuriu, nu este cunoscută pe deplin decât de **Creator**. Chiar dacă am analiza la microscop menstruația fiecărei femei, tot nu am putea cunoaște cu ușurință embrionul pe care ea l-a avortat și al cărui diametru nu depășește o cincime de milimetru din sutele de milimetri de sânge eliminat în timpul menstruației. Din aceasta ne dăm seama de diferențele clare din procesul de avort spontan timpuriu conform statisticilor. după unele statistici numai 15% din ovulele fecundate rămân în uter, după altele acest procent este de 50%, iar după altele este de 70%. Dar **Allah Preaînaltul** știe cu exactitate ceea ce “lipsește” din fiecare uter. În plus ceea ce cunoaștem despre “ceea ce lipsește” din uter nu depășește statisticile care se bazează pe mii de cazuri de sarcini. Iar ceea ce este aproximativ și nu este în întregime corect, așa după cum s-a constatat din statisticile referitoare la știința de astăzi, în vreme ce cunoașterea lui **Allah** este totală și este corectă.

“Și tot lucrul are la El măsură”. **Allah** a apreciat toate lucrurile cu anumite procente. La fel a procedat și cu făpturile vii, inclusiv cu omul.

Allah Preaînaltul cu știința Lui atotcuprinzătoare stabilește natalitatea, procentul bărbaților și procentul femeilor, așa după cum aflăm din cuvintele lui **Allah Preaînaltul**: “Stabilim în utere ceea ce vine până la un termen hotărât”; **“A lui Allah este stăpânirea cerurilor și a pământului. El creează ceea ce voiește și dăruiește El copilei cui voiește și dăruiește El băieții cui voiește,/ Sau dă El și băieți și copile și-l face sterp pe cel pe care El voiește. El este Atoateștiutor și Atotputernic”(Aș-Sura:49-50).**

Limitarea natalității și stabilirea sexului embrionului de către om sunt chestiuni cărora le vom dedica următoarele capitole ale acestei cărți. Dorim să spunem aici doar câteva cuvinte despre limitarea

natalității sub pretextul că resursele pământului ar fi devenit insuficiente pentru asigurarea hranei omenirii. Menționăm mai întâi cuvintele lui **Allah Preaînaltul**: *“Și El a pus pe deasupra lui, a pământului, munți neclintii și l-a binecuvântat și a orânduit pe el toate cele necesare pentru hrană, până la patru zile egale. Acesta este un răspuns pentru aceia care întreabă” (Fussilat:10).*

Într-adevăr, hrana pe care **Stăpânul** a dăruit-o acestei planete este suficientă pentru toată lumea, oricare ar fi numărul oamenilor. Puterea divină nu ne-ar fi putut crea în nici un caz, dacă nu ar fi asigurat hrana necesară pentru întreaga omenire. Defectul se află însă în om, căci el este cel mai mare stricător și ucigaș pe care l-a cunoscut omenirea, fiindcă el nu respectă rânduiala divină, ci a elaborat rânduile care au stricat pământul, i-au epuizat resursele și a aplicat o distribuție inechitabilă a acestora. Acest lucru este cunoscut de toți, însă cei mai mulți dintre ei se prefac a-l uita, din păcate.

A DOUĂSPREZECEA REFERIRE

“Și pe ceea ce a creat bărbat și femeie”

“Jur pe noapte, când acoperă/ și vezi când se luminează/ Și pe ceea ce a creat bărbat și femeie! Râvna voastră este felurită!” (Al-Layl:1-4).

Ne oprim în fața acestor versete asemenea cuiva învățat, care vede măreția jurământului din ele, însă el se întreabă: Pe ce jură **Allah Preaînaltul**?

Oare “Creatorul, Izvoditorul, Cel care dă chip” jură pe una din minunile Sale - diversele faze ale creării embrionului din care se ivește un bărbat sau o femeie?

Ori “Cel Puternic” jură pe sămânța bărbatului și a femeii din care este creat bărbatul sau femeia?

Ori “Creatorul” jură pe perechea de cromozomi sexuali (XY-XX) în care **Stăpânul** a orânduit substanțele chimice care vor guverna crearea organelor sexuale de bărbat sau de femeie din embrion?

Ori **“Știutorul”** jură pe toate genele pe care le poartă cromozomii și care guvernează mecanismele formării organelor sexuale masculine sau feminine și care la om sunt de circa un sfert de milion de gene în fiecare celulă?

Ori **“A tot cuprinzătorul”** jură pe atomii din care sunt alcătuite genele și al căror număr se ridică la aproximativ o sută de miliarde de atomi în zestrea genetică a omului și într-o singură celulă?

Sau **“Cel capabil să creeze din nimic”** jură pe numeroasele particule din care este alcătuit fiecare atom (electron, proton, neutron etc.) al căror număr este de câteva zeci în cel mai simplu atom?

Și se știe că orice eroare - oricât de simplă ar fi - în armonia atomilor, genelor sau cromozomilor sau în legătura, forma sau numărul lor poate să cauzeze câteva mii de boli genetice cunoscute până în momentul de față. **Allah Preaînaltul** știe cel mai bine să tălmăcească versetele Sale, iar noi avem nevoie de tomuri pentru a explica în profunzime și în detaliu câteva aspecte științifice ale acestui verset sfânt.

A TREISPREZECEA REFERIRE

“Ba da! Noi suntem în stare să potrivim la loc și vârfurile degetelor sale!”

“Nu! Jur pe Ziua Învierii! Și nu!...Jur pe sufletul care singur se învinuiește!// Oare socotește omul că Noi nu vom aduna din nou oasele sale? Ba da! Noi suntem în stare să potrivim la loc și vârfurile degetelor sale!”(Al-Qiyama:1-4).

Nu există angajament cu adevărat decât împreună cu toată credința adevărată și credința nu este adevărată decât cu încrederea în **Ziua de Apoi**. Majoritatea oamenilor cred în **Ziua Învierii**, iar în versetul cel sfânt de mai sus există o dovadă logică, științifică care îl ajută pe acela care voiește să ajungă la încrederea în revenirea la viață în **Lumea de Apoi**. **Allah Preaînaltul** se adresează aici omului prin intermediul unei dovezi științifice miraculoase din făptura lui, ale cărei dimensiuni știința le-a descoperit în cursul secolelor XIX și XX.

În degetul de la mână se află minuni anatomice și fiziologice pe care le putem prezenta simplificat astfel:

-**Crearea degetelor** începe din cea de a șasea săptămână de sarcină, iar formarea lor se încheie la mijlocul lunii a cincea de sarcină, când se conturează definitiv trăsăturile lor, inclusiv amprentele care rămân neschimbate până la moarte.

În pielea degetelor se află amprentele care sunt diferite de la un om la altul, cu excepția gemenilor identici. Datorită lor se poate stabili identitatea omului și el poate fi deosebit de ceilalți indivizi ai speciei. Criminalogia se bazează de zeci de ani pe amprentele unice pentru a se convinge de identitatea infractorilor și persoanelor bănuite.

În pielea degetelor se află o mare parte din aparatele simțului căldurii, durerii și presiunii. Suprafața pielii omului atinge 1.6 metri pătrați. Pe această suprafață sunt dispuse 3 -5 milioane aparate care sesizează durerea, două sute de mii de aparate care sesizează căldura și circa o jumătate de milion de aparate ale simțului tactil și al presiunii.

Degetele au un rol deosebit în activitățile practice care îl deosebesc pe om de celelalte făpturi. Ne limităm la a menționa doar aptitudinea de a scrie, specifică doar omului, printre ale cărei instrumente se află și degetele. Și dacă nu ar fi existat scrisul, omenirea nu ar fi ajuns la stadiul în care se află astăzi și nu ar fi existat tezaur uman.

Centrii nervoși din creier care conduc mișcarea degetelor ocupă o mare suprafață în creier, comparativ cu ceilalți centrii care dirijează mișcarea celorlalte membre.

Cât privește vasele sangvine, firele nervoase, articulațiile, oasele și mușchii din care sunt alcătuite degetele și modul lor de funcționare, toate acestea sunt minuni ale **Creatorului**, dar nu intrăm în detaliile lor pentru a nu îngreuna lectura cărții.

De aici înțelegem de ce i-a redus **Creatorul** la tăcere cu argumente, logica și știința Sa pe toți aceia care se îndoiesc de posibilitatea reînvierii, cu acest verset miraculos, în pofida simplității lui și apropierii lui de înțelegerea majorității oamenilor. Nimeni înainte de secolul XIX nu știa detaliile anatomiei și fiziologiei degetelor și

particularitățile amprentelor lor unice în afară de **Creatorul Preaslăvit și Preaînalt.**

Logica sănătoasă impune acceptarea și recunoașterea faptului că acela care a plămădit degetele omului și a așezat în ele aceste minuni poate - **mărită fie puterea Lui!** - să-l readucă pe om din nou la viață, după moarte.

A PAISPREZECEA REFERIRE

“Ba ei sunt în încurcătură în privința unei noi creații”

Orice om înzestrat cu rațiune care a înțeles ceva despre crearea făpturii nu poate decât să repete la citirea acestui verset sfânt: **Mărire Ție, Doamne, și mare este puterea Ta! Nu, nu a fost neputincios Stăpânul lumilor la prima creare și nu va fi neputincios nici la cea de a doua creare.**

Ne-a promis nouă **Adevărul** și promisiunea Lui este întotdeauna Adevăr, că noi vom afla ceva din tainele primei creări: **“Voi ați cunoscut prima creare. De ce nu vreți voi să luați aminte?”(Al-Waqi'a:62).** Omul a aflat până în momentul de față foarte multe și foarte puține despre prima creare. A aflat că în natură există nouăzeci și două de elemente din care sunt alcătuite lucrurile, începând cu hidrogenul și sfârșind cu uraniul. Aceste elemente se combină între ele în anumite procente și din ele se formează milioane, ba chiar miliarde de creaturi cu viață și fără viață. Omul știe acum că orice lucru din prima creație, de la cea mai mică particulă cum este atomul până la galaxii se bazează pe o rânduială bine întocmită guvernată de legi stabile, care nu pot să emane decât de la un **Creator** cu putere: **“Oare nu au fost ei creați de nimeni sau ei sunt creatorii?”(At-Tur:35).** De aceea, constatăm că adevărații învățați sunt aceia care se tem de **Allah**, pentru că ei știu ceva despre puterea Lui de a crea.

Isaac Newton, descoperitorul legii gravitației în secolul XVII, afirmă: “Această particularizare a ființelor, orânduiala părților și componentelor lor, potrivirea lor cu altele și cu timpul și spațiul nu pot să provină decât de la un înțelept știutor”.

Savantul inventator Hasan Kamil as-Sabbah afirmă:

“Coranul Cel Sfânt este plin de îndemnuri adresate credincioșilor de a cugeta la crearea cerurilor și a pământului, de a medita la înțelepciunea lui **Allah** în creația Sa. Legile pe care le

urmează Universul nu sunt decât cuvintele lui **Allah** și voința Sa. Știu din experiența mea personală că ori de câte ori am înțeles o lege naturală dintre legile pe care le urmează elctronii și lumina, am preamărit înțelepciunea lui **Allah Preaputernicul și Mărețul** și credința mea a sporit. Ba de fiecare dată când am reflectat la faptul că atunci când am fost o picătură și nu aveam nici o putere și nici părinții mei nu aveau nici o putere ca să-mi aducă o daună sau un folos, numai legile care reprezintă voința **Creatorului Preaputernic și Măreț** m-au ajutat să cresc fizic și mental. Învățăturile religiei islamice în totalitatea lor nu au alt rol decât să-ți dezvolte mintea și trupul și să le apere pe ele de ceea ce le-ar putea provoca vreun rău”.¹

Savantul Pasteur, descoperitorul microbilor, deși hadisele cele nobile au făcut cu mult înainte referire la ei, afirmă: “Credința nu împiedică nici o înălțare. Dacă aș fi știut mai mult decât știu astăzi, credința mea în Dumnezeu ar fi mai puternică și mai profundă decât este în momentul de față”.

Un savant biolog afirmă: “Faptul că m-am ocupat de științe mi-a întărit credința în Dumnezeu, ea devenind mai puternică și mai solidă decât fusese înainte. Fără îndoială că științele îl ajută pe om să reflecteze mai adânc la puterea și măreția lui Dumnezeu. Cu cât descoperă mai multe lucruri noi în sfera cercetării și studiilor sale, cu atât sporește credința omului în Dumnezeu”.

Darwin, a cărui teorie greșită despre evoluție a fost speculată de materialişti, afirmă într-una din scrisorile sale: “În cele mai puternice momente de îndoială, nu am fost câtuși de puțin ateu, dacă ateismul înseamnă tăgăduirea existenței lui Dumnezeu. Am văzut mâna lui Dumnezeu în toate fapăturile Sale, în mlaștină și în pădure. Eu cred în existența unui Dumnezeu al acestui univers imens”.

Imamul Ali - Allah fie mulțumit de el și să-l mulțumească pe el! - a spus: “Mă mir de acela care se îndoiește de Allah, când el vede creația lui Allah. Mă mir de acela care uită de moarte, când el vede moartea. Mă mir de acela care tăgăduiește cealaltă creare, când el vede prima creare.”

De aceea, știința cu toate ramurile sale și cu deosebire cele materiale a fost o cale și o introducere în credința adevărată.

1)Revista Al-'Irfan, tomul 21, 1931.

Teama de **Allah** nu vine decât cu fiecare știință adevărată. Din acest motiv, căutarea științei a fost o datorie pentru fiecare musulman și musulmancă. **Primul verset al revelației este o poruncă divină de a învăța: “Citește! În numele Domnului tău care a creat,/Care l-a creat pe om din sânge încheșat”(Al-'Alaq:1-2).**

SECȚIUNEA A DOUA
ÎNTRE CORANUL CEL SFÂNT ȘI
GENETICĂ

“Și în propria voastră făptură și în dobitoacele pe care El le-a risipit se află semne pentru un neam de oameni care cred cu tărie”(Al-Jathiya:4).

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

“Apa bărbatului este albă și apa femeii este galbenă. Dacă se întâlnesc și sămânța bărbatului vine deasupra sămânței femeii, iese băiat - cu îngăduința lui **Allah** -, iar dacă sămânța femeii vine deasupra sămânței bărbatului, iese fată - cu îngăduința lui **Allah**”.

(Sahih de Al- Bukhari)

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

“Clarviziunea noastră religioasă este sursa călăuzitoare a clarviziunii noastre științifice”.

(Einstein)

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

CAPITOLUL I

GENETICA ȘI SEXUL

1. Scurt istoric

Genetica este studiul mecanismelor care guvernează transmiterea însușirilor biologice ale ființei vii la descendenții ei. Genetica nu a devenit știință în adevăratul sens al cuvântului decât la sfârșitul secolului XIX, odată cu savantul Mendel (1866). El este primul care a descoperit principiile de bază ale geneticii elaborate de om. Apoi savanții Bovari, Morgan, Flemming și alții au descoperit zestrea genetică din celula vie, alcătuită din cromozomi purtători de gene.

În anul 1955, Crick și Watson au descoperit structura chimică a cromozomilor și divizarea lor, obținând pentru aceasta premiul Nobel.

În anul 1961, Jacob și Monod au descoperit modalitatea funcționării genelor la ființele vii și au primit și ei premiul Nobel pentru această descoperire. În ciuda zecilor de milioane de dolari cheltuiți an de an pentru cercetări în domeniul geneticii, omul continuă să facă noi și noi descoperiri în domeniul acestei științe dificile dar interesante.

Cercetătorul găsește în **Coranul Cel Sfânt** și în **Tradiția** cea nobilă versete și hadise referitoare la genetică, care au descoperit mai multe din legile sale cu paisprezece secole înainte să le descopere știința. Acesta este un aspect al miracolului **Coranului Cel Sfânt** și al **Tradiției** nobile. De aceea, am socotit necesar să le extragem și să le descoperim pentru aceia care caută adevărul și știința și **Allah** se află în spatele acestui scop.

2. O definiție simplificată a zestre genetice a ființelor vii

Coranul Cel Sfânt a făcut o aluzie la zestrea genetică a ființelor vii, inclusiv a omului, în numeroase versete, dintre care le menționăm pe următoarele: **“Să fie blestemat cel necredincios! Cât de necredincios este el! Din ce l-a creat pe el? Dintr-o picătură l-a creat și l-a hotărât soarta” (’Abasa:17-19); “Și Noi am creat toate**

lucrurile bine întocmite” (Al- Qamar:49); “A creat toate lucrurile și le-a orânduit cu bună rânduială” (Al-Furqan:2).

Știința a descoperit în secolul XX că în nucleul fiecărei clule se află niște particule numite cromozomi, alcătuite din amino-acizi a căror prescurtare științifică este ADN. Acești cromozomi guvernează procesul de creare a diverselor membre și organe ale făpturilor vii și funcțiile lor din momentul formării lor și până la moarte. **Creatorul** - mare este puterea Lui - a instalat în fiecare celulă a vietăților, începând cu cele mai simple, alcătuite dintr-o singură celulă, așa cum sunt microbii și altele, până la om, un “cifru” chimic, particular fiecărei specii care reprezintă zestrea genetică al cărei rol constă în asigurarea creării sale, calităților sale specifice și continuității sale. În ciuda scurgerii a aproximativ o sută de ani de când a apărut știința geneticii elaborate de om, savanții biologi și geneticieni precum și savanții din domeniul chimiei organice continuă să afirme că se află de-abia la începutul drumului și că nu au descoperit decât puține din tainele acestui “cifru” chimic, în pofida simplității atomilor și elementelor din care este alcătuit (și el este unul singur în toate ființele vii). În aceasta se află dovada logică și științifică a faptului că și **Creatorul** este unic și atotputernic.

3. Exemple de zestre genetică la ființe vii

Ființele monocelulare:

În celulă există un soi de bacterie numită E.Coli și în mod natural ea are sute de milimetri în intestinalele omului, dar nu depășește două miimi de milimetru (doi microni). Ea este o zestre genetică compusă din substanțe chimice numite lanțul acidului dezoxiribonucleic (A.D.N.). **Allah** a înfășurat această bandă chimică în interiorul nucleului fiecărei celule într-o formă helicoidală, astfel încât dacă ea este întinsă în linie dreaptă, ajunge la lungimea de un milimetru, adică are o lungime mai mare de cinci sute de ori decât lungimea bacteriei în al cărei nucleu se află. Această bandă ciudată reglează producerea a trei mii de substanțe chimice care îi garantează acestei bacterii căile de dezvoltare și de supraviețuire și îi conferă particularitățile de viață genetice. Studiarea unei singure substanțe chimice dintre acestea a necesitat conjugarea eforturilor a zeci de grupuri de savanți biologi, geneticieni, chimiști, vreme de ani în șir.

Zestrea genetică a omenirii:

Unii savanți geneticieni au apreciat că zestrea genetică a întregii omeniri poate fi cuprinsă în forma în care a așezat-o **Allah** în celulă, adică în forma helicoidală, într-un cub cu volumul de numai un centimetru cub. Iar dacă ar fi întinse în linie dreaptă toate benzile zestre genetice înfășurate în formă helicoidală în nucleeele celulelor unui singur corp omenesc (suprafața lui aproximativă este de un metru și șaiszeci centimetri pătrați), lungimea ei ar fi aproximativ cât distanța de la pământ la soare, adică 150 milioane kilometri. Aici trebuie să repetăm cu pioșenie: ***“Acesta este lucrul lui Allah, care a făcut totul desăvârșit”(An-Naml:88); “El este Atoateștiutor și Atotputernic”(An-Nahl:70).***

Probabil că nu este prea multă ficțiune în afirmația noastră - și **Allah** știe cel mai bine - că pe această bandă chimică ciudată, ca și pe restul componentelor celulei din corpul omenesc, se înregistrează tot ceea ce face omul în cursul vieții sale, ca o mărturie dăinuitoare, care grăiește în **Ziua de Apoi** despre faptele lui, ca o confirmare a cuvintelor lui **Allah Preaînaltul**: ***“În această Zi vom pecetlui gurile lor și Ne vor grăi Nouă mâinile lor, iar picioarele lor vor face mărturie pentru ceea ce au dobândit ei”(Ya-Sin:65); “Și vor grăi ei către pieile lor:“ De ce ați făcut mărturie împotriva noastră?”, iar ele vor răspunde: “Ne-a făcut să grăim Allah Cel care face să grăiască toate lucrurile”(Fussilat:21); “Auzul și văzul și inima, pentru toate acestea vei fi întrebat”(Al-'Isra:36).***

Toți știm astăzi că noi putem cu sunetul și cu imaginea colorată să adunăm toate sunetele și mișcările pe o bandă de înregistrare obișnuită făcută de om și că aceste sunete și mișcări înregistrate pot fi păstrate atâta vreme cât se păstrează banda, chiar dacă acest lucru durează sute de ani sau chiar mai mult, dacă sunt întrunite condițiile pentru conservarea acesteia. Atunci nu trebuie să ne mirăm de capacitatea **Creatorului**, care a făcut prima oară ca dintr-o picătură cu un diametru ce nu depășește o zecime de milimetru să iasă o ființă, de a-l reface pe om cu zestrea sa genetică în care au fost înregistrate faptele sale, după ce el a murit, oricât timp ar fi trecut peste el: ***“Noi știm ce mistuie pământul din ei. Noi avem o carte păstrătoare”(Qaf:4); “Și acum ați venit la Noi, singuri, precum v-am creat pe voi la început, și ați lăsat în urma voastră tot ceea ce Noi v-am dăruit”(Al-'An'am:94).***

Pasărea miel:

În insula australiană Babel trăiește o specie de pasăre mică numită “pasărea miel”, a cărei greutate nu depășește 35 grame și al cărei creier nu depășește câteva miligrame. Aceasta este o pasăre migratoare, a cărei călătorie începe de pe litoralul australian, apoi se îndreaptă spre Est, prin Oceanul Indian, apoi se îndreaptă spre Nord, zburând paralel cu insulele japoneze până ce ajunge la Marea Bering. După un răgaz pentru odihnă, de acolo o ia spre Sud, paralel cu litoralul american vestic, până ce ajunge în California. După aceea își deviază zborul spre Oceanul Indian, străbătând distanța de 25.000 de kilometri în cursul unei călătorii care durează șase luni, după care se înapoiază la același cuib din care a plecat, îl curăță și depune în el un singur ou. După alte șase luni reia același drum. **Creatorul** a depus în creierul acestei păsări care nu depășește câteva miligrame o zestre genetică a cărei greutate nu depășește o miliardime de gram și care îi face ei posibilă stăbaterea a circa 25.000 de kilometri, dus și întors, indiferent de starea condițiilor naturale, datorită unor mecanisme fizice și chimice programate anterior în celulele creierului ei.

Cât despre omul secolului XX, acesta a mobilizat, prin intermediul creierului său dăruit de **Allah**, mii de minți electronice și umane, mii de tone de metal și altele pentru a lansa în spațiu o navă cosmică, expusă în orice secundă defectării și greșelii. Distanța pe care o parcurge această navă în zborul ei - dacă zboară - și la întoarcerea ei - dacă se mai întoarce - este, păstrând proporțiile, mult mai mică decât distanța parcursă de “pasărea miel”. Câtă diferență între întocmirea minunată a acestei păsări și între aceste minți electronice și nave cosmice cu care se laudă oamenii! În lumina acestui exemplu simplu din milioanele de exemple pe care le întâlnim la fapțurile lui **Allah** înțelegem ceva din sensul cuvintelor lui **Allah Preaînaltul**: ***“Întreabă-i pe ei dacă sunt ei mai anevoie de creat decât aceia pe care Noi i-am creat! Noi i-am făcut pe oameni dintr-un lut lipicios”(As-Saffat:11); “Aceasta este creația lui Allah! Arătați-mi mie ce au creat aceia pe care i-ați luat în locul Lui! Însă cei nelegiuți sunt în rătăcire răzvedită”(Luqman:11).***

4. Sexul genetic

Știința a descoperit la mijlocul secolului XX că zestrea genetică a omului este compusă din douăzeci și trei de perechi de cromozomi, dintre care o singură pereche este specializată în stabilirea organelor sexuale și în crearea lor. Masculul poartă în zestrea sa genetică o pereche de cromozomi sexuali exprimați prin simbolul XY, în vreme ce femela poartă în zestrea sa genetică o pereche de cromozomi sexuali exprimați prin simbolul XX.

Dacă spermatozoidul de sex masculin (dacă poartă cromozomul Y) se întâlnește cu ovulul de sex feminin care poartă cromozomul X, embrionul va fi mascul, pentru că el poartă perechea cromozomilor sexuali XY în zestrea sa genetică și această pereche este semnul sexului masculin.

Dacă spermatozoidul feminin (dacă poartă cromozomul X) se întâlnește cu ovulul feminin care poartă întotdeauna cromozomul X, embrionul va fi femelă, pentru că el poartă cromozomii sexuali XX în zestrea sa genetică, iar această pereche de cromozomi este marca sexului feminin. Înainte ca știința să fi descoperit această lege fundamentală care afirmă că există un sex genetic prestabilit și programat încă din faza picăturii prin perechea de cromozomi sexuali, constatăm că numeroase versete sfinte au arătat cu claritate că sexul este programat încă în picătură - picătura femeii și a bărbatului în mod egal.

“Oare nu a fost el o picătură din sămânța vărsată? Apoi a fost un cheag de sânge, apoi Allah l-a plămădit și i-a dat chip/ Și a făcut din el doi soți - bărbat și femeie?”(Al-Qiyama:37-39)

“El i-a creat pe cei doi soți – bărbătușul și femeiușă,/Dintr-o picătură, când ea este vărsată!”(An-Najm:45-46).

Observăm miracolul din cuvintele lui **Allah Preaînaltul** **“când este vărsată”**. Picătura, atât a bărbatului cât și a femeii - nu creează decât dacă **Stăpânul** a înzestrat-o cu capacitatea de a crea prin sămânță și prin numeroasele și complicatele substanțe chimice pe care le-a orânduit în ea. Omul nu a descoperit adevărul sterilității din picătură decât la mijlocul secolului XX. Versetele sfinte anterioare explică versetele sfinte următoare care le dublează pe primele:

“Și printre semnele Lui este acela că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele”(Ar-Rum:21);

“Și Allah v-a făcut soațe din voi înșivă și v-a dat El vouă de la muierile voastre fii și nepoți și v-a dat spre hrană din cele bune”(An-Nahl:72); “Mărire Celui care le-a creat pe toate perechi, din ceea ce face pământul să crească și din ei înșiși și din cele pe care ei nu le cunosc”(Ya-Sin:36); “Allah v-a creat pe voi din țărână, apoi dintr-o picătură, apoi v-a făcut pe voi perechi”(Fatir:11).

Picătura femeii împreună cu picătura bărbatului (și nu doar picătura bărbatului, așa cum au înțeles unii care s-au referit la explicarea versetelor sfinte de mai sus) organizează mecanismele formării organelor sexuale. În ovulul femeii există cromozomul sexual X, iar în spermatozoidul din picătura bărbatului există cromozomul sexual Y și cromozomii sexuali sunt cei care guvernează mecanismele formării organelor sexuale. Cromozomul Y stabilește sexul masculin al embrionului pentru că el este dominant, în vreme ce cromozomul sexual X este subordonat sau secundar. Masculul nu se deosebește de femelă decât prin perechea de cromozomi sexuali: femela poartă perechea de cromozomi XX, iar masculul poartă perechea de cromozomi XY.

5. “Și v-am creat pe voi perechi”

Sexul este hotărât încă din faza celulei sexuale

“Ei o să știe!/ Și încă o dată: Nu! Ei o să știe!”(An-Naba':4-5).

Această promisiune divină a început să se îplinească doar cu câteva zeci de ani în urmă, când omul a început să afle cum a făcut **Allah** pământul un pat și cum a făcut munții ca niște țărâși pentru ca pământul să fie un pat și cum ne-a creat pe noi perechi:

“Oare nu am făcut Noi pământul un pat/ Și munții ca țărâși?/ Și v-am creat pe voi perechi”(An-Naba':6-8).

Genetica a descoperit în secolul XX că există două tipuri de celule sexuale:

La bărbat:

Spermatozoidul sau celula sexuală este de două feluri: celula sexuală masculină, a cărei zestre genetică se compune din douăzeci și doi de cromozomi obișnuiți și un cromozom sexual notat prin Y și aceasta este dominantă și celula sexuală feminină, a cărei zestre genetică se compune din douăzeci și doi de cromozomi obișnuiți și un cromozom sexual notat prin X și acesta este recesiv atunci când se întâlnește cu cromozomul Y.

La femeie: celula sexuală sau ovulul este de un singur tip - feminin iar zestrea ei genetică se compune din douăzeci și doi cromozomi obișnuiți și un singur cromozom sexual notat prin X. Dacă la fecundare, spermatozoidul se unește cu ovulul, cromozomul sexual masculin Y - care este dominant - se unește cu cromozomul sexual feminin recesiv X, embrionul va fi mascul, adică va purta cromozomii sexuali XY, însă dacă spermatozoidul feminin, adică purtător al cromozomului feminin X, se unește cu ovulul care poartă întotdeauna cromozomul sexual recesiv X, atunci embrionul va fi femelă, adică purtător al celor doi cromozomi sexuali XX.

Această lege genetică demonstrează că spermatozoidul bărbatului guvernează stabilirea sexului embrionului, atât mascul cât și femelă. Acest lucru a fost însă indicat în mod uluitor de următorul **hadis nobil**: **“Lichidul bărbatului este alb și lichidul femeii este galben. Dacă se întâlnesc și sămânța bărbatului vine deasupra sămânței femeii, iese băiat - cu îngăduința lui Allah -, iar dacă sămânța femeii vine deasupra sămânței bărbatului, iese femeie, cu îngăduința lui Allah”**. De aceea, el nu poate fi înțeles decât în lumina anatomiei și geneticii împreună:

Din punct de vedere anatomic, astăzi știm că ovulul femeii, înainte de a fi prins în cutele trompei, stă în ovar înăuntrul foliculului lui **Degraff**, înconjurat de un lichid de culoare galbenă și că acest folicul se transformă în ceea ce medicina numește corpul galben, dacă s-a produs fecundarea și a început sarcina, și că ovulul însuși are culoarea galbenă, așa după cum apare sub microscop.

Din punct de vedere genetic, una din particularitățile lichidului bărbatului este că el conține trăsăturile masculine, prin cromozomul Y, dar și feminine, prin cromozomul X, în vreme ce lichidul femeii poartă

doar trăsăturile feminine, prin cromozomul X, iar acest cromozom este supus, adică se retrage la o parte, dacă se întâlnește cu cromozomul masculin Y. Pornind de la aceasta, înțelegem hadisul cel nobil de mai sus - dar **Allah** știe cel mai bine - în felul următor: dacă lichidul seminal al bărbatului este deasupra lichidului seminal al femeii, femeia va purta un mascul - cu voia lui **Allah**-, dacă particularitățile lichidului bărbatului la amestecarea cu lichidul femeii sunt dominante și acest lucru are loc la întâlnirea spermatozoidului masculin dominant Y cu ovulul femeii care are calități feminine și este supus X. Iar dacă lichidul seminal al femeii este deasupra lichidului seminal al bărbatului, va fi fată, cu voia lui **Allah**, adică femeia gravidă va da naștere unei fete, dacă particularitățile lichidului ei devin predominante la întâlnirea cu lichidul bărbatului, iar acest lucru nu se întâmplă decât la întâlnirea unui ovul cu cromozom feminin și recesiv X cu un spermatozoid cu cromozom feminin de asemenea recesiv X. Numai în acest caz iese deasupra, adică apare calitatea feminină și embrionul va fi femelă (în sensul că lichidul femeii iese deasupra, adică apar doar calitățile femininului la întâlnirea a doi cromozomi XX, iar întâlnirea a doi cromozomi XX în orice embrion este una din calitățile genetice ale femininului). (Vezi imaginea explicativă). În sfârșit, ne punem întrebarea:

Cine se află în spatele acestei organizări complexe și minunate a acestui "cifru" al fiecărei ființe? Este vorba de hazard? Este vorba de un salt? Este vorba de natură? Este vorba de evoluție? Sau este vorba de un **Creator Atotputernic și Atoateștiutor? "Mărire Lui! El este mai presus de ceea ce îi fac ei asociații!" (Az-Zumar:67)**. Nefericite sunt acest "hazard" sau celelalte vorbe goale, precum natura sau evoluția sau alte lucruri la care recurge logica șchioapă a unor învățați, atunci când își pun întrebări în legătură cu mobilul inițial al oricărui lucru pe care l-au studiat sau l-au găsit perfect întocmit, de la cel mai mic corpuscul din atom până la cea mai mare galaxie.

Oare logica nu-i obligă pe ei să accepte - în mod logic și dialectic- existența **Creatorului**, de vreme ce se bazează în studiile lor științifice pe principiul cauzalității, după care în spatele oricărui lucru făcut se află un făcător și orice faptură, creație are un creator? **"Nu ochii lor sunt orbi, ci inimile din piepturi sunt oarbe" (Al-Hajj:46)**. Ne vin în minte cuvintele savantului Einstein adresate îndeosebi celor învățați: **"Cum vreți să-L cunoașteți pe creator și să credeți în El, când voi nu știți decât prea puțin despre creație?"**

“Să fie blestemat cel necredincios! Cât de necredincios este el!

Din ce l-a creat pe el?Dintr-o picătură l-a creat și i-a hotărât soarta.”(’Abasa:17-19).

“Când picătura se stabilește în uter, *Allah* Preaînaltul aduce întreaga înrudire dintre ea și dintre Adam”.

(Hadis nobil consemnat de Ibn Jarir și de Ibn Abi Hakim)

“Dacă aș fi știut mai mult decât știu astăzi, credința mea în Dumnezeu ar fi fost mai puternică și mai profundă decât este ea acum”.

(Pasteur)

CAPITOLUL II

REFERIRI ȘTIINȚIFICE LA GENETICĂ

ÎN VERSETELE CELE SFINTE

PRIMA REFERIRE

“Și un băiat nu este întocmai ca o copilă!”

“Și când a născut, a zis ea: “Doamne, am zămislit o copilă!”, dar Allah știa bine ceea ce născuse ea. Și un băiat nu este întocmai ca o copilă! “Eu i-am pus numele Maria și o încredințez pe ea și pe scoborătorii ei ocrotirii Tale, împotriva lui Șeitan cel izgonit!”(Al-Imran:36).

Genetica, anatomia, fiziologia, chimia organică, psihologia, sociologia și statistica ne explică astăzi și ne ajută să înțelegem limpede acest adevăr coranic. Într-un fragment de verset alcătuit din trei cuvinte (în limba arabă) este exprimat cu toată claritatea un miracol științific. Iată câteva detalii științifice în legătură cu ceea ce pentru unii este o axiomă care nu mai are nevoie de explicații sau comentarii.

“Și un băiat nu este întocmai ca o copilă”:

Masculul se deosebește de femelă încă din faza anterioară apariției embrionului. Genetica a descoperit în secolul XX că în lichidul seminal al bărbatului există două feluri de spermatozoizi: unii masculini și alții feminini. Spermatozoidul masculin care poartă cromozomul Y are formă și particularități diferite de cele ale spermatozoidului feminin care poartă cromozomul X.

Primul este mai strălucitor cu capul ascuțit, se mișcă mai rapid și are o viață mai scurtă (doar douăzeci și patru de ore), în vreme ce al doilea are capul mai mare, se mișcă mai încet, are o viață mai lungă sau este apt de a trăi mai mult (șaptezeci și două de ore). Zestrea genetică a masculului constă din 44 de cromozomi obișnuiți și

doi cromozomi sexuali XY, în vreme ce zestrea genetică a femeiei constă din 44 de cromozomi obișnuiți și doi cromozomi sexuali XX. Aceasta explică din punct de vedere științific deosebirea dintre organele masculului și organele femeii din punct de vedere anatomic și fiziologic, precum și diferența în privința forței intelectuale și senzoriale și atitudinile comportamentale. În ceea ce privește afirmațiile unei femei¹ că femela - chiar dacă se deosebește de bărbat din punct de vedere fizic - ea nu se deosebește de el în privința dispozițiilor intelectuale, senzoriale și volitive care o fac aptă de a îndeplini toate activitățile pe care le îndeplinește bărbatul și că bărbatul, în virtutea obiceiurilor și tradițiilor de generații a făcut-o pe femeie dependentă, acestea sunt simple opinii, neconfirmate până în momentul de față de realități ale științelor fiziologice și sociale sau de statistici.

1.-În ceea ce privește domeniul științelor medicale:

- lumea știe că există deosebiri între bărbat și femeie în ceea ce privește probabilitatea contractării unor boli diverse, așa cum sunt arterioscleroza și alte boli de cord, ale creierului, ale rinichilor și altele. Arterioscleroza are o incidență scăzută la femeile sub cincizeci de ani, dar este mai ridicată la bărbați atât înainte de această vârstă cât și după ea. În schimb, lucrurile stau invers în privința cancerului mamar, din cauza unei sau unor gene diferite, care au efecte diferite la femeie în comparație cu bărbatul. Genetica a descoperit recent că arterioscleroza este cauzată de o genă care are o influență mai mare asupra organismului bărbătesc decât asupra organismului femeiesc. Invers stau lucrurile în ceea ce privește unele boli canceroase, ca și unele boli psihice, mintale, senzoriale și de comportament. Schizofrenia, psihoza maniaco-depresivă și psihopatia sunt predominante la bărbați dintr-un motiv de ordin genetic care a început să fie descoperit de genetică. În schimb, irascibilitatea, hipersensibilitatea, și căderea psihică sunt predominante la femei, datorită formației fiziologice a femeii, căci ea se distinge prin excitarea rapidă a aparatului nervos și prin cantitatea de hormoni și calitatea lor în comparație cu bărbatul.

1) Scriitoarea franceză Simone de Beauvoir, Lucrare al doilea Sex.

2.- În ceea ce privește domeniul dispozițiilor intelectuale:

- studiile statistice efectuate pe zeci de mii de eleve au arătat că băieții sunt mai dotați în domeniile științelor abstracte, așa cum sunt matematicile și altele și că pentru științele abstracte există centrii în jumătatea stângă a creierului, care diferă din punct de vedere anatomic și fiziologic de la băieți la fete.

S-a constatat, de asemenea, că fetele sunt superioare la științele și sarcinile care necesită o delicatețe afectivă și că centrii științelor umane sunt situați în jumătatea dreaptă a creierului, ei fiind diferiți la băieți în comparație cu fetele. Toate statisticile medicale confirmă faptul că vârsta medie a femeii este superioară vârstei medii a bărbatului, probabil tot din cauza unei gene din zestrea genetică a omului. Creierul bărbatului este mai greu cu 50 de grame decât creierul femeii. **“Și un băiat nu este întocmai ca o copilă”** nu înseamnă că băiatul ar fi preferat fetei sau invers, ci că **Allah** l-a făcut pe fiecare dintre cei doi, prin zestrea sa genetică apt pentru ceea ce a fost creat și în aceasta se află fericirea și calea cea dreaptă pentru indivizi și pentru comunități.

3.- În sfârșit, înțelegem din cuvintele lui **Allah Preaînaltul** **“Și un băiat nu este întocmai ca o copilă”** că nu este băiatul pe care a dorit în taină soția lui 'Imran să-l dobândească, la fel ca fetița pe care i-a dăruit-o **Allah Preaînaltul și Mărețul**, respectiv **Fecioara Maria** – pacea asupra ei!- pe care **Allah Mărețul** a ales-o și a preferat-o femeilor din toate lumile. În acest verset este exprimată o cinstire nemaiîntâlnită a femeii, care răspunde implicit obiceiurilor răspândite atât în comunitățile vechi cât și în comunitățile moderne în care cei mai mulți oameni preferă băiatul fetei. Dar **Allah** știe cel mai bine!

A DOUA REFERIRE

“Și i-a legat cu ea prin obârșie și prin căsătorie”

“El este Cel care i-a creat pe oameni din apă și i-a legat cu ea prin obârșie și prin căsătorie. Iar Domnul tău este Atotputernic”(Al-Furqan:54).

Embrionul se creează din lichidul bărbatului și din lichidul femeii. În lumina studiului particularităților chimice ale “apei demne de dispreț”

a celor doi, ies la iveală dimensiunile științifice miraculoase conținute de versetul de mai sus și cu deosebire sensul cuvintelor **“prin obârșie și prin căsătorie”**, care constituie cheia acestui verset din punct de vedere științific. **Creatorul** a introdus în lichidul bărbatului și lichidul femeii compuși cu ajutorul cărora se definesc înruderile, adică trăsăturile genetice. De asemenea, ovulul femeii fuzionează deplin cu spermatozoidul bărbatului (Pronumele **“ea”** din expresia **“prin ea”** se referă la apă). În cele ce urmează prezentăm câteva detalii științifice într-o manieră foarte simplificată pentru ceea ce a fost rezumat în cuvintele **“și i-a legat cu ea prin obârșie”**.

Știința a descoperit în nucleul ovulului și al spermatozoidului (celule sexuale specializate) o zestre genetică sub forma unei benzi de aminoacizi care se compune din douăzeci și trei de cromozomi, dintre care douăzeci și doi obișnuiți și unul sexual (X sau Y). În fiecare cromozom care are o lungime ce nu depășește o milionime de milimetru se află între zece și cincisprezece mii de gene care conferă fiecărei ființe particularități specifice, așa cum sunt culoarea pielii, părului și ochilor, înălțimea staturii, grupa sanguină. Genele guvernează cele mai mici detalii ale creației ființelor vii de la începutul sarcinii și până la moarte.

Prin fuziunea dintre spermatozoidul bărbatului, purtător a douăzeci și trei de cromozomi, cu ovulul femeii, purtător al aceleiași număr de cromozomi, apare ovulul fecundat.

Zestrea genetică a omului este alcătuită din douăzeci și trei de perechi de cromozomi, din care douăzeci și două de perechi de cromozomi obișnuiți și o pereche de cromozomi sexuali, care diferențiază băiatul de fată. Din punct de vedere genetic, embrionul depinde în ceea ce privește jumătate din originea lui, adică particularitățile sale genetice, de mamă sau de descendenții apropiați sau îndepărtați din care a coborât mama și depinde în ceea ce privește cealaltă jumătate a zestrei sale genetice de tată sau de descendenții apropiați sau îndepărtați din care a coborât tatăl. Când cititorul află că toate procesele chimice care stabilesc crearea embrionului și-i dau trăsăturile sale biologice de la începutul sarcinii și până la moarte sunt guvernate de această zestre genetică alcătuită din douăzeci și trei de perechi de cromozomi pe care **Allah** i-a plasat în nucleul ovulului fecundat - o singură celulă al cărei diametru nu depășește o cincime de milimetru și a cărei greutate este de aproximativ o milionime de gram,

înțelege în profunzime sensul cuvintelor lui **Allah Preaînaltul** de la sfârșitul acestui verset sfânt: ***“Iar Domnul tău este Atotputernic”***, ca și sensul hadisului sacru: ***“Fiu al lui Adam, de ce Mă socotești pe Mine neputincios, când Eu te-am creat din asta?...”***

“Și i-a legat cu ea prin obârșie și prin căsătorie”

Știința a descoperit recent zeci de substanțe chimice în lichidul femeii și în cel al bărbatului (prostaglandin) care ajută celulele lor sexuale să se apropie și apoi să fuzioneze complet. În lichidul femeii există substanțe chimice care activează mișcarea spermatozoidului și dizolvă învelișul din corpul spermatozoidului și scoate conținutul lui de substanțe chimice care-l ajută să creeze un orificiu în peretele gros al ovulului. După ce un spermatozoid alunecă înăuntrul ovulului, acesta secretă substanțe chimice pentru a alunga afară ceilalți spermatozoizi care-l înconjoară și închid din nou perfect învelișul exterior prin care a pătruns singurul spermatozoid pentru a avea loc procesul de fecundare, care nu este de fapt decât o fuziune totală între celula sexuală a bărbatului și celula sexuală a femeii. Învelișul molecular al spermatozoidului se unește complet cu învelișul celular al ovulului, nucleul spermatozoidului se unește cu nucleul ovulului, zestrea genetică a spermatozoidului se unește cu zestrea genetică a ovulului și la fel se amestecă și celelalte substanțe care alcătuiesc celulele sexuale ale bărbatului și ale femeii. Înțelegem astfel unul din numeroasele aspecte științifice ale cuvintelor lui **Allah Preaînaltul**: ***“Și Noi l-am creat pe om dintr-o picătură amestecată, ca să-l încercăm pe el, și l-am făcut pe el să audă și să vadă”***(Ad-Dahr:2).

Procesul de fuzionare a celulelor sexuale, ale femeii și ale bărbatului, a fost fotografiat după succesul operațiunilor de fecundare artificială. Savanții studiază de ani de zile particularitățile substanțelor chimice din lichidul bărbatului și din lichidul femeii, care facilitează fuziunea celulelor sexuale, pentru a folosi aceste rezultate în tratamentul cancerului și pentru găsirea unei soluții problemei respingerii de către organism a implanturilor de organe străine, așa cum sunt rinichii, inima și altele. Aceasta pentru că jumătate din embrion este străin de mama lui, dar ea în loc să-l respingă, să-l ucidă sau să-l alunge afară, așa cum se cunoaște din imunologie și transplantul de organe, îl acceptă și-l protejează foarte bine de organul

ei imunitar. Știința face pași lenți pe calea dezlegării enigmei proceselor chimice care se află în spatele acestei protecții a embrionului de către

mamă, în pofida faptului că este străin de ea în privința unei jumătăți din zestrea genetică.

În ceea ce privește înțelegerea expresiei **“prin căsătorie”** ca soț al fetei și posibilitatea explicării acestui verset sfânt ca însemnând **“a creat din picătură băieți și fete înrudiți prin origine și prin căsătorie”**, acesta este un alt mod de a explica versetul, căci fiecare verset poate fi explicat în moduri diferite și în fiecare din aceste interpretări există lucruri convingătoare și lucruri miraculoase, dar **Allah** știe cel mai bine sensul cuvintelor **Sale**.

A TREIA REFERIRE

“Și te-a plăsmuit pe tine în chipul în care a voit”

“El este Acela care vă dă vouă chip în pântecul mamelor, după cum voiește”

“O, omule! Ce te-a înșelat pe tine în privința Domnului tău Cel Cinstit,/ Care te-a creat, te-a întregit și ți-a dat statură dreaptă/ Și te-a plăsmuit pe tine în chipul în care a voit?”(Al-Infitar:6-8).

Ne-am oprit îndelung într-un capitol anterior asupra acestui discurs impresionant adresat de **Preaputernicul** și **Milostivul** omului, acestui “dușman învederat”, “însălmântat”, “neliniștit”, “neputincios”, “zgârcit”, “îngâmfat”, “nedrept”, “necredincios”, “ignorant”, “disperat”, “slab”, “trufaș”, care a acceptat să poarte ceea ce i s-a încredințat, dar nu a fost pe măsura acestei încrederi, doar cu excepția unui număr mic dintre aceia care au mers pe calea cea adevărată sau au acceptat să meargă pe ea: **“Noi am încheiat un legământ cu Adam mai înainte, însă el l-a uitat și Noi nu am aflat în el tărie”(Ta-Ha:115).**

Și pentru că el a purtat ceea ce i-a fost încredințat a fost dăruit cu statură dreaptă, deosebindu-se de celelalte făpturi prin particularitățile proprii doar lui cu care **Allah** l-a înzestrat, pentru ca să-și ceară iertare pentru păcatele sale, să facă deducții, să descopere și să studieze lucrurile cu o balanță dreaptă și corectă. În felul acesta el a cunoscut și

a descoperit numeroase fapte și balanța cea adevărată depusă în ele, dar numai foarte puțini au văzut înțelepciunea din aceasta. Chiar și astăzi constatăm că omul cunoaște cele mai mici detalii despre

procesul creării și plămădirii sale, despre crearea și plămădirea lucrurilor, dar cu toate acestea o parte dintre oameni au diverse credințe, așa cum sunt teoria hazardului sau teoria evoluției sau teoria naturală și altele asemănătoare. Ba mai mult decât atât, scrie și discută despre ele cu toate că timpul le-a șters și știința a confirmat netemeinicia lor din clipa în care a descoperit inevitabilitatea existenței unui orânduitor și unui motor al tuturor lucrurilor din univers, de la cea mai mică particulă până la cel mai mare corp.

“Și te-a plăsmuit pe tine în chipul în care a voit”(Al-Infitar:8).

Înțelepciunea Domnului a cerut, pentru a dovedi puterea și măreția Sa în privința creației, să alcătuiască fiecare dintre creaturile Sale și nu doar pe om, într-o înfățișare diferită de a celorlalte. Nici o creatură vie nu seamănă cu alta din punct de vedere biologic, cu excepția gemenilor. Specialiștii în domeniul geneticii au arătat doar cu câțiva ani în urmă că probabilitatea ca un om să fie identic cu altul este de unu la nouă miliarde. Explicația acestui lucru din punct de vedere biologic este că atunci când spermatozoidul fuzionează cu ovulul, fiecare dintre ei poartă douăzeci și cinci de mii de gene și cine altcineva poate să cunoască pe deplin viitorul embrion pe care îl guvernează aceste gene, în afară de **Allah Creatorul, Făcătorul, Atotputernicul?** Embrionul își poate datora trăsăturile sale biologice cuiva foarte îndepărtat, probabil chiar strămoșului nostru **Adam. Profetul** cel generos a explicat acest verset prin următorul hadis, care este un miracol științific ce a precedat cu cincisprezece secole descoperirea pe care a făcut-o știința geneticii doar cu câțiva ani în urmă.

Profetul Muhammad -Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască!- a întrebat pe cineva: **“Ce ți-a născut?”** **Bărbatul i-a răspuns:** **“O, Trimis al lui Allah, ce ar putea să-mi nască decât fie un băiat, fie o fată?”** L-a întrebat apoi: **“Și cu cine seamănă?”** I-a răspuns: **“O, Trimis al lui Allah, cu cine ar putea să semene decât ori cu tată-său, ori cu mamă-sa?”** Atunci Trimisul **-Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască- i-a zis: **“Să nu spui așa! Când picătura se instalează în uter, Allah Preaînaltul poate să stabilească orice legătură între ea și între oricine, până la Adam! Nu ai citit acest verset din Cartea lui Allah: “Și te-a plăsmuit pe tine în chipul în care a voit”(Al-Infitar:8)? Adică te-a alcătuit!(Redactat de Ibn Jarir și de Ibn abi Hatam).** Savanții din

domeniul geneticii au descoperit cu câțiva ani în urmă gena care guvernează forma embrionului și au numit-o chiar așa: gena formei.

Patul este pentru copil

Deabia astăzi genetica poate să conteste paternitatea unui copil, dacă grupa lui sangvină este diferită de grupa sangvină a tatălui său și acestea sunt cazuri rare, când grupa sangvină a tatălui și a mamei este A, iar grupa sangvină a copilului este B. Cât despre confirmarea paternității tatălui în legătură cu copilul său, genetica nu o poate confirma nicidecum.

Pornind de la aceasta putem înțelege dimensiunea științifică miraculoasă din anatomia islamică prin intermediul următorului hadis nobil: ***“Patul este pentru copil, iar pentru târfă sunt pietrele”***, adică doar pe contractul legal de căsătorie se poate pune bază pentru confirmarea faptului că un copil a fost cu adevărat procreat de tatăl său. Cât despre teza “rasei pure” și superiorității unei rase asupra alteia, pe care a lansat-o Hitler pentru a pretinde că rasa ariană se situează deasupra tuturor celorlalte popoare, prin disponibilitățile și competențele ei, este aceeași teză pe care o acreditează și teoreticienii sionismului, chiar dacă într-un alt mod, căci ei pretind că poporul evreu ar fi poporul ales de Dumnezeu, în vreme ce genetica a dovedit falsitatea ei. Adevărul este că de fapt **Coranul Cel Sfânt** a dovedit netemeinicia ei cu cincisprezece veacuri în urmă, căci **Allah Preaînaltul** a grăit:

“O, voi oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-un singur suflet și a făcut din aceasta și pe perechea ei și care a răspândit din cele două ființe mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah pe care vă conjurați(unii pe alții) și fiți cu frică de ruperea legăturilor(cu rudele) de sânge, căci Allah este Veghetor peste voi!”(An-Nisa':1); “O, voi oameni! Noi v-am creat dintr-un bărbat și o muiere și v-am făcut pe voi popoare și triburi pentru ca să vă cunoașteți unii pe alții. Iar cel mai cinstit dintre voi de către Allah este cel mai evlavios dintre voi”(Al-Hujurat:13); “Domnul tău nu are nevoie de nimeni și de nimic și este cu îndurare. El dacă ar voi, v-ar putea face să pieriți și ar lăsa în urma voastră ceea ce El ar voi, tot așa cum v-a creat și pe voi din urmașii unui alt neam”(Al-'An'am:133).

Cum fiecare regulă are și excepții, **Coranul Cel Sfânt** i-a exceptat de la amestecul de neamuri doar pe descendenții lui **Adam** și ai lui **Noe**, neamul lui **Ibrahim** și neamul lui **'Imran**, atunci când a grăit:

“Allah i-a ales pe Adam, pe Noe, familia lui Ibrahim și familia lui 'Imran peste toate lumile(din vremea lor),/ Ca scoborâtori unii din alții. Allah este Cel care Aude Totul și este Atoateștiutor”(Al-Imran:33-34).

A PATRA REFERIRE

Genele culorilor

“Și printre semnele Lui sunt crearea cerurilor și a pământului și deosebirea limbilor voastre și a culorilor voastre. Întru aceasta sunt semne pentru cei care știu”(Ar-Rum:22).

Diferențierea creaturilor după culoare este un semn al lui **Allah**, adică una din dovezile științifice și nu înțeleg miracolul proceselor care guvernează culorile decât învățații: ***“Întru aceasta sunt semne pentru cei care știu”(Ar-rum:22).***

Știința a început să descopere genele și substanțele chimice care guvernează deosebirea creaturilor după culoare. Gena (și ea este o substanță chimică măsurată cu angstromul, adică o miliardime de metru) este cea care guvernează deosebirile dintre trăsăturile creaturilor, printre care și culoarea. Pornind de la aceasta înțelegem accentul pus pe particularitatea culorii în legătură cu creaturile cu viață și fără viață, ca în cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“Oare nu vezi că Allah a făcut să coboare din cer apă și că Noi am făcut apoi să iasă la iveală roduri cu diferite culori și că în munți sunt dâre albe și roșii, cu diferite culori, și stânci foarte negre?”(Fatir:27).

Teoria evoluției speciilor, care pune deosebirile de culoare dintre creaturi doar pe seama factorilor de mediu, a căzut din punct de vedere științific odată cu descoperirea genelor culorilor din acestea. Culoarea pielii negrilor din Statele Unite nu s-a schimbat, cu toate că ei

trăiesc de sute de ani într-un mediu diferit de cel din Africa și tot astfel stau lucrurile și în privința albilor din Africa de Sud.

Știm dinainte care va fi răspunsul. Vor afirma că este nevoie să treacă mii, ba chiar milioane de ani, ca să se producă mutația genetică de natură să guverneze diferența de culoare dintre creaturi, ca rezultat al influenței mediului. Dar noi adresăm întrebarea care trebuie să-i vină în minte oricărei ființe raționale: Cine a creat gena? Această minune chimică! Aici se prăbușește cu desăvârșire logica unor învățați, dintre care unii sunt, din păcate, chiar laureați ai premiului Nobel. Nu găsesc un alt răspuns la această întrebare clară în afară de vorbele: Aceasta este o enigmă și probabil și hazardul.¹

Adevăratul răspuns este pentru toți aceia care au rațiune și logică: fiecare lucru creat are și un creator, iar acela care a creat gena care guvernează culoarea este prima cauză pentru ceea ce există în univers. El a arătat diferența de culoare a creaturilor pentru ca aceasta să fie o dovadă științifică logică pentru acela care voiește să creadă în **Allah** și în **Coranul Cel Măreț**, prin acest verset sfânt și prin alte versete ale căror sensuri nu au fost descoperite de știință decât după cincisprezece secole de la revelație.

Zestrea genetică din plante

“Iar pe pământ sunt parcele învecinate și grădini de viță de vie, de grâne, de palmieri în tufe și câte unul de la o rădăcină, udate de la o singură apă. Și le-am făcut Noi pe unele mai bune decât altele la mâncare. În acestea sunt semne pentru un neam de oameni care pricep”(Ar-Ra'd:4).

Lucrurile stau și în privința plantelor la fel cum stau în privința omului și animalelor. Deosebirea calitativă și cantitativă în privința cerealelor și a fructelor a fost așa după cum spun vorbele lui **Allah Preaînaltul**: ***“Și le-am făcut Noi pe unele mai bune decât altele la mâncare”(Ar-Ra'd:4)***, stabilită dinainte, în zestrea genetică a fiecărui soi de plante. Omenirea a cunoscut doar începând de la sfârșitul secolului XIX, odată cu savantul Mendel, zestrea genetică a plantelor care face ca fructele și forma lor să fie diferită de la una la alta, cu toate că ele sunt udate cu aceeași apă.

1) Jacques monod, Le Hasard et La Necossite

Versetul cel sfânt menționat mai sus este un verset științific cuprinzător, care intră atât în sfera geneticii cât și în sfera pedologiei și de aceea el reprezintă o dovadă pentru oamenii cu rațiune, căci el nu poate fi înțeles în profunzime decât de către aceia care au ceva cunoștințe de genetică și de pedologie.

A CINCEA REFERIRE

“Spune: Eu caut adăpost la Stăpânul revărsatului zorilor”

“Allah este Cel care face să crape semințele și sămburii”

Diviziunea celulară

M-au întrebat cu câțiva ani în urmă, din poziția aceluia care vrea să cunoască mai bine sensurile cuvintelor lui **Allah**: De ce s-a numit Domnul pe Sine însuși **“Stăpânul revărsatului zorilor”** și de ce a dat uneia din surele **Coranului Cel Sfânt** numele **“Revărsatul zorilor”**? S-ar putea ca următorul verset sacru, care îl dublează pe primul, să ne ajute să înțelegem mai profund ceea ce voim: ***“Allah este Cel care face să crape semințele și sămburii. El dă viață la ceea ce este mort și face să moară ceea ce este viu. Acesta este Allah! Cum, atunci, vă lăsați voi abătuți de la El?”***(Al-'An'am:95).

Cuvântul **“crăpare”** înseamnă divizarea unui lucru în două părți egale, iar divizarea celulei vii în două părți similare este cel mai minunat și mai complex proces biologic, care are ca rezultat înmulțirea făpturilor vii, înnoirea și asigurarea continuității lor. Crearea embrionului uman începe de la o singură celulă - ovulul fecundat -, care se divizează în două celule, apoi în patru, apoi în opt și tot așa până ce ajunge la aproximativ o sută de mii de miliarde de celule. În fiecare secundă, corpul omenesc pierde zeci de milioane de celule moarte pe care **“Stăpânul Revărsatului Zorilor”** le înlocuiește prin diviziunea celulară, care a fost descoperită de savanții Schleiden și Schwann în anul 1829. Aceștia au confirmat că făpturile vii sunt compuse din unități sau cărămizi de bază - celulele care au apărut din divizarea primei

cărămizi care a fost celula sexuală. Cu cât pătrunde mai adânc în studiul geneticii și al biologiei, cu atât devine omul mai smerit în fața Aceluia care Și-a zis **“Stăpân al Revărsatului Zorilor”**, adică stăpân al tuturor fapturilor, motiv al existenței, creșterii, înmulțirii, morții și continuității lor. Savanții Krieg și Watson, și împreună cu ei sute de alți savanți, au petrecut ani îndelungați făcând studii științifice istovitoare, înainte de a descoperi puține din procesele biochimice care guvernează divizarea cromozomilor - baza diviziunii celulare a ființelor vii - înainte de a fi dobândit în anul 1953 premiul Nobel pentru aceste studii. Acelora care se îndoiesc de existența lui **Allah** le spunem: **Săpânul Revărsatului Zorilor** i-a călăuzit pe ei către dovada științifică a existenței și puterii Sale, grăind la sfârșitul acestui verset sfânt: **“Cum, atunci, vă lăsați voi abătuți de la El?”(Al-An'am:95)**. De aceea, noi considerăm că versetul sfânt de mai sus este unul din numeroasele versete ale provocării științifice a **Coranului** adresată acelor care se îndoiesc de existența și de puterea Lui. Să se adune toți savanții biologi și să creeze o singură celulă, adică cea mai simplă celulă din milioanele de celule diverse, specializate, din care sunt compuse țesuturile fapturilor vii (numărul lor este de aproape cinci milioane de tipuri). Așa după cum recunosc aceia dintre cei care au rațiune, acest lucru este imposibil, cu toate că știința cunoaște cele mai mici amănunte ale compușilor din care este alcătuită celula. Se cuvine să repetăm aici cu smerenie cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“ O, voi oameni! Vi s-a dat vouă o pildă, auziți-o: Aceia pe care voi îi chemați în locul lui Allah nu vor putea crea nici măcar o muscă, chiar de s-ar uni ei pentru aceasta!”(Al-Hajj:73); “Noi dăm viață și dăm moarte și la Noi va fi întoarcerea”(Qaf:43).

Acestea sunt câteva din sutele de versete pe care ne place să le numim sfidări coranice. Ele reprezintă o palmă peste fața acelor care cutează să se îndoiască de existența lui **Allah**, iar materialistii nu vor putea să răspundă acestei sfidări decât atunci când **Allah** va lăsa moștenire pământul și pe aceia care se află pe el.

Acelora care nu cred în **Stăpânul Revărsatului Zorilor** le adresăm aceste întrebări simple: În corpul omenesc există peste o sută de feluri de celule specializate, deosebite unele de altele prin funcțiile și prin trăsăturile lor, așa cum sunt celula sexuală, celula musculară, celula nervoasă, celula osoasă, celulele globulelor albe etc. De ce se

reînnoiesc toate aceste celule specializate ale corpului omenesc, care au apărut dintr-o singură celulă specializată - ovulul fecundat - prin diviziunea celulară obișnuită (mitoză) (adică fiecare celulă se divizează în două secțiuni identice cu celula mamă prin particularitățile și trăsăturile lor), mai puțin celula sexuală primitivă din care apar spermatozoidul bărbatului și ovulul femeii. Ea singură se deosebește de celelalte celule din corpul omenesc prin particularitatea diviziunii mitotice (meioză), în sensul că zestrea genetică din spermatozoidul bărbatului și din ovulul femeii constă din 23 de cromozomi, în vreme ce restul celulelor corpului omenesc conțin o zestre genetică alcătuită din 46 de cromozomi. Oare în spatele acestei situații se află hazardul sau logica sănătoasă care impune acceptarea ideii că mâna **“Stăpânului Revărsatului Zorilor”, Creatorului și Plămăditorului**, se află în spatele acestui proiect și acestui miracol din toate fapăturile pe care le-a studiat omul.

A ȘASEA REFERIRE

“El dă viață la ceea ce este mort și face să moară ceea ce este viu”

Cadavru și mort

Nu putem să înțelegem dimensiunile științifice ale cuvintelor lui **Allah Preaînaltul** de mai sus decât în lumina înțelegerii cuvintelor **“mort”** și **“cadavru”**, bazându-ne pe regula dubletelor coranice:

În primul rând, cuvântul **“cadavru”** are două sensuri:

1.- Orice lucru pe care l-a părăsit sufletul este **“cadavru”**: ***“Vă sunt oprite mortăciunea, sângele(scurs), carnea de porc”(Al-Ma’ida:3).***

2.- Orice lucru care nu aduce nimic bun pentru sine și pentru ceilalți este, de asemenea, conform definiției coranice, **“cadavru”**: ***“Oare acela care a fost mort și pe care Noi l-am readus la viață și i-am dat lui lumină, după care se călăuzește, și umblă printre oameni poate să fie asemenea cu acela care se află în întinericuri, de unde nu poate ieși?”(Al-An’am:122); “Și un semn pentru ei este pământul cel mort, pe care Noi îl aducem la viață și scoatem din el grâne, din care ei mănâncă”(Ya-Sin:33).***

În al doilea rând, cuvântul “mort” se referă la orice ființă vie care ajunge în mod inevitabil la moarte și pieire, din vorbele lui **Allah Preaînaltul**: **“Tu vei muri (într-o zi) și vor muri și ei (într-o zi)”**(Az-Zumar:30).

Un poet anonim a definit astfel “cadavrul” și “mortul”:

Mă întrebi despre cadavru și despre mort, Când tu le-ai fi putut explica de-ai fi avut minte.

Acela care are suflet, acela este mort, Iar cadavrul nu este decât acela care este purtat la groapă.

Prin această definiție coranică a cuvintelor “cadavru” și “mort” ni se relevă dimensiunile științifice ascunse în vorbele lui **Allah Preaînaltul**: **“El dă viață la ceea ce este mort și face să moară ceea ce este viu”**(Al-'An'am:95).

Lichidul seminal masculin și feminin este muritor, în sensul că este un lucru viu, dar se îndreaptă în mod inevitabil spre moarte și din fuziunea spermatozoidului cu ovulul și din dispariția lor iese născutul viu. Acesta este unul din sensurile vorbelor lui **Allah Preaînaltul**: **“El îl scoate pe cel viu din cel mort”**(Ar-Rum:19). Iar născutul când ajunge la maturitate, scoate din el spermatozoidul sau ovulul și acesta este unul din sensurile vorbelor lui **Allah Preaînaltul**: **“Și face să moară ceea ce este viu”**(Al-'An'am:95). La fel stau lucrurile și în legătură cu sămânța celorlalte făpturi vii: sămânța plantelor și ouăle viețuitoarelor sunt muritoare, adică vii și din ele ies ființe vii în sensul cunoscut.

Există și alte aspecte științifice în acest verset sfânt, pe care le rezumăm în cele ce urmează: semințele cerealelor și sămburii de la pomi și de la plante cu înveliș gros cum sunt sămburii de curmale, de piersici sau de măslina au o particularitate fizico-chimică proprie: dacă sunt plantați în sol și se impregnează cu apă, învelișul lor exterior apasă asupra pământului din jur cu o forță care poate să ajungă la o sută de kilograme pe centimetrul pătrat, pentru a permite tulpiniței și coroniței foarte slabe să spargă pământul de deasupra și de dedesubt cu ușurință:

“Atunci să cugete omul la hrana sa(ca să vadă cum a ajuns la el)!.../ Noi am vărsat apa din belșug,/ Apoi am crăpat pământul, despicându-l,/ Și am făcut să crească pe el grâne,/ Viță de vie și legume,/ Măslini și palmieri,/ Grădini și pomi înalți,/ Fructe și ierburi,/ Spre folosul vostru și al dobitoacelor voastre”(Abasa:24-32).

“Oare nu au fost ei creați de nimeni sau ei sunt creatorii?”(At-Tur:35)

“Oare nu am creat Eu Raiul și iadul? Oare nu se cuvine să fiu adorat?”(Hadis sacru)

Doamne, Te-am găsit demn de adorat și Te-am adorat și am devenit convins că nu există altă divinitate afară de Tine. Și jur că, dacă mi s-ar fi dat la o parte vălul nu mi-ar fi sporit credința. Tu ești așa după cum voiesc și fă-mă pe mine așa după cum voiești Tu!

(S-a relatat că ar fi zis Ali ben abi Talib)

Un bărbat din tribul Fazara a venit la trimisul lui *Allah* - *Allah* să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și i-a zis: Muiera mea a născut un băiat negru. El a vrut să facă aluzie la faptul că ar intenționa să-l conteste. Dar Trimisul lui *Allah* - *Allah* să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a întrebat: Tu ai cămile? l-a răspuns: Da! l-a întrebat apoi: Ce culoare au? l-a răspuns. Roșiatice. l-a întrebat: Printre ele nu sunt și unele mai cenușii? l-a răspuns: Sunt printre ele și unele mai cenușii. l-a întrebat din nou: Și de unde s-au ivit astea? A răspuns: S-ar putea să fie o urmă de la strămoși... l-a zis atunci: S-ar putea ca și asta să fie o urmă de la strămoși. Și nu i-a îngăduit lui să-l conteste.

(Hadis general acceptat)

CAPITOLUL III

VIATA ȘI MOARTEA DIN PUNCT DE VEDERE GENETIC

1. Moartea este creație ca și viața

***“Să fie blestemat cel necredincios! Cât de necredincios este el!/
Din ce l-a creat pe el?/ Dintr-o picătură l-a creat și l-a hotărât
soarta”(Abasa:17-19).***

***“Binecuvântat fie Acela care are în mâna Lui împărăția și este cu
putere peste toate,/ Acela care a făcut moartea și viața, ca să vă
încerce pe voi,(pentru a vedea) care dintre voi este mai bun întru
faptă. Și El este Puternic și Iertător”(Al-Mulk:1-2).***

Din numeroasele sensuri conținute de aceste versete ne atrag atenția aspectele științifice care au fost descoperite recent de genetică. Viața și moartea sunt creație în textul coranic, iar genetica a început să descopere de câțiva ani că în fiecare făptură vie - fie că este vorba de plante, fie că este vorba de animale - există motivații chimice stabilite dinainte în celulele ei. Acestea sunt genele care guvernează diverși factori ai vieții și ai morții biologice, din momentul creării și până la moarte, trecând prin fazele plămădirii, creșterii și bătrâneții.

Știința a descoperit și continuă să descopere numeroase gene care guvernează viața și moartea plantelor, numite hormoni vegetali. Unii dintre ei guvernează îmbătrânirea și moartea.

Omul a fabricat unele din aceste substanțe chimice și le utilizează de câțiva ani pentru ameliorarea producției agricole și distrugerea buruienilor dăunătoare. Geneticienii descoperă treptat particularitățile genelor existente în zestrea genetică a omului. În fața lor se află o muncă îndelungată și grea, căci nu au descoperit până în momentul de față decât un mic număr de particularități a aproape un sfert de gene existente în fiecare celulă, care guvernează și reglează toți factorii vieții omului, din momentul creării lui și până la moarte. Recent a fost descoperită gena care guvernează creația hormonului creșterii la om, genele care au legătură cu imunitatea și cu unele boli genetice, precum și genele care guvernează factorii ce conduc la

senilitate, așa cum este gena arteriosclerozei și genele unor forme de cancer. Este foarte probabil că și lungimea sau scurtimea vieții să fie și ele guvernate de anumite gene pe care **Allah Preaînaltul** să le fi introdus anterior în zestrea genetică a omului, căci există familii de longevivi și există boli ale îmbătrânirii copiilor, de pildă.

Voim să conchidem din cele explicate mai sus că moartea este din punct de vedere biologic, adică genetic, ca și viața: creație, adică predestinată de către **Creator** în zestrea genetică a oricărei făpturi. Această predestinare nu a fost descoperită de știință decât în urmă cu câteva decenii, dar următoarele versete sfinte fac referire la ea:

“Acela care a făcut moartea și viața, ca să vă încerece pe voi, pentru a vedea care dintre voi este mai bun întru faptă”(Al-Mulk:2);

“Să fie blestemat cel necredincios! Cât de necredincios este el! Din ce l-a creat pe el? Dintr-o picătură l-a creat și i-a hotărât soarta.”(Abasa:17-19); sau ***“Și nici unuia care are parte de viață lungă nu i se dă mai mult și nu i se scade din viața lui, fără ca aceasta să fie într-o carte. Acest lucru este pentru Allah ușor”(Fatir:11).***

Cuvântul “**carte**” are mai multe sensuri. S-ar putea ca printre sensurile lui să se numere - și **Allah** știe cel mai bine! - și cifrul înscris în mod chimic în celulele fiecărei făpturi, adică zestrea sa genetică, în care **Stăpânul** a stabilit lungimea sau scurtimea vieții din punct de vedere intern biologic, știut fiind că durata vieții și ziua morții sunt stabilite de factori exteriori și interiori pe care nu-i cunoaște decât **Creatorul** morții și al vieții - **Allah Preaslăvitul și Preaînaltul**.

2. Genele formării structurii, plămădirii și formei

Nici un om cu rațiune care cercetează sensurile științifice ascunse în numeroase versete sfinte nu poate să nu accepte că ele provin , în mod logic și dialectic, de la **Allah**, îndeosebi în fața miracolului științific aflat în sensurile fiecărui cuvânt și a locului lor în versetele sfinte. Dimensiunile miraculoase ale sensurilor științifice ale cuvântului și imposibilitatea înlocuirii lui cu altul nu pot fi descoperite decât după ce se cunosc ultimele descoperiri ale științei. Exemplu în

acest sens sunt cuvintele “a da formă”, “a crea” și “a plămădi”, din următoarele versete sfinte:

“El este Acela care vă plămădește în mitre, precum voiește”(‘Al-’Imran:6); “Laudă numele Domnului tău Cel Preaînalt/ Care a creat și a plămădit”(Al-’A’la:1-2).

Genetica a descoperit cu câțiva ani în urmă genele care guvernează crearea embrionului, pe care le-a denumit gene ale formării și structurii, genele a căror funcție este plămădirea membrilor embrionului în timpul formării lor până ce ajung la forma normală cunoscută, numite gene ale reglării și, în sfârșit, a fost descoperită gena formei, care guvernează deosebirea de formă dintre o făptură și alta în interiorul unei specii, căci nici o făptură nu seamănă perfect cu alta, de la începutul creației până în **Ziua de Apoi**, cu excepția gemenilor adevărați, rezultați dintr-un singur ovul fecundat, așa după cum am mai menționat.

Considerăm util să ne reamintim hadisul cel nobil comentat într-un subcapitol anterior. Aceasta pentru că examinarea atentă a ultimelor două cuvinte din el, **“Adică te-a alcătuit”**, îi fac pe toți aceia care au rațiune să accepte că Mustafa - cele mai bune rugăciuni și cele mai alese binecuvântări pentru el! - **“Nu rostește nimic după pofta lui!”(An-Najm:3)**, ci referindu-se la ceea ce a descoperit genetica cu câțiva ani în urmă în acest domeniu, mai exact la gena formei. Din punct de vedere logic nu a fost posibil să vină nici unul dintre oamenii care au trăit în ultimele cincisprezece veacuri cu un adevăr științific ca acesta. Fără îndoială că aceste cuvinte au fost puse de **Allah Preaînaltul** în gura lui Mustafa - pacea asupra lui! Și poate că cititorul din această epocă va crede cu și mai mare putere în **Allah Preaslăvitul** și în cuvintele **Lui**. S-a relatat că cineva a venit la locul în care se afla **Trimisul lui Allah** - **Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și că el l-a întrebat: **Ce ți-a născut? Bărbatul i-a răspuns: O, Trimis al lui Allah, ce ar putea să-mi nască decât fie un băiat, fie o fată? L-a întrebat apoi: Și cu cine seamănă? I-a răspuns: O, Trimis al lui Allah, cu cine ar putea să semene decât ori cu tată-său ori cu mamă-sa? Atunci, Trimisul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a zis: Să nu spui așa! Când picătura se instalează în uter, Allah Preaînaltul poate să stabilească orice legătură între ea și între oricine, până la Adam! Nu ai citit acest verset din Cartea lui Allah: “Și te-a plăsmuit pe tine în chipul în care a voit?”(Al-Infitar:8), adică te-a alcătuit!**

3. Slăbiciunea și puterea

“Allah este Cel care vă creează pe voi în slăbiciune, apoi după slăbiciune vă dă putere, iar după putere dă slăbiciune și căruntețe, căci Allah creează ceea ce voiește și El este Atoateștiutor și Atotputernic”(Ar-Rum:54).

Știința descoperă treptat că în toate făpturile, inclusiv în om, există factori activizatori, care sunt predominanți în faza când ele sunt slabe, adică de la crearea lor și până la vârsta maturizării, însă pe măsură ce ele înaintează în vârstă, acești factori interni de viață, activizatori regresează treptat în fața factorilor de îmbătrânire și senilizare. Toți acești factori sunt guvernați de gene care încep să lucreze de la apariția embrionului, transformându-l din slab în puternic(datorită genelor creării, creșterii și maturizării), apoi din puternic în slab, datorită genelor care conțin bolile îmbătrânirii și senilizării:

“Noi am hotărât pentru voi moartea și Noi nu suntem împiedicați / Să vă înlocuim cu semenii voștri și să vă mai refacem(în Ziua de Apoi) într-un chip pe care voi îl știți”(Al-Waqi'a:60-61).

Moartea este, asemenea vieții, creație prestabilită de **Creator**, datorată unor cauze interne, genetice, pe care le-a stabilit în om însuși, dintre care știința a început să descopere câte ceva, și unor cauze externe, nenumărate, care fac parte din știința **Cunoscătorului necunoscutului, Cel Preaslăvit și Preaînalt.**

4. “Aceluia pe care îl facem să înainteze în vârstă Noi îi împuținăm făptura. Oare voi nu pricepeți?”

Unii savanți din domeniile geneticii și biologiei dintre aceia care **“S-au bucurat de știința pe care o au”(Al-Mu'minun:83)**, sunt tentați să-și închipuie că omul va putea să învingă bătrânețea și moartea, atunci când va descoperi toate motivele interne genetice ale îmbătrânirii și bolilor incurabile. Unii dintre ei își închipuie că omul va descoperi într-o bună zi secretul vieții și că prin aceasta i-ar putea readuce pe morți la viață. Pornind de la astfel de teorii, în Statele Unite ale Americii a apărut erezia congelării morților și conservării lor la temperatura de minus 285 de grade, care să împiedice alterarea trupurilor până în ziua când știința va descoperi secretul vieții - așa după cum visează ei - și atunci vor injecta în corpurile congelate elixirul

vieții sau substanța ei și le vor readuce în lumea celor vii și istoria se va repeta!

Vechii egipteni au păstrat cadavrele morților, sperând ca viața să revină în ele cândva, în lumea de apoi. Mumiile lor continuă să aștepte în muzee de cinci mii de ani. Dar în zadar, căci există limite dincolo de care nu poate trece știința, stabilite de **Allah Preaînaltul** în **Cartea Lui cea Sfântă**.

Viața și moartea fac parte din creația lui **Allah**. Sufletul este motivul vieții făpturilor și el este una din tainele **Creatorului** în privința creaturilor **Sale** și numai **El** deține această taină. De aceea, nici un savant nu va reuși să creeze o celulă vie sau să împiedice de la ea moartea: **“Noi dăm viață și dăm moarte și la Noi va fi întoarcerea”**(Qaf:43).

Ori de câte ori vanitatea îi împinge pe unii savanți să creadă că știința ar putea să treacă dincolo de ceea ce **Allah** a stabilit în **Cartea Sa Cea Sfântă**, le vom răspunde cu toată convingerea științifică și logică: **Coranul Cel Sfânt** este **Cuvântul** hotărâtor. Viața nu mai poate să revină în trup, după moarte, decât în **Ziua de Apoi**. Nimeni nu poate să stea în fața morții și să o împiedice. Știința s-a aplecat în fața tuturor lucrurilor vestite de **Coranul Cel Sfânt**, în fața cuvintelor lui **Allah**, chiar dacă a făcut-o cu o întârziere de secole. Următoarele versete sfinte vor continua să sfideze vanitatea și pretențiile unor savanți biologi și geneticieni până în **Ziua de Apoi**. În opinia noastră ele sunt sfidări coranice pentru toți aceia care se îndoiesc de **Allah** și de **Cartea Sa** și dovada reală, concretă în orice moment a faptului că **Sfântul Coran** este revelat de **Allah**:

“Abia când vine moartea la unul dintre ei, zice el: “Doamne, adu-mă pe mine înapoi,/ Pentru ca eu să fac bine, în cele pe care le-am lăsat!”, “Nicidecum!”-Acesta este un cuvânt pe care El îl va rosti. Iar în urma lor este o despărțire, până în Ziua când vor fi sculați (din morți)”(Al-Mu'minun:99-100);

“Și cum va fi când sufletul va ajunge la gât?/ Și voi veți privi în vremea aceea,/ Fiind Noi mai aproape de el decât voi, însă nu Ne veți zări./ De ce dacă voi credeți că nu aveți de dat socoteală,/ Nu-l duceți înapoi, dacă voi sunteți într-adevăr?”(Al-Waqi'a: 83-87).

Savanții biologi care au rațiune se pleacă astăzi în fața sfidării coranice care va dăinui până în **Ziua de Apoi**. Știința va descoperi, de asemenea, că moartea este o creație prestabilită în unul din organele corpului omenesc. Așa după cum moartea are motive externe pe care nu le cunoaște decât **Știutorul necunoscutului**, tot astfel moartea are nenumărate motive interne, care pot să apară într-un organ sau altul sau în orice loc din corpul omenesc și prin moartea acestui organ dinainte hotărât, în care moartea a fost creată anterior, mor și celelalte organe. Câți bolnavi care suferă de o maladie gravă a inimii, a creierului sau a plămânilor nu mor din motive interne sau externe care nu au nici o legătură cu maladia sa, despre care medicii au crezut că s-a aflat la originea morții sale?

Într-adevăr, știința a izbutit să prelungească rata duratei medii de viață a omului și poate și a celorlalte ființe, însă acest lucru are loc cu știrea lui **Allah** care i-a dăruit omului rațiunea și i-o dirijează astfel încât să poată ajunge la acest rezultat, ca o adeverire a cuvintelor lui **Allah Preaînaltul**:

“Și nici unuia dintre cei care au parte de viață lungă nu i se dă mai mult și nu i se scade din viața lui, fără ca aceasta să fie într-o carte. Acest lucru este pentru Allah ușor”(Fatir:11).

Dar împiedicarea îmbătrânirii care constituie unul din numeroasele motive ale morții, rămâne în afara puterii omului, oricât de lungă ar fi viața lui. Într-un hadis nobil se spune:

“Tămađuiți-i pe robii lui Allah, căci Allah Preaînaltul nu a lăsat nici o boală fără leac, afară de o singură boală: bătrânețea”(Iar într-o altă variantă apare cuvântul “otrăvitor” cu sensul de “moarte”).

(Consemnat de Imamul Ahmad).

Sorocul și viața

Unii fac confuzie între viață ('umr) și soroc ('ajal) și dorim să clarificăm cele două cuvinte: viața este o perioadă de timp mai lungă sau mai scurtă, așa după cum hotărăște **Allah Preaputernicul** și **Mărețul**, în vreme ce sorocul este momentul sfârșitului acestei perioade mai lungi sau mai scurte, prestabilit de **Allah Preaputernicul** și **Preaînaltul**, și el nu poate fi schimbat, căci el a fost stabilit de **Cel Atotputernic** și **Înțelept** din momentul începerii creației în univers. Ca

o adeverire a acestei afirmații cităm următoarele cuvinte ale lui **Allah** Preaînaltul:

“Și fiecare soroc are o carte”(Ar-Ra'd:40); “Când sosește sorocul lor, ele nu pot nici să-l întârzie cu un ceas și nici nu-l pot grăbi”(Al-'A'raf:34); “Și Noi am creat toate lucrurile bine întocmite”(Al-Qamar:49); “Nici un suflet nu va putea muri fără de voia lui Allah, după sorocul scris”(Al-Imran:145).

5.Ingineria genetică

“Nu poate fi schimbată creația lui Allah”

“Și El v-a supus vouă toate cele care se află în ceruri și care se află pre pământ; toate sunt de la El. Și întru aceasta se află semne pentru un neam de oameni care chibzuiesc”(Al-Jathiya:13).

Allah i-a făcut omului cinstea de a stăpâni peste toate făpturile și de a și le supune și a avea putere asupra lor, cu condiția să nu strice nimic pe pământ după ce el a fost bine orânduit, să nu distrugă plantele și viețuitoarele și să nu schimbe creația lui **Allah**. De aceea omul a izbutit, datorită stăpânirii pe care i-a încredințat-o **Allah**, să aducă unele modificări în zestrea genetică a făpturilor, prin ceea ce se numește în genetică , inginerie genetică. Savanții au schimbat cu puțini ani în urmă zestrea genetică a unor viruși, bacterii, animale și plante, au produs mari cantități de medicamente, așa cum sunt antibioticele, insulina și altele, soiuri de hibridi de animale, de grâu, orz, porumb și pomi fructiferi. Geneticienii se străduiesc în prezent să modifice prin inginerie genetică unele gene care cauzează omului maladii genetice, cu scopul de a le eradica. Oamenii vor ajunge mai devreme sau mai târziu la aceasta, cu ajutorul **Creatorului**, însă ei nu vor reuși să facă nimic în legătură cu două aspecte: împiedicarea morții și readucerea vieții, în corpul mort. Dacă oamenii și îndeosebi medicii ar reflecta profund la următoarele hadise nobile: **“Allah nu a pogorât nici o boală fără să pogoare și leacul ei; cunoașterea ei este de la El și necunoașterea ei este de la El”**; **“Tămăduiți-i pe robii lui Allah căci Allah nu a lăsat nici o boală fără leac, afară de o singură boală”**: “cea otrăvitoare”, adică moartea (într-o altă variantă: bătrânețea); **“Allah nu a pogorât boală fără tămăduire”**, s-ar convinge că **Trimisul lui Allah - Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - nu vorbește după bunul lui plac. Dovadă în acest sens poate să fie aruncarea unei priviri rapide asupra istoriei descoperirii

bolilor și a medicamentelor, asupra metodelor de tratament din decursul celor cincisprezece secole care au trecut până în prezent și asupra perspectivelor ce se întrevăd pentru următorii ani.

6. “Și le voi porunci să schimbe creația lui Allah”

Acestor aspecte de modificare a zestrei genetice a făpturilor spre binele omului le corespund din păcate și aspecte care sunt spre răul lui. De câțiva ani, unii savanți geneticieni efectuează experiențe și studii în scopul producerii de arme bacteriologice, care s-ar putea să fie mai distrugătoare decât armele atomice și chimice, prin modificarea zestrei genetice a unor microbi și viruși și transformării acestora în bombe bacteriologice. Probabil că au și ajuns la unele rezultate în acest domeniu, dar ele continuă să fie socotite secrete militare. Aceste experiențe sunt inspirate de Satana și ele confirmă spusesele lui **Allah** Preaînaltul:

“...Și le voi porunci să schimbe creația lui Allah. Dar acela care-l ia pe Șeitan ca aliat, în locul lui Allah, va avea parte de pierdere vădită”(An-Nisa':119).

Cei care vor provoca această nenorocire vor avea parte de consecințele răului pe care l-au săvârșit cu propriile lor mâini în ceea ce privește zestrea genetică a făpturilor care le-au fost supuse inițial de către **Creator** pentru a fi în slujba binelui și nu a răului. S-a transmis că **Trimisul Cel Generos** a zis:

“Să vă spun care sunt oamenii cei mai răi?” L-au întrebat pe el: “Care sunt, o, Trimis al lui Allah?” Și el le-a răspuns: “Învățații, dacă se strică”.

Unii geneticieni nu s-au mulțumit cu modificarea zestrei genetice a virușilor și a bacteriilor, cu scopul de a produce armele biologice cele mai distrugătoare, ci se gândesc să intervină chiar în mersul zestrei genetice a omului, cu scopul de a prestabili calitatea și sexul embrionului, adică de a produce urmași selectați, geniali! Citim aceste lucruri în studii științifice de genetică, apărute sub titluri precum “Embrionii la comandă”; “Bănci de spermă pentru genii și premii Nobel” etc. Dorim să atragem atenția asupra faptului că stabilirea sexului embrionului prin selectarea spermatozoidului masculin, purtător al

cromozomului Y, dacă cineva dorește băiat, sau a spermatozoidului feminin purtător al cromozomului X, dacă cineva dorește fată, și fecundarea lui cu ovulul femeii se află încă în faza experimentală. Dar dacă geneticienii vor reuși să realizeze acest lucru, acestea sunt doar niște experimente individuale care nu au dat încă rezultate și nu este posibilă realizarea lor, însă dacă s-ar generaliza, ele vor crea probleme sociale, psihologice și economice nedorite. Savanții cu rațiune din domeniile geneticii, biologiei, economiei și psihologiei preferă să lase aceste lucruri să se desfășoare după voia lui **Allah**, căci **El** știe cel mai bine ceea ce este potrivit și bun pentru fiecare dintre făpturile Sale:

“A lui Allah este stăpânirea cerurilor și a pământului. El creează ceea ce voiește și dăruiește El copile cui voiește și dăruiește El băieți cui voiește,/ Sau dă El și băieți și copile și-l face sterp pe cel pe care El voiește. El este Atoateștiutor și Atotputernic”(Aș-Şura:49-50).

Cât privește băncile de spermă producătoare de genii și premii Nobel, așa după cum pretind unii, dacă vor fecunda ovulul soției unui asasin din Statele Unite ale Americii sau dintr-o altă țară, cu consimțământul celor doi soți, cu spermatozoizi proveniți de la geniile care vând sau donează lichidul seminal acestor bănci, rezultatele acestor operații nu sunt cunoscute încă, probabil pentru că acei geneticieni au uitat că este imposibil să stabilească soarta celor aproximativ un sfert de milion de gene din celula sexuală a omului și că gena sau genele care hotărăsc diversele componente ale geniului s-ar putea să fie asociate cu gene ale unor maladii congenitale, ereditare sau de comportament. Din punct de vedere genetic, două persoane nu pot să fie identice. În plus, realitatea demonstrează că doar foarte rar s-a întâmplat ca descendenții direcți ai unui geniu să fie în mod obligatoriu geniali. Geniile lumii, în toate domeniile științei, sunt în majoritatea cazurilor descendenți ai unor oameni simpli, care nu au nimic genial și doar **Allah Preamăritul** “**adăugă făpturii ceea ce voiește**”(Fatir:1).

REZUMAT

În **Coranul Cel Sfânt** și în **Tradiția cea nobilă** există versete sfinte și tradiții nobile devenite astăzi legi și principii fundamentale în embriologie și genetică, pe care le vom rezuma în cele ce urmează:

1. Coranul Cel Sfânt a dat lichidului seminal al bărbatului și al femeii un nume din domeniul chimiei: “apă demnă de dispreț” sau “picătura”, iar “picătura” are sub aspect semantic sensul de puțină apă, prin denumirea întregului prin partea cea mai mare pe care o conține, căci apa reprezintă 85% din lichidul seminal al bărbatului și al femeii. Cât despre analiza chimică a corpurilor compuse, ea nu a fost cunoscută decât în secolul XVIII, fiind datorată savantului francez Lavoisier(1743-1794), savantului englez Priestley(1733-1804) și suedezului Scheel.

Următorul hadis nobil conține descrierea culorii lichidului seminal al femeii pe care știința nu a descoperit-o decât în secolul XVIII prin savantul Degraaf care a descoperit foliculul ovulului - o pungă ce conține un lichid galben în care înnoată ovulul femeii: ***“Apa bărbatului este albă, iar apa femeii este galbenă”***. Partea următoare a hadisului conține un principiu fundamental pe care știința geneticii l-a cunoscut de-abia în secolul XX. Conform acestui principiu, lichidul seminal al bărbatului stabilește sexul embrionului, indiferent dacă este băiat sau fată, prin intermediul cromozomului Y dominant, existent doar în zestrea genetică a bărbatului. Pornind de la aceasta, înțelegem hadisul: ***“Apa bărbatului este albă, iar apa femeii este galbenă. Iar dacă se întâlnesc și lichidul seminal al bărbatului este deasupra lichidului seminal al femeii, va fi băiat, prin voia lui Allah, dar dacă lichidul seminal al femeii este deasupra lichidului seminal al bărbatului, va fi fată, prin voia lui Allah”***.

2. Spermatozoidul și ovulul nu au fost descoperite decât în secolul XVII, odată cu descoperirea microscopului, așa după cum am menționat mai sus, iar rolul lor adevărat în formarea embrionului nu a fost descoperit decât în secolul XIX, de către savanții Hertwig și Van Beneden. **Coranul Cel Sfânt** a dat spermatozoidului și ovulului numele de **salala** “chintesență” și aceasta este denumirea cea mai clară, mai simplă și mai corectă din punct de vedere științific, întrucât ea înseamnă esența extrasă din ceva și acestea sunt calitățile spermatozoidului și ovulului, așa cum le cunoaștem astăzi, căci **Allah Preaînaltul** a grăit: ***“Apoi i-a făcut pe urmașii lui dintr-o apă anume, demnă de dispreț”(As-Sajda:8)***. Iar următorul hadis nobil

face aluzie la acest lichid și rolul său principal în procesul procreării:
“Și nu din toată apa iese copilul”(*Înregistrat de Muslim*).

3. În Coranul Cel Sfânt se menționează faptul că picătura se poate să fie nefertilă. **Creatorul** a condiționat crearea băiatului sau fetei din picătură, de fecundarea ei, adică de hotărârea lui **Allah** ca ea să creeze: **“Dintr-o picătură, când ea este vărsată?”**(*An-Najm:46*); **“Oare nu a fost el o picătură din sămânța vărsată?”**(*Al-Qiyama:37*).

Posibilitatea ca lichidul femeii sau al bărbatului să fie steril nu a fost cunoscută decât în secolul XX.

4. În Coranul Cel Sfânt și în Tradiția nobilă se menționează că embrionul se creează din lichidul bărbatului și al femeii deopotrivă:

“O, voi oameni! Noi v-am creat dintr-un bărbat și o femeie”(*Al-Hujurat:13*); **“Și Noi l-am creat pe om dintr-o picătură amestecată, ca să-l încercăm pe el, și l-am făcut pe el să audă și să vadă”**(*Ad-Dahr:2*).
 Iar Profetul - **Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus: **“Dintr-un întreg se creează; din picătura bărbatului și din picătura femeii”**.

Acest adevăr nu a fost atestat decât în secolul XIX de către savanții Hartwig și Van Benden.

5. În Coranul Cel Sfânt se spune că **Allah Înteleptul Atoateștiutorul** a făcut ca în lichidul femeii și al bărbatului să se afle ceea ce le conferă particularitățile genetice și ceea ce face posibilă fuziunea între lichidul femeii și lichidul bărbatului: **“El este Cel care i-a creat pe oameni din apă și i-a legat pe ei prin obârșie și prin căsătorie. Iar Domnul tău este Atotputernic”**(*Al-Furqan:54*).

Aceste adevăruri științifice fundamentale nu au fost descoperite decât de genetică și biochimie abia în secolul XX. Iar știința continuă să descopere în fiecare zi în lichidul seminal al bărbatului și al femeii substanțe chimice care favorizează fuziunea spermatozoidului cu ovulul și care împiedică respingerea spermatozoidului, cu toate că el este un corp străin de femeie.

6. În Coranul Cel Sfânt se menționează că viitorul biologic al embrionului este stabilit și hotărât încă din faza formării picăturii

amestecate: ***“Să fie blestemat cel necredincios! Cât de necredincios este el! Din ce l-a creat pe el? Dintr-o picătură l-a creat și i-a hotărât soarta”(Abasa:17-19).***

Zestrea genetică, aceasta care stabilește viitorul biologic al embrionului a fost descoperită de-abia în secolul XX de către savanții Bovari, Morgan și alții.

7. Coranul Cel Sfânt face o descriere microscopică a diferitelor faze ale embrionului și stabilește **șase faze**: picătura, cheagul de sânge, bucata de carne, formarea oaselor, îmbrăcarea oaselor cu carne și plămădirea. Aceste faze nu au devenit cunoscute decât în secolul XX, iar savanții embriologi n-au făcut decât să mai adauge unele detalii. Ba mai mult decât atât, unii dintre ei, așa cum este Keith Moor, propun astăzi acreditarea acestei succesiuni de faze în predarea embriologiei.

Allah Preaînaltul a grăit în legătură cu aceste faze:

“Apoi l-am făcut Noi o picătură într-un loc sigur,/ Apoi am făcut din picătură un cheag și am făcut din cheag o bucată de carne și am făcut din bucata de carne oase și am îmbrăcat oasele în carne./ Apoi l-am scos la iveală ca o altă făptură./ Binecuvântat fie Allah, Făcătorul, Cel Bun!”(Al-Mu'minun:13-14).

Ne limităm la menționarea următoarelor două hadise care detaliază fazele embrionului:

“Când trec patruzeci și două de zile de la formarea picăturii(amestecate), Allah trimite un înger care îi dă formă, îi dă auz, văz, piele, carne și oase. Și după aceea, întreabă: Băiat sau fată, Doamne? Și Domnul tău hotărăște ceea ce voiește, iar îngerul scrie”(Muslim).

Iar într-un alt hadis se spune:

“Făptura fiecăruia dintre voi se plămădește în pântecul mamei sale după patruzeci de zile”(Al-Bukhari).

Embriologia modernă afirmă că primele organe ale embrionului încep să se formeze la sfârșitul lunii a doua și după aceea urmează

etapa membrilor, iar aceste adevăruri nu au fost aflate decât în secolul XX.

8. Datorită progresului înregistrat de științele medicale, de mijloacele de hrănire artificială și de reanimare, a devenit cert astăzi că fătul poate să trăiască din luna a șaptea a sarcinii. Următoarele două versete sfinte au arătat că este posibil ca fătul să trăiască din luna a șasea: ***“Purtarea lui și până la înțărirea lui sunt treizeci de luni”(Al-'ahqaf:15); “...iar înțărirea lui a fost după doi ani”(Luqman:14).***

9. Științele medicale și genetica au descoperit în secolul XX că nici un om nu poate fi perfect identic din punct de vedere biologic cu altul, cu excepția gemenilor adevărați. Genetica a descoperit cu câțiva ani în urmă gena care guvernează deosebirea dintre oameni.

În **Coran** se află o referire la acest principiu genetic, în cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“El este Acela care vă plămădește în mitre, precum voiește”(Al-Imran:6);

“Și te-a plăsmuit pe tine în chipul în care a voit”(Al-Infitar:8).

Profetul cel generos a explicat în următorul hadis miraculos acest principiu genetic referitor la deosebirile dintre făpturile vii din aceeași specie. Ibn Jarir și Ibn abi Hatam au relatat că **Trimisul lui Allah - Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a întrebat pe un bărbat: **Ce ți-a născut? Bărbatul i-a răspuns: O, Trimis al lui Allah, ce ar putea să-mi nască decât fie un băiat, fie o fată? L-a întrebat apoi: Și cu cine seamănă? I-a răspuns: O, Trimis al lui Allah, cu cine ar putea să semene decât ori cu tată-său ori cu mamă-sa? Atunci Trimisul - Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a zis: **Să nu spui așa! Când picătura se instalează în uter, Allah Preaînaltul poate să stabilească orice legătură între ea și între oricine, până la Adam! Nu ai citit acest verset din Cartea lui Allah: “Și te-a plăsmuit pe tine în chipul în care a voit”(Al-Infitar:8)? Adică te-a alcătuit!**

10. Conform uneia din legile genetice, **trăsăturile genetice** dominante apar întotdeauna în descendentul direct, în vreme ce trăsăturile genetice recesive nu apar în descendentul direct, ci după mai mulți descendenți sau chiar după generații. Genetica a descoperit

În secolul XX că toate particularitățile biologice sunt guvernate de genele pe care le poartă cromozomii care alcătuiesc zestrea genetică a omului și a făpturilor vii. Există trăsături dominante, în sensul că particularitățile biologice care le guvernează trebuie să apară în mod obligatoriu la descendentul direct și există gene recesive sau supuse, în sensul că particularitățile biologice legate de ele nu apar în mod obligatoriu la descendentul direct, ci pot să treacă generații până ce ele apar la descendenți mai apropiați sau mai îndepărtați. Următorul hadis face aluzie la genele dominante:

“Doamne, bucură-ne pe noi cu urechile și ochii și puterile noastre cât ne aflăm în viață și fă-l pe el să fie moștenitorul nostru!”(Consemnat de At-Tirmizi și de Al-Hakim în Al-Mustadrak).

Următorul hadis nobil face aluzie la genele recesive:

Un bărbat din tribul Fazara a venit la Trimisul lui *Allah - Allah* să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - și i-a zis: Muieră mea a născut un băiat negru. El a vrut să facă aluzie la faptul că ar intenționa să-l conteste. Dar Trimisul lui *Allah - Allah* să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - l-a întrebat: Tu ai cămile? l-a răspuns: Da. l-a întrebat apoi: Ce culoare au? l-a răspuns: Roșietice. l-a întrebat: Printre ele nu sunt și unele mai cenușii? l-a răspuns: Sunt printre ele și unele mai cenușii. l-a întrebat din nou: Și de unde s-au ivit astea? A răspuns: S-ar putea să fie o urmă de la strămoși. l-a zis atunci: S-ar putea ca și asta să fie o urmă de la strămoși . Și nu i-a îngăduit lui să-l conteste.

Hadisul cel nobil a făcut referire la gene prin expresia “urmă de la strămoși”.

11. Culorile făpturilor vii sunt guvernate de gene pe care știința genetică le-a descoperit de-abia recent și continuă să le descopere. **Coranul Cel Sfânt** a făcut referire la genele culorilor în următorul verset:

“Și printre semnele Lui sunt crearea cerurilor și a pământului și deosebirea limbilor voastre. Întru aceasta sunt semne pentru cei care știu”(Ar-Rum:22).

Geneticienii știu că aceste gene care guvernează deosebirile de culoare la făpturile vii sunt un miracol în ceea ce privește compoziția și modul lor de acțiune.

12. Știința a descoperit în secolul XX că **maladiile genetice** sunt guvernate de niște gene, unele dintre ele recesive, altele dominante și cu cât indivizii evită căsătoria între rude, cu atât aceste boli sunt mai rare. Miracolul științific îl descoperim în următoarele hadise:

“Căsătoriți-vă cu străini de familie căci este mai bine pentru urmași!”;

“Alegeți din afara neamului pentru picăturile voastre, căci neamul vostru este primejdios”;

“Căsătoriți-vă cu străini și nu veți fi slăbănogi!”.

13. Toate făpturile pluricelulare încep de la o singură celulă - celula sexuală - care se divizează în milioane de celule prin diviziunea celulară, descoperită în secolele XVIII- XIX de savanții Wolf, Prevost, Dumas, Shleiden și Schwann.

Coranul Cel Sfânt a făcut aluzie la acest principiu de bază al embriologiei și geneticii în următoarele versete:

***“Să fie blestemat cel necredincios! Cât de necredincios este el!/
Din ce l-a creat pe el?/ Dintr-o picătură l-a creat și i-a hotărât
soarta”(Abasa:17-19);***

***“Allah este Cel care face să crape semințele și sămburii. El dă
viață la ceea ce este mort și face să moară ceea ce este viu.
Acesta este Allah! Cum, atunci, vă lăsați voi abătuți(de la
El)?”(Al-'An'am:95).***

Allah Preaînaltul S-a numit pe Sine Stăpânul diviziunii, Stăpânul vietăților și continuității lor: ***“Spune: Eu caut adăpost la Stăpânul
revărsatului zorilor”(Al-Falaq:1).***

14. Crearea organelor sexuale ale embrionului este guvernată de cromozomii sexuali (XY la bărbat și XX la femeie), care dau identitatea sexuală sau sexul genetic al bărbatului și al femeii. Acest principiu care nu a fost descoperit decât în secolul XX a fost indicat în mod miraculos de următoarele versete: *“El i-a creat pe cei doi soți - bărbătușul și femeiușă -./ Dintr-o picătură, când ea este vărsată!”(An-Najm:45-46); “Oare nu a fost el o picătură din sămânța vărsată?/ Apoi a fost un cheag de sânge, apoi(Allah) l-a plămădit și i-a dat chip/ Și a făcut din el doi soți - bărbat și femeie?/ Și oare Acesta (Allah) nu are putere să-i învie pe cei morți?”(Al- Qiyama:37-40).* Ba da! jur pe Domnul meu! Pronumele “din el” se referă la lichidul seminal, iar prin lichid seminal se are în vedere atât lichidul bărbatului cât și lichidul femeii.

15. Uterul este locul normal din pântec în care se dezvoltă embrionul, ca regulă generală, dar în cazuri foarte rare embrionul crește și trăiește în pântecul mamei sale în afara uterului și se naște viu prin operație cezariană. Următorul verset sfânt face referire în mod miraculos la aceste cazuri rare:

“El vă creează în pântecul mamelor voastre, făptură după făptură, în trei întineriri”(Az-Zumar:6).

Cuvântul “pântecul” se referă la aceste cazuri medicale rare, de ordinul zecilor. **Allah Preaînaltul** se referă însă și la regula generală a creșterii embrionului în uter: *“Și Noi lăsam să sălășluiască în pântecul ceea ce voim Noi până la un timp hotărât”(Al-Hajj:5).*

SECȚIUNEA A TREIA
DIN ȘTIINȚA MEDICINII PROFI-
LACTICE CORANICE

“Să nu vă apropiați de preacurvie, căci ea este o josnicie! Și rău drum este ea!”(Al-'Isra':32).

“Dacă s-au ivit adulterul și camăta într-un sat, înseamnă că locuitorii lui au pogorât ei înșiși pedeapsa lui *Allah* asupra lor. Nu s-a ivit niciodată adulterul într-o comunitate de oameni fără ca printre ei să nu se răspândească molimele și suferințele pe care nu le-au cunoscut înaintașii lor”.

(Hadis nobil relatat de Al-Hakim și de Al-Bayhaqi)

“Libertinajul sexual ne costă scump”.

(George Metier, profesor de oncologie la Universitatea din Paris)

CAPITOLUL I

DESPRE RELATIILE SEXUALE

Medicina profilactică este știința păstrării individului, a mediului și a societății în cele mai bune condiții sanitare. Ea este într-atât de importantă încât **Islamul** a legat învățăturile medicinei profilactice de învățăturile dogmei și legislației, făcând din ele un tot indivizibil.

Medicina profilactică este o știință vastă independentă care se studiază în diverse ramuri ale științelor medicale. Realitatea a dovedit că cel mai bun și mai folositor tratament al unei boli este apărarea de ea înainte de a apărea și acest lucru prin imunizare și prin răspândirea informațiilor de medicină preventivă printre indivizi.

Este cunoscut proverbul conform căruia **“Un dirham pentru profilaxie este mai bun decât un quintal pentru tratament”**. Toți oamenii informați găsesc în **Coranul Cel Sfânt**, în **hadisul nobil** și în **Tradiția nobilă** porunci, interdicții și îndrumări care au precedat cu secole instrucțiunile medicinei profilactice. Vom numi aceste învățături **medicina coranică profilactică**.

Ele trasează liniile principale ale acestei științe fără a intra în detalii, așa cum stau lucrurile și cu diversele ramuri ale științelor materiale la care s-au referit versetele **Cărții Sfinte** și **hadisele nobile**.

1. Despre liniștea conjugală

“Și printre semnele Lui este acela că El v-a creat din voi înșivă soațe, pentru ca voi să trăiți în liniște împreună cu ele. Și El a pus între voi dragoste și îndurare și întru aceasta sunt semne pentru un neam de oameni care chibzuiesc”(Ar-Rum:21).

“Te întreabă despre împreunarea cu femeile în timpul menstruației. Spune: Aceasta este un rău. Așadar, stați departe de femei în timpul menstruației și nu vă apropiați de ele până nu se vor curăți! Iar dacă sunt curate, puteți veni la ele, așa cum v-a poruncit Allah, căci Allah îi iubește pe cei care se căiesc și îi iubește pe cei care se curătesc”(Al-Baqara:222).

“Soțiile voastre sunt un ogor pentru voi. Veniți la ogorul vostru oricând voiți”(Al-Baqara:223).

Ne rețin atenția din aceste versete sacre cuvintele și expresiile “să trăiți în liniște”, “un rău”, “ogor”, “puteți veni la ele”. Meditarea asupra sensului lor și înțelegerea conținutului lor științific în profunzime ne conduc la un factor esențial care asigură stabilitatea familiei care este nucleul oricărei societăți bine întocmite.

Ne vom opri aici la termenii “liniște” și “menstruație” pentru a observa unele laturi ale lor legate de medicina profilactică.

1. Liniștea este cel mai înalt grad de confort psihic, suportul vieții conjugale și fundamentul stabilității ei și al fericirii. Soții și cu deosebire bărbații trebuie să facă tot ce le stă în putință pentru a ajunge la această liniște, respectând cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“Purtați-vă cu ele după cuviință”(An-Nisa':19);

“Dar nu le luați înapoi pentru a le face rău”(Al-Baqara:231).

Și vor zice: ***“Înainte, noi am trăit în mijlocul neamului nostru temători”(At-Tur:26);***

“Sfătuiți-vă între voi așa după cum se cuvine!”(At-Talaq:6);

“Apoi, când ele ajung la timpul prescris, atunci sau țineți-le, după cuviință, sau despărțiți-vă de ele, după cuviință!”(At-Talaq:2).

Medicii - îndeosebi psihiatrii dintre ei -și reformatorii sociali, ca și toți aceia care activează pe tărâmurile social, educativ și juridic știu și constată în fiecare zi că multe din bolile psihice și repercursiunile lor organice patologice, ca și conexiunile lor negative distrugătoare asupra familiei și societății sunt o consecință nemijlocită a pierderii liniștii în cămin. Medicii psihiatrii și reformatorii nu găsesc un alt remediu pentru pierderea liniștii în familie în afară de revenirea la respectarea învățăturilor **Islamului**.

În **Coranul Cel Sfânt**, în **Hadis** și în **Tradiția nobilă** găsim porunci, interdicții și îndrumări pe care, dacă le respectă, individul aduce liniște în sufletul său și în familia sa și evită consecințele distrugătoare și neliniștea psihică pe toate planurile. Ne vom referi pe

larg la această chestiune în lucrarea noastră care sperăm să apară sub titlul **“Educația islamică și psihologia”**.

Ne limităm aici la afirmația făcută în virtutea experienței profesionale că posibilitatea divorțului și poligamia sunt în conștiința sau în subconștiința femeii motivele principale ale neliniștii sale și, în consecință, ale instabilității familiei, dar trebuie să subliniem din capul locului că divorțul și poligamia în **Islam** nu sunt atât de simple cum cred unii care recurg la ele cu mare ușurință. Dacă vom consulta toate textele și le vom înțelege bine, vom constata că divorțul și poligamia în **Islam** sunt ca o operație cezariană, la care legiuitorul nu trebuie să recurgă decât în caz de nevoie extremă, așa cum medicul nu recurge la cezariană decât atunci când nașterea este foarte dificilă și când se teme de un pericol care amenință ființa vie.

2. Menstruația este cel mai potrivit mediu pentru dezvoltarea și înmulțirea microbilor. În corpul sănătos există miliarde de bacterii și microbi nedăunători, dar care pot fi dăunători în condiții de viață deosebite, așa cum este întreținerea de raporturi sexuale în timpul menstruației, care cauzează uneori infecții ale aparatelor genital și urinar, atât la bărbat cât și la femeie, pe lângă faptul că femeia este inaptă din punct de vedere psihic și funcțional pentru acest raport în timpul menstruației.

Multe cazuri de impotență sexuală și de frigiditate sexuală la bărbați și la femei sunt efectul întreținerii de raporturi sexuale în timpul menstruației. Femeia este “ogorul” bărbatului, dar pentru a obține o recoltă bună, soțul trebuie să cunoască calitățile pământului pe care-l cultivă, cerințele și particularitățile lui fiindcă fiecare ogor are particularități și calități diferite de ale celorlalte. Dacă vrea liniștea sa, bărbatul trebuie să vină la “ogorul” său, asigurându-i toate condițiile materiale și psihice necesare pentru a face din acest “ogor” o cultură bună, căci altfel, cine seamănă vânt culege furtună. Unul din motivele aversiunii femeii față de soțul ei este modul în care el întreține raporturi sexuale cu ea, îndeosebi în primele zile după căsătorie. Un **hadis nobil** spune: ***“Dacă cineva dintre voi se culcă cu muierea lui și nu vine la ea așa cum vin păsările, să rămână și să stea”(At-Tusi)***.

Pe de altă parte, soția nu trebuie să-l oprească pe soțul ei să se culce cu ea, dacă îi cere acest lucru, cu condiția să fie întrunite condițiile legale de curățenie (tahara) și de izolare a celor doi și aceasta pentru că multe cazuri de frigiditate, impotență sexuală la bărbați și de

adulter se datorează refuzului femeii de a întreține raporturi sexuale cu soțul, atunci când el îi cere acest lucru. Din această optică înțelegem mai bine dimensiunile psihologice și sociale profilactice ale următoarelor două hadise:

“Dacă bărbatul îi cere muierii sale să vină la el în așternut și ea nu vine, iar el devine mânios pe ea, îngerii o blestemă până ce se face dimineață”(general acceptat);

“Dacă bărbatul o cheamă pe soția lui să se culce cu el, ea trebuie să vină la el, chiar dacă este pe cuptor”(At-Tirmizi).

2. “Cele trei momente când sunteți goi”

“O, voi cei care credeți! Să vă ceară îngăduință (să intre) cei pe care îi stăpânesc mâinile voastre drepte, precum și aceia dintre voi care nu au ajuns vârstnicia, de trei ori: înainte de Rugăciunea din zori, când vă scoateți veșmintele voastre la amiază și după Rugăciunea de seară - cele trei momente când vă dezbrăcați. În afară de acestea, nu este nici un păcat nici pentru voi, nici pentru ei de a pleca și de a veni unii la alții. Astfel vă tâlcuiește Allah versetele Sale, iar El este Bineștiutor și Înțelept./ Dar când au ajuns copiii voștri la vârstnicie, să ceară îngăduință, așa cum au cerut cei de dinaintea lor. Astfel vă tâlcuiește Allah versetele Sale, iar Allah este Bineștiutor și Înțelept”(An-Nur:58-59).

Trebuie să fie impuse și accentuate din nou prevederile acestor versete sfinte referitoare la conduită în familia islamică și necesitatea ca fiii și slujitorii să ceară permisiunea de a intra în încăperile în care părinții se află singuri, căci cei mai mulți dintre noi aproape că le-am uitat și nu am înțeles dimensiunile lor profilactice psihologice. Psihanaliza a dovedit că numeroase complexe sexuale cum sunt deviațiile precum homosexualitatea, lesbianismul și altele, precum și disfuncțiile în activul sexual, precum impotența, chiar și în raporturile legitime, numeroase cazuri de viol, de ucidere a victimei și de mutilare a ei înaintea violului sau după el, se datorează unor șocuri și răni psihice ascunse în subconștient, rezultate din surprinderea de către copii sau de către slujitori, a soților în intimitate sau dezbrăcați în pielea goală.

Dimensiunea profilactică împotriva tulburărilor psihiatrice și sexuale se poate deduce și din următoarele hadise nobile:

“Păzește-ți goliciunea (de toată lumea) în afară de soția ta și de (sclavele concubine) cele aflate sub stăpânirea mâinii tale drepte”(Al-Bukhari).

“Dacă un bărbat se împreună cu muierea lui în vreme ce în casă se află un copil treaz care-i vede și aude cuvintele lor și respirația lor, el nu va izbândi niciodată”.

“Băiatul cu băiatul și fata cu fata; ei vor fi separați în locurile în care dorm de la vârsta de zece ani”.

“Băiețașul nu mai sărută femeia, dacă a împlinit șapte ani”.

3. Avortul

“Nu ucideți sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept”(Al-'An'am:151).

Pe măsură ce omenirea se îndepărtează de călăuzirea după învățăturile divine, ies la iveală cu trecerea timpului greșelile și fragilitatea legilor elaborate de om, care vin în contradicție cu poruncile **Domnului Preaputernic și Preaînalt**. Numeroase țări au permis iar altele au trecut cu vederea ceea ce până astăzi continuă să fie numit avort criminal. Statisticile anuale din întreaga lume - și toate sunt aproximative, iar ceea ce este necunoscut este mai numeros decât de ceea ce este cunoscut - înregistrează producerea a zeci de milioane de avorturi voluntare, reglementate sau acoperite prin legi elaborate de om sub paravanul unor argumente slabe și al unor concepții greșite despre sărăcie, limitarea natalității, lipsa resurselor alimentare sau libertatea individuală. Realitatea este că fenomenul se datorează incontestabil îndepărtării celor mai multe națiuni de călăuzirea după învățăturile divine și de încrederea în dărnicia în ceea ce privește repartizarea resurselor. Nu există sărăcie, nu trebuie să se teamă de sărăcie și nici de foamete națiunea care urmează învățăturile poruncite de Islam. Statisticile indică astăzi că resursele existente pe pământ și în ape sunt suficiente pentru a asigura hrana întregii omeniri, oricât de mare ar fi populația lumii, dacă ele sunt bine valorificate, cu condiția ca omul să renunțe la egoism și nedreptate, la mobilizarea științei și resurselor naturale pentru inventarea de noi arme de distrugere, la poluarea mediului, la irosirea resurselor alimentare, la folosirea lor ca hrană

pentru animale și chiar la distrugerea sau arderea lor, în loc să le trimită celor care suferă de foame în lume, pentru ca prețurile produselor alimentare să nu scadă pe piețele internaționale. Și aceasta în vreme ce omenirea cheltuiește anual, conform datelor statistice, circa o mie de miliarde de dolari pentru înarmare, irosește într-o oră pentru a uide și a distruge sume care ar fi suficiente pentru finanțarea programelor alimentare anuale ale Națiunilor Unite, iar un sfert din populația omenirii este afectată de analfabetism, de malnutriție și de lipsa asistenței sanitare, zeci de milioane de oameni mor în fiecare an de foame și alte sute de milioane sunt amenințați în fiecare an de moarte, din pricina bolilor și a inaniției. Toate acestea sunt consecințe ale îndepărtării omului de călăuzirea după învățăturile divine, ca o confirmare a cuvintelor lui **Allah Preaînaltul**:

“Cei care vor urma îndreptarea Mea nu vor avea a se teme și nici nu se vor întrista”(Al-Baqara:38);

“Acela care va urma calea Mea cea dreaptă nu va rătăci și nu va fi nefericit./ Însă acela care se va îndepărta de la Pomenirea Mea va avea parte de o viață grea”(Ta-Ha:123-124).

În **Islam** găsim legile corecte care reglementează relațiile sexuale și fenomenele legate de ele, precum avortul, limitarea natalității și anticoncepția, precum și principiile economice și morale care organizează relațiile dintre indivizi și dintre națiuni, astfel încât să fie garantată fericirea individului și a societății, să fie îndepărtate de ei teama de sărăcie și de foamete, nevoia limitării natalității, la care cheamă. Să se întoarcă la învățăturile **Islamului** dacă vor cu adevărat să găsească leacul eficient pentru problemele și tragediile sociale, morale și economice în care se zbat de secole!

Avortul în opinia Islamului

“Să nu-i omorâți pe copiii voștri de teama sărăciei, căci Noi vă vom da cele de trai atât vouă cât și lor”(Al-'An'am:151).

“Și nu vă omorâți copiii voștri de frica sărăciei! Noi le vom asigura cele de trebuință ca și vouă”(Al-Isra':31).

“Au pierdut aceia care și-au omorât copiii, din neghiobie și neștiință”(Al-'An'am:140).

“Cel care omoară un suflet pe nedrept sau aduce stricăciune pe pământ este ca și cum i-ar omorâ pe toți oamenii”.

Avortul premeditat, adică avortarea de bună voie a embrionului din pricina sărăciei, de teama sărăciei sau din alte motive netemeinice care echivalează cu uciderea unui suflet, fiindcă embrionul este un suflet de la începutul creării sale, știut fiind că orice avort intenționat, oricât ar fi de devreme, nu poate avea loc decât după cea de a treia săptămână de sarcină, adică în faza creării embrionului.

Există cazuri foarte rare, pe care rânduiala divină le-a exceptat prin următorul verset:

“Și nu ucideți sufletul pe care Allah l-a socotit oprit, decât pe drept”. Ce se are în vedere prin acest verset?

1. Dacă este ucis embrionul care amenință nemijlocit viața gravidei (și acestea sunt cazuri foarte rare în medicină), cu condiția ca o comisie medicală alcătuită din specialiști să ia o hotărâre în acest sens, respectându-se cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“Întrebați-i pe oamenii pricepuți în cărți, dacă voi nu știți./ (I-am trimis cu) semne limpezi și cu scripturi”(An-Nahl:43-44).

Această situație se încadrează în excepțiile permise de sfântul verset menționat mai sus și în prescripțiile următoarelor două versete: ***“Allah nu impune nici unui suflet decât ceea ce este în putința lui”(Al-Baqara:286);***

“Nici unui suflet nu i se impune decât atât cât îi stă în putință”(Al-Baqara:233).

Această situație este încadrată de medicina profilactică sub numele de avort medical legal.

2. Uciderea embrionului este permisă dacă o comisie medicală alcătuită din specialiști în domeniile embriologiei, medicinei interne și bolilor genetice ajunge la concluzia că el se va naște cu malformații ce

nu pot fi tratate și că, prin urmare, nașterea și creșterea lui vor reprezenta o grea povară pentru familie și pentru societate (acestea sunt tot cazuri foarte rare). O astfel de situație se încadrează în excepțiile permise de versetele de mai sus, ca o îndurare pentru părinții lui și pentru societate. Ea este numită în medicină avort preventiv.

În Surat Al-Kahf găsim o analogie pentru aceste cazuri rare – dar **Allah** știe cel mai bine.

Robul cel bun (al cărui stăpân era **Moise** - pacea asupra lui!) a ucis un băiat care amenința să-i oprime pe părinții săi credincioși cu nelegiuirea și cu necredința lui:

“Cât despre fecior, părinții lui erau dreptcredincioși și ne-a fost teamă ca el să nu le impună lor nelegiuirea și necredința./ Și am voit ca Domnul lor să le dea în schimb un altul mai curat decât el și mai iubitor (față de ei)”(Al-Kahf:80-81).

Allah Preaînaltul a îngăduit astăzi medicilor să descopere cazurile de malformații congenitale ale embrionului care l-ar putea face în viitor o povară pentru părinții săi și, în consecință este admis - dar **Allah** știe cel mai bine! - avortul unui embrion, dacă o comisie alcătuită din medici legiști a confirmat că el va avea malformații congenitale, va fi handicapat și va reprezenta o povară pentru părinți. Acestea sunt cazuri foarte rare pe care le pot confirma doar medicii.

Așadar, **Allah Preaînaltul** a interzis avortul voluntar, cu excepția cazurilor excepționale menționate mai sus. Îngăduința și permiterea avortului de către legiuitori într-o serie de țări au condus la rezultatele pe care le vedem astăzi. Relațiile sexuale neîngăduite și urmările lor distrugătoare pentru individ și pentru societate, așa cum se întâmplă în comunitățile care au permis avortul, nu s-ar fi soldat cu atâtea consecințe nefaste, dacă nu ar fi existat legile elaborate de om care au îngăduit avortul, făcând din el o operație foarte ușoară și reglementată pentru toate femeile care rămân gravide ca urmare a comiterii adulterului, fără să li se ceară decât câteva ceasuri și o sumă neînsemnată de bani, dar în unele țări avansate avortul criminal este suportat de către stat și de asigurările sociale.

Orice avort voluntar constituie o rană în trupul femeii și în sufletul ei, greu de vindecat fără să lase urme. El este o hemoragie a energiilor umane și sociale, o poartă deschisă, o chemare deschisă la încălcarea

orânduieilor morale adevărate, poruncite de religiile divine. Societățile care au permis avortul voluntar au astăzi parte de neliniște, de tristețe și de pierderi, de pedeapsă și de nervi, din cauza legilor pe care le-au elaborat. Se produc, de pildă, o sută de mii de decese anual în întreaga lume, ca urmare a complicațiilor rezultate din cele peste patruzeci și cinci de milioane de avorturi voluntare care au loc în fiecare an, conform ultimelor statistici.

Comentarii:

1.- Unele consultații în chestiuni de drept religios (fatwa) afirmă că avortul este permis înainte de a se sufla în embrion duhul. Nu știm pe ce s-au bizuit acești legiuitori când au emis această fatwa care deschide larg porțile pentru avort, întrucât nu există nici un verset coranic și nici un hadis nobil în acest sens. Suflarea duhului în embrion are loc - și **Allah** știe cel mai bine! - în etapa plămădirii, așa după cum reiese din cuvintele lui **Allah Preaînaltul**: ***“Apoi l-a plăsmuit pe el și a suflat în el duhul Său. Și v-a dat vouă auzul, ochii și inimile”***(**As-Sajda:9**), iar faza plămădirii se întinde din luna a treia până în luna a șaptea. Oare își dau seama cei care au emis această fatwa că ei deschid prin aceasta larg porțile pentru avort până în luna a treia de sarcină?

2.- Alți legiuitori au emis o fatwa care permite avortul până la faza creării embrionului. Reamintim aici că formarea embrionului, în sensul formării membrilor și organelor sale, începe de la sfârșitul săptămânii a doua de sarcină (adică în faza cheagului de sânge), în vreme ce medicina nu poate descoperi sarcina înainte de săptămâna a treia și în acest moment embrionul a început deja să se formeze. Întrucât nu există până în momentul de față nici o posibilitate științifică pentru descoperirea sarcinii înainte de faza formării embrionului, adică în cursul primei și celei de a doua săptămâni de sarcină, această fatwa nu are în momentul de față nici un suport științific, întrucât nu am găsit în **Cartea cea Sfântă** și în **Tradiția nobilă** nimic care să o sprijine și **Allah** știe cel mai bine!

4. Limitarea natalității

Găsim în **Coranul Cel Sfânt** numeroase versete din ale căror sensuri înțelegem că **Allah Preaputernicul și Preaînaltul** limitează prin marea Sa știință și putere numărul făpturilor vii. Iată câteva din aceste versete:

“Și Noi lăsăm să sălășluiască în pântece ceea ce voim Noi până la un timp hotărât”(Al-Hajj:5).

“Și tot lucrul are la El măsură”(Ar-Ra'd:8).

“Și-l face sterp pe cel pe care El voiește”(Aș-Şura:50).

Științele biologice au demonstrat că există legi precise care reglează toate aspectele ce țin de înmulțirea făpturilor vii - fie că este vorba de plante, de animale sau de microbi -, astfel încât o făptură să nu devină dominantă pe seama altora. Toate lucrurile sunt făcute cu măsură și între toate plantele pe care **Allah** le-a făcut să crească pe pământ se află în echilibru:

“Și am făcut să crească pe el din fiecare lucru cu măsură”.

Pe de altă parte, unele date statistice au indicat faptul că în 78% din cazurile de sarcină se produce avortul în mod spontan, adică fără ca femeia gravidă să vrea să avorteze, și că în 50% din cazuri acest lucru se întâmplă fără ca femeia să știe acest lucru, ea închipuindu-și că sângele pe care îl pierde este de la o menstruație obișnuită. Și în cele mai multe cazuri acest lucru se produce în primele zece zile de sarcină.

O altă statistică indică faptul că în 10% din cazurile de sarcină femeia avortează spontan în intervalul dintre prima lună și cea de a treia lună de sarcină și că peste 80% din acești embrioni avortați au malformații și nu sunt viabili. Adevărul este că numai **Allah Preaînaltul** știe ceea ce lipsește în utere:

“Allah știe ce poartă fiecare femeie (în pântece) și ceea ce lipsește sau ceea ce este prea mult în pântece și tot lucrul are la El măsură”(Ar-Ra'd:8).

Știința a demonstrat că avortul spontan este în majoritatea cazurilor spre binele părinților și că nu este o nenorocire, așa cum socotesc unii, întrucât majoritatea embrionilor avortați prezintă malformații și nu sunt apti de a trăi ulterior. Slavă Domnului, ale Cărui cuvinte nu pot fi schimbate:

“Or se poate (întâmpla), ca voi să urâți un lucru care este bun pentru voi și să iubiți un lucru care este rău pentru voi. Dar Allah știe, în vreme ce voi nu știți”(Al-Baqara:216).

5. Mijloacele de contracepție

Din cele prezentate mai sus reiese că în **Coranul Cel Sfânt** există semne clare în privința avortului. În hadisul nobil găsim exprimată opinia **Islamului** în legătură cu mijloacele de contracepție. S-a relatat că **Trimisul lui Allah** - binecuvântarea lui **Allah** asupra lui! - când a fost întrebat despre “separare” a zis: **“Faceți ce vreți să faceți! Nu există adiere pe care Allah să o fi hotărât și care să nu se întâmple în Ziua de Apoi, dacă trebuie să se întâmple... Dacă vrei separă-te de ea! Va avea parte de ceea ce i-a fost sortit.”**

Am prezentat toate mijloacele de prevenire a sarcinii, începând cu ejacularea în afara aparatului genital și terminând cu strangularea canalului seminal al bărbatului și a trompei femeii, trecând prin prezervativul pentru femeie și pentru bărbat, tabletele și supozitoarele anticoncepționale pentru femei și, în sfârșit, tabletele pentru împiedicarea fertilității bărbatului, și am constatat că statisticile indică un procent de nereușită a lor în ceea ce privește împiedicarea sarcinii variind între 1,4% și 50%, aceasta ca o adeverire a hadisului: **“Separă-te de ea, dacă vrei! Va avea parte de ceea ce i-a fost sortit. Nu există adiere pe care Allah să o fi hotărât, fără ca ea să vină...”**

Separarea (indiferent dacă are loc prin ejaculare în afara organelor genitale sau prin prezervativ și programarea raporturilor sexuale în funcție de ciclul femeii, adică abținerea de la raporturi în perioada fertilității femeii), reprezintă cele mai potrivite mijloace sanitare de contracepție pentru aceia care voiesc limitarea natalității.

6. Raporturile sexuale nelegitime

1. Adulterul

“Și nu vă apropiați de preacurvie, căci ea este o josnicie! Și rău drum este ea!”(Al-'Isra':32).

“Și aceia care nu cheamă alt Dumnezeu împreună cu Allah și nu ucid sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept, și aceia care nu preacurvesc - căci aceia care fac aceasta vor afla pedeapsa”(Al-Furqan:68).

“Nu vă apropiați de cele rușinoase, nici cele care se văd, nici cele care sunt ascunse”(Al-'An'am:151).

“Spune: “Domnul meu a oprit ticăloșiile - atât pe cele văzute cât și pe cele nevăzute”(Al-'A'raf:33).

Există circa șaptezeci de boli sau simptome ale unor boli care se transmit prin raporturile sexuale nelegitime sau anormale, începând cu diverse infecții - acute sau cronice - unele dintre ele foarte dureroase - și încheind cu diversele forme de cancer, trecând prin malformațiile congenitale dobândite ale forțelor intelectuale sau fizice. Unii medici și-au închipuit că odată cu descoperirea antibioticelor, precum penicilina și altele, știința ar putea eradica numeroase boli venerice. Optimismul i-a împins pe unii dintre ei până acolo încât au afirmat că sifilisul poate fi vindecat în douăzeci și patru de ore și că o boală care în trecut a fost înspăimântătoare a fost stârpită. Dar foarte curând avea să li se sfârșească optimismul, căci a devenit clar că cei mai mulți microbi transmisibili, îndeosebi cei care transmit boli venerice, au dobândit cu trecerea timpului imunitate la medicamentele care-i ucideau, ba chiar mai mult decât atât, au ajuns să se hrănească cu ele. Așadar, în zestrea genetică a microbilor a fost introdusă capacitatea lor de a se adapta și de a se apăra de ceea ce ar fi putut să-i ucidă, dacă uciderea contravenea rânduielilor **Creatorului**.

Acest lucru le-a devenit clar specialiștilor în domeniul microbilor, care au denumit acești microbi care rezistă la antibiotice “microbi inteligenți”. Ei au constatat, de asemenea, că unele boli venerice virotice, așa cum este herpesul - o maladie dureroasă, incomodă, cronică, regenerativă, căreia nu i s-a descoperit până în momentul de față remediul eficient - nu este cauzată de un singur tip de virus - așa cum s-a crezut - ci că aceeași maladie are mai multe variante cu aceleași simptome! Fiecare persoană afectată de herpes are virusul său diferit de al celorlalte. Ba chiar la același bolnav virusul capătă forme diferite în funcție de condiții și de timp. Dacă virusologii declară că nu au reușit, în ciuda eforturilor și studiilor de ani de zile, să descopere un medicament eficace măcar pentru un singur tip de astfel

de viruși, atunci cum ar putea ei să găsească acel medicament care să aibă capacitatea de a stârpi toate variantele unui singur tip de virus?

De aceea, apreciem o singură cale pentru apărarea de bolile incomode și dureroase, primejdioase și ucigătoare, care se transmit în majoritatea cazurilor prin raporturi sexuale nepermise, și anume - urmarea poruncilor veșnice ale lui **Allah Preaputernicul și Preaînaltul**: **“Porunca lui Allah este o hotărâre hărăzită”(Al-'Ahzab:38),**

adică un lucru care se va realiza în mod inevitabil mai devreme sau mai târziu

“Și porunca lui Allah trebuie să fie împlinită”(Al-'Ahzab:37),

oricâtă știință și putere ar avea omul ca să descopere motivele diverselor maladii și să le trateze. Aceasta fiindcă pentru maladiile care-l afectează pe om sau afectează celelalte viețuitoare există concepții științifice și filozofice numeroase. Bolile venerice care se transmit prin raporturi sexuale nepermise reprezintă - așa după cum am arătat - pedeapsa și dreptatea lui **Allah**, drept confirmare a cuvintelor lui **Allah**:

“Însă Noi le vom da lor să guste din pedeapsa cea mai apropiată, înainte de pedeapsa cea mare, pentru ca ei să se întoarcă”(As-Sajda:21).

Dacă dorește, cititorul poate consulta chestiunea nenorocirii în concepția coranică în cartea noastră “Din psihologia coranică”.

Logica ne impune să ne întrebăm despre rolul microbilor și virușilor care cauzează bolile venerice provocate din raporturile sexuale nelegitime. Oare nu sunt și ei niște fapte create de **Allah**? Iar **Allah Preaslăvitul și Preaînaltul** nu a creat nimic nefolositor, ci pentru o anumită menire și spre binele tuturor fapturilor. În fiecare faptură se află aspecte ale binelui și aspecte ale răului. Aspectele răului care apar în unele fapte sunt în realitate în folosul celorlalte. Microbii și virușii care cauzează maladii aparente la unele fapte sunt și cel mai bun factor de descurajare pentru om, deoarece îl opresc de la decădere în abisul raporturilor sexuale nepermise, care distrug valorile sociale, psihologice și economice ale societăților care au privit sexul prin prisma cererii și ofertei și au practicat raporturile sexuale interzise, sub pretextul

“libertății individuale”. Ultimele statistici medicale au arătat că procentul cazurilor de cancer al colului uterin este de trei ori mai mare la femeile care au practicat raporturi sexuale de timpuriu și cu mai mulți parteneri. Avortul și bolile venerice se situează în fruntea motivelor de sterilitate la ambele sexe. Am menționat mai sus că numărul bolilor venerice și variantelor lor se ridică la circa șaptezeci de maladii și toate sunt dureroase, incomode și chiar ucigătoare și că nu există un medicament eficace pentru evitarea urmărilor lor patologice distrugătoare și permanente din organism.

Adulterul are consecințe nefaste și asupra stării psihice a individului. S-a confirmat că angoasa, tensiunea psihică, tulburările comportamentale, sindromurile nervoase și depresunile psihice sunt consecințe directe sau indirecte ale raporturilor sexuale interzise. Stările de anarhie, de descompunere și de rătăcire, bolile psihice și organice, tragediile și problemele sociale care apasă pe umerii comunităților, familiilor și indivizilor care s-au îndepărtat de învățăturile divine adevărate referitoare la raporturile sexuale sunt dovezi clare ale faptului că libertinajul sexual pe care cei mai mulți îl tolerează sau îl ignoră, ba chiar încearcă să-i confere trăsături benefice, terapeutice, pornind de la teorii eronate din domeniul psihologiei și de la înțelegerea greșită a conceptului de libertate individuală, reprezintă principalul motiv al deprimării indivizilor și al descompunerii comunităților care s-au îndepărtat de învățăturile **Creatorului**.

Trezirea pe care o constatăm la numeroși indivizi care încearcă să se tămăduiască de neliniștea psihică prin revenirea la învățăturile **Islamului** reprezintă cea mai bună dovadă a justetei afirmațiilor noastre.

2. Homosexualitatea

“Și când l-a trimis pe Lot, care a zis neamului său:

“Vă dedați voi unei asemenea desfrânări pe care nimeni din toate lumile, nu a mai cunoscut-o înainte de voi?/ Voi mergeți la bărbați, în locul femeilor, pentru a vă potoli poftele! În adevăr voi sunteți un neam de desfrânați!”(Al-'A'raf:80-81);

“Și adu-ți aminte când Lot a spus neamului său:

“Vă dedați voi la faptă rușinoasă, când voi vedeți limpede?/ Vă apropiați voi de bărbați cu poftă, în loc de femei? Voi sunteți un neam ce se poartă nesăbuit!”(An-Naml:54-55).

Observăm exactitatea definiției coranice a homosexualului. El este bărbatul care vine la un alt bărbat cu poftă pentru el, în loc să dorească femeia, întrecând măsura și ignorând, cu premeditare, adică ignorând realitățile fiziologice normale în privința relațiilor sexuale. Cei mai mulți medici psihiatri sunt astăzi de acord cu această definiție.

Homosexualitatea are câteva forme:

a - Homosexualitatea pubertății:

Se cunoaște în psihologie că există înclinații, ba chiar practici homosexuale accidentale la vârsta pubertății, mascate prin diverse mijloace, care de obicei încetează o dată cu sfârșitul pubertății. Altfel, ele se transformă în homosexualitate reală, așa cum a definit-o legea divină, care a fost pedepsită cu cea mai aspră sancțiune: lapidarea.

Statisticile arată că 20% dintre puberi trec printr-o experiență homosexuală și 40% dintre pubere trec printr-o experiență lesbiană. Pornind de la această situație, înțelegem mai bine dimensiunea profilactică a următoarelor hadise nobile:

“Porunciți-le copiilor voștri să împlinească rugăciunea la șapte ani, loviți-i să o împlinească la zece ani și despărțiți-i în paturi!”(Consemnat de Abu Dawud);

“Bărbatul nu trebuie să privească la goliciunea bărbatului și nici femeia nu trebuie să privească la goliciunea femeii. Bărbatul nu intră la bărbat, nici femeia nu intră la femeie, purtând pe ei un singur veșmânt”, adică nu se culcă împreună dezbrăcați;

“Lesbianismul femeilor este adulter între ele”.

De aceea, nu vedem în educația islamică bazată pe aceste hadise nobile și pe altele, motiv pentru întreținerea unor raporturi sexuale interzise, dăunătoare, care se preschimbă, ca urmare a repetării, în complexe psihice, care devin sursă a numeroase tulburări comportamentale și stări patologice nevrotice, așa cum sunt

anxietatea, deprimarea, irascibilitatea, impotența sexuală temporară sau permanentă etc.

b - Homosexualitatea accidentală

sau homosexualitatea din necesitate, care se întâlnește la adulți - la marinari, la deținuți sau chiar la unele animale din cauza absenței celuilalt sex - și care încetează odată cu motivele constrictive care au impus-o.

c - Homosexualitatea patologică:

Există practici homosexuale și lesbiene la unii bolnavi mintali, ca în cazul schizofreniei sau al altor boli psihice. Aceștia sunt bolnavi în sensul adevărat și legal al cuvântului și ei nu cad sub incidența legislației laice - dacă există legislație laică în stare să-l pedepsească pe homosexual - și nici sub incidența legislației divine. Cel care este lipsit de capacitățile intelectuale nu va trebui să dea socoteală nici în această lume, nici în **Lumea de Apoi**, așa după cum reiese și din următorul hadis nobil:

“Calemul a fost ridicat în privința a trei: cel care doarme până în clipa în care se trezește, nebunul până își vine în minți și copilul până ce devine adolescent”.

d - Homosexualul responsabil:

Aceasta este homosexualitatea pe care a practicat-o neamul lui **Lot**, a cărui pedeapsă a constat în nimicirea cetății lui. Ea este o deviere permanentă în actul sexual, constând în întreținerea de relații anormale între bărbați, care nu se simt atrași către femei, cu bună știință, exagerat și cu ignorarea realităților fiziologice ale raporturilor sexuale. În pofida discuțiilor acute și a numeroaselor statistici, majoritatea studiilor de medicină legală tind să afirme că homosexualul care se cuvine să fie pedepsit de lege este așa cum a fost definit de

Coran. Homosexualul responsabil este un om cu deviații de ordin sexual, dar în deplinătatea capacităților mentale și volitive și de aceea el este responsabil în fața legii. Unele studii medicale afirmă că orice homosexual este un bolnav și în consecință este iresponsabil, fiindcă el suferă de o dereglare a glandelor sau a hormonilor, dar aceste opinii nu au fost confirmate de cercetările serioase.

Înțelepciunea interzicerii homosexualității

Legislația divină a fost foarte aspră în pedepsirea homosexualității, apărând dreptul natural al femeii, pentru că ea este “ogorul” și nu bărbatul și apărând individul și societatea de zecile de boli molipsitoare primejdioase care se transmit prin aceste relații nefirești. Ultima dintre aceste boli este sida - o prescurtare a expresiei “sindromul imunodeficitar dobândit”. Aproximativ 76% din cei afectați de această boală sunt homosexuali. Ea constă în pierderea imunității de către organismul homosexualului, care devine astfel o pradă ușoară pentru diverse boli microbiene molipsitoare și pentru cancer și ajunge la moartea inevitabilă după cel mult câțiva ani și în urma unor chinuri groaznice, pentru care nu există leac și tămăduire. În loc să alocă miliarde de dolari pentru a descoperi un medicament sau un vaccin preventiv pentru sida, ar fi fost mai bine și mai folositor pentru statele încercate de această maladie să se întoarcă la legile divine, după ce majoritatea acestor state “dezvoltate” nu au acordat atenție fenomenului homosexualității, ba chiar au îngăduit homosexualilor să se căsătorească între ei în mod oficial, să aibă ziare și reviste proprii, cluburi și asociații în cadrul cărora să practice prostituția homosexuală! Au ajuns până acolo încât au dreptul să-și depună candidatura în mod public, pentru a deveni membri în parlament, ca reprezentanți ai minorității homosexualilor și organizează în fiecare an un congres universitar al homosexualilor.

3. Încercare științifică de a înțelege modalitatea prin care Domnul a nimicit neamul lui Lot

“Așadar, la răsăritul soarelui i-a prins pe ei strigătul/ Și Noi am răsturnat cetatea cu susul în jos și am lăsat să plouă peste ei cu pietre de lut întărit”(Al-Hijr:73-74).

“Au răspuns ei: “Noi am fost trimiși la un neam de nelegiuiți,/ Ca să aruncăm asupra lor pietre de lut,/ Însemnate de Domnul tău pentru nelegiuiți!”(Adh-Dhariyat:32-34).

“Și când a venit hotărârea Noastră, am făcut Noi ca partea ei de sus să fie partea ei de dedesubt și am trimis asupra ei ploaie de pietre de lut ars, una după alta,/ Însemnate de Domnul tău. Și ele nu sunt departe de cei nelegiuți”(Al-Hud:82-83).

“A luat și neamul lui Lot drept minciună prevenirile/ Noi am trimis asupra lor vijelie cu pietre și nu am izbăvit decât familia lui Lot, înainte de revărsatul zorilor”(Al-Qamar:33-34).

Neamul lui **Lot** a fost nimicit mai întâi prin **“strigăt”** adică un zgomot puternic rezultat din vibrații ale atmosferei cu înaltă frecvență, și aceasta este una din cele mai puternice cauze care provoacă distrugerea, așa după cum a devenit evident recent pentru experții militari. Apoi a coborât asupra lor o ploaie năvalnică, nimicitoare, a cărei apă era infestată de numeroase maladii molipsitoare răspândite printre ei **“și a fost rea ploaia celor preveniți”**. Apoi a făcut să cadă peste ei pietre **“pentru ca să trimitem peste ei pietre din lut”**, cu o temperatură foarte înaltă, rezultată din frecarea cu straturile atmosferei și acestea au ars și au purificat cetatea lui **Lot** de toate bolile rezultate din practicarea homosexualității. Și se cunoaște din știința sterilizării că temperatura înaltă, uscată este cea mai puternică modalitate de purificare. Este de presupus că cei din neamul lui **Lot** erau afectați de felurite boli molipsitoare, printre care și aceasta cunoscută recent cu numele de sida - cea mai contagioasă și cea mai nimicitoare.

Înțelegem astfel științific de ce pedeapsa neamului lui **Lot** a fost atât de dură și de ce au fost revelate aceste versete detaliate referitoare la modul cum ei au fost nimiciți: mai întâi prin zgomotul care distruge totul, apoi prin înecarea trupurilor și caselor lor, apoi toate urmele lor au fost curățite prin focul cu temperatura sa foarte ridicată. Aceasta în vreme ce alte neamuri care au păcătuit au fost nimicite printr-o singură modalitate: **neamul lui Noe prin înecare, neamul lui Șu'ayb prin cutremur, neamul lui Salih prin vântul rece violent: “Allah are putere să facă orice lucru dacă vrea, dar cei mai mulți oameni nu știu”(Yusuf:21).**

În încheierea informațiilor despre maladia sida, pe care am putea-o numi **“maladia relațiilor sexuale păcătoase”**, dorim să precizăm că simptomele ei au fost descoperite în anul 1981, la câteva cazuri individuale, dar curând după aceea a căpătat dimensiuni de epidemie,

căci numărul cazurilor patologice morale înregistrate în întreaga lume în anul 1988 a fost de peste 300.000 de cazuri, în vreme ce numărul purtătorilor virusului sidei a depășit 10.000.000 de cazuri. Este ciudat că mulți responsabili cu treburile sanitare în țările în care s-a răspândit sida nu au găsit până în momentul de față o altă cale pentru prevenirea ei, în așteptarea descoperirii unui medicament tămăduitor, în afară de recomandarea de a se folosi prezervativul în raporturile sexuale normale, considerând că practicarea libertății sexuale este un lucru sacru în concepția lor greșită despre sensul libertății. Din vocabularul lor lipsește chemarea la învățăturile divine, care constituie singurul tratament preventiv pentru această boală și pentru toate celelalte boli venerice! Aici ne punem întrebarea: De ce maladia sida nu s-a răspândit decât în societăți ai căror indivizi practică raporturi sexuale păcătoase, anormale? Răspunsul este că pentru numeroase boli, inclusiv cele venerice care se transmit în majoritatea cazurilor, dacă nu în totalitate, prin raporturi sexuale păcătoase, există o înțelepciune care trebuie să fie accentuată și anume faptul că unele boli nu sunt în realitate decât pedeapsa dreaptă a acelor care încalcă poruncile rânduielilor **Creatorului**. Este regretabil că aceia care s-au referit la problema sidei și a bolilor venerice în general s-au prefăcut a uita și au ignorat faptul că aceste boli reprezintă o pedeapsă divină și că leacul împotriva lor constă în apărarea de ele, iar apărarea de ele constă în respectarea învățăturilor lui **Allah** și nu în folosirea prezervativului și în cheltuirea de miliarde de dolari pentru medicamente și pentru cercetări laborioase în scopul descoperirii medicamentelor necesare tratării ei. Statele Unite ale Americii au alocat în ultimii cinci ani aproximativ un miliard de dolari anual pentru lupta împotriva sidei, iar Franța a alocat în acest scop în anul 1986-1987 aproximativ nouă sute milioane franci. Până în momentul de față nu s-a ridicat nici o voce curajoasă prin mijloacele de informare să spună că toate aceste boli venerice, și în primul rând sida, sunt o pedeapsă divină.

Cuvânt final

Omul poate să caute oricât voiește el un leac pentru răul pe care l-a făcut cu propriile sale mâini, căci el va fi asemenea aceluia care aleargă după fata morgana, întrucât microbii și virușii prin care se transmit bolile venerice sunt poruncite de **Creatorul** lor ca o pedeapsă dreaptă împotriva aceluia care **îi** încalcă poruncile:

“Și oare așteaptă ei (altceva) decât rânduiala celor vechi? Dar nu vei găsi nicicând înlocuire pentru rânduiala lui Allah și nu vei găsi niciodată schimbare pentru rânduiala lui Allah!”(Fatir:43).

Omul a crezut un timp, așa după cum am menționat mai înainte, că el ar fi capabil, cu ajutorul antibioticelor să stârpească bolile venerice și să se bucure de libertinaj sau de libertatea lui sexuală, așa cum îi place să o numească, dar curând i s-a risipit această iluzie, deoarece majoritatea microbilor care transmiteau bolile venerice au devenit imuni la aceste medicamente pe care omul le-a îndreptat împotriva lor și au apărut noi maladii, ultimele dintre ele fiind herpesul și sida. Înțelepciunea lui **Allah** în privința bolilor este aceea că în unele manifestări ale lor ele reprezintă o pedeapsă dreaptă pentru acela care încalcă poruncile Sale. Epidemiile care se abat din când în când asupra omenirii, așa cum sunt ciuma, variola, holera, encefalomielita și ultima dintre acestea - sindromul imuno-deficitar dobândit (sida) - nu sunt decât dovezi ale afirmației noastre. Este de-ajuns să reamintim cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“Le vom scoate Noi din pământ o vietate, care le va vorbi lor, (spunându-le) că ei oamenii nu s-au încrezut în semnele Noastre”(An-Naml:82).

Și tot ceea ce se târăște pe pământ este o vietate: microbii virușii și paraziții se târăsc pe pământ, așa după cum s-a observat la microscop. De aceea, considerăm că în unele sensuri ale versetului sfânt de mai sus se face referire la bolile epidemice și la calamitățile din agricultură pe care le pricinuiesc vietățile microscopice și nemicroscopice care se târăsc pe pământ, ca pedeapsă împotriva omului pentru încălcarea poruncilor **Creatorului** său și încălcarea hadisului nobil:

“Și nu s-a ivit niciodată o ticăloșie printre oameni, că s-au și răspândit de îndată printre ei ciuma și suferințele pe care nu le-au cunoscut înaintașii lor”.

4. Masturbarea

“Și care se feresc de muiere...”(Al-Mu'minun:5).

“Căsătoria cu palma este blestemată”(Hadis nobil).

Masturbarea pentru obținerea plăcerii sexuale fără un partener legitim este foarte răspândită printre puberii și adolescenții de ambele sexe și printre unii adulți. Acest obicei este sursa multor motive de anxietate în timpul practicării lui și poate lăsa urmări negative temporare sau permanente asupra actului sexual, începând cu ejacularea rapidă și ajungând până la impotența sexuală totală la bărbat și frigiditate și lesbianism la femei, așa după cum ne-a dovedit experiența noastră profesională cu bolnavii. Este regretabil că multe familii și mulți educatori, ba chiar și unii specialiști în bolile psihice consideră masturbarea un lucru firesc în cazul puberilor și adolescenților, impus de condițiile vârstei respective și de singurătate, aceasta fiind în opinia lor o modalitate normală în absența unui partener. Realitatea este că dacă ar exista o educație religioasă adevărată în casă și în societate, băieții și fetele aflați la această vârstă ar fi feriți de factorii care stârnesc pofte sexuale și-i împing la practicarea masturbării. Ei sunt expuși în fiecare secundă la factori care le stârnesc pofa sexuală și este suficient să menționăm doar scenele și imaginile excitante pe care le văd astăzi la televiziune și prin intermediul celorlalte mijloace de comunicare.

Cât privește poluțiunea din timpul somnului, aceasta reprezintă un proces natural prin care Dumnezeu îi ajută pe oameni să se elibereze de energia sexuală până ce se ivește posibilitatea întreținerii de raporturi sexuale în condiții legitime.

“Mâncați din bunătățile cu care v-am înzestrat, însă nu întreceți măsura întru aceasta, ca să nu vă lovească mânia Mea, căci cel pe care-l lovește mânia Mea este pierdut!”(Ta-Ha:81).

“Noi suntem un neam care nu mănâncă decât pentru ca să ni se facă foame (din nou), iar dacă mâncăm nu ne săturăm”(Hadis nobil).

CAPITOLUL II

ȘTIINȚA NUTRIȚIEI

1. Exagerarea în privința mâncării

Islamul a anticipat cu secole în urmă învățăturile medicinei profilactice, inclusiv în privința nutriției. **Allah Preaslăvitul și Preaînaltul** a oprit de la exagerarea în privința mâncării, căci exagerarea stârnește mânia Sa:

“Mâncați din bunătățile cu care v-am înzestrat, însă nu întreceți măsura întru aceasta, ca să nu vă lovească mânia Mea, căci cel pe care-l lovește mânia Mea este pierdut!”(Ta-Ha:81);

“Mâncați și beți, însă nu întreceți măsura, fiindcă El nu-i iubește pe cei care întrec măsura!”(Al-'A'raf:31).

Există, de asemenea, numeroase hadise nobile referitoare la necesitatea abținerii de la exagerare în privința mâncării. Iată câteva dintre ele:

“Omul nu umple vreun alt vas mai rău decât stomacul lui”.

“Există mâncăruri cu care omul se îmbuibază. Dacă el trebuie să mănânce, atunci să destineze o treime pentru mâncare, o treime pentru apă și o treime pentru sufletul lui ”.(At-Tirmizi).

“Este o exagerare să mănânce ori de câte ori pofteste”.(Ibn Maja).

“Nu beți dintr-o singură înghițitură, asemenea cămilelor, ci beți câte două și câte trei înghițituri, când beți, și slăviți-L pe *Allah* când ați terminat”.(At-Tirmizi).

“Sugeți apa pe îndelete, căci astfel ea este mai plăcută, mai gustoasă și mai tămăduitoare”.(Ad-Daylami).

Ultimele două hadise cuprind o normă profilactică; dacă ea va fi respectată previne pătrunderea apei în aparatul respirator, ceea ce de

multe ori provoacă accese de sufocare foarte disconfortante, ce pot cauza chiar moartea.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a interzis să se sufle în mâncare sau în lichidele care se beau, aceasta fiind o aluzie la existența microbilor și virușilor care se transmit prin aer și prin respirație, lucru descoperit de știință de-abia în secolul XIX.

Iată în continuare câteva fapte fundamentale referitoare la obezitate:

- Obezitatea este în majoritatea cazurilor o consecință a alimentației excesive și ea reprezintă unul din motivele principale ale hipertensiunii arteriale și arterosclerozei. Obezitatea este însoțită de complicații grave coronariene, renale și altele, care provoacă - conform statisticilor - o treime din decesele înregistrate în țările dezvoltate.

- Obezitatea este unul din factorii principali care contribuie la alterarea cartilajilor articulațiilor, ceea ce provoacă dureri disconfortante, incurabile radical. Obezitatea în general este o stare patologică ascunsă și aparentă și un factor cauzator de multe boli grave. Ce bine ar fi dacă cei care exagerează cu mâncarea, îmbuibându-se, ar înțelege sensul cuvintelor lui **Allah Preaînaltul**. Mânia lui **Allah** este asociată cu exagerarea în privința mâncării:

“Mâncați din bunătățile cu care v-am înzestrat, însă nu întreceți măsura întru aceasta, ca să nu vă lovească mânia Mea, căci cel pe care-l lovește mânia Mea este pierdut”(Ta-Ha:81),

Și aceasta din cauza numeroaselor stări patologice dintre care am menționat doar câteva mai sus.

2. Zgârcenia

Legea divină a accentuat atât daunele provocate de exagerare în privința mâncării cât și daunele provocate de zgârcenie în privința ei.

Islamul respinge zgârcenia în privința mâncării și abținerea de la bunătățile pe care ni le-a dat **Allah Preaînaltul**, îndeosebi dacă omul își poate permite aceste bunătăți. Într-un hadis se spune:

“Dacă Allah a fost darnic cu voi, fiți darnici cu sufletele voastre, fiindcă Allah iubește să vadă harul Său asupra robilor Săi”.

Știința nutriției a arătat că un om adult are nevoie de 1800-3500 calorii zilnic pe care le obține din 100-200 grame proteine, 200-350 grame hidrocarbonați și 15-25 grame grăsimi, alături de vitamine și săruri minerale. Această hrană echilibrată nu se obține decât din bunătățile pe care **Creatorul** le-a dăruit omului. Vegetarienii care urmează un regim foarte strict în alimentație, fără să consume nici un fel de produse de origine animală se expun la numeroase boli de nutriție.

3. Știința nutriției a demonstrat ulterior că tot ceea ce a interzis și a permis Islamul în privința mâncării și băuturii a fost înțelept

“Vă sunt oprite mortăciunea, sângele (scurs), carnea de porc, animalele cele asupra cărora a fost pomenit numele altcuiva decât al lui Allah (la junghierea lor), ce a pierit înăbușit, lovit, în urma căderii sau împuns cu coarnele (de altă vită), ce a fost sfâșiat de fiare - doar dacă ați junghiat (aceste vietăți înainte de a muri) - ca și vitele junghiate pe pietrele înălțate (ale idolilor) și cele pe care le împărțiți prin tragere la sorți cu săgeți. Acestea sunt pentru voi păcat. Aceia care nu cred sunt astăzi deznădăjduiți (că ar mai putea) să vă îndeparteze de la religia voastră. Deci, nu vă mai temeți de ei, ci temeți-vă de Mine! În ziua aceasta am desăvârșit religia voastră și am împlinit harul Meu asupra voastră și am încuviințat Islamul ca religie pentru voi! Și dacă cineva este silit de foame (să mănânce din cele oprite), fără pornire spre păcat, (să știe că) Allah este Iertător și Îndurător”(Al-Ma’ida:3).

1. Mortăciunea:

Virusologia a descoperit în secolul XX că în cavitatea nazală, în cavitatea bucală, în esofag, în aparatul digestiv și în piele există fel de fel de microbi și ciuperci care se dezvoltă în mod natural fără să provoace daune ființelor sănătoase, ba aducându-le chiar foloase, și care nu devin dăunătoare decât în anumite condiții, așa cum ar fi boala. La moarte, ca urmare a întreruperii circulației sangvine, microbii și bacteriile care nu au nevoie de oxigen pentru a se dezvolta și a se

Înmulți, în mod deosebit, găsesc cele mai potrivite condiții pentru dezvoltare și înmulțire și în numai câteva ore se răspândesc în majoritatea organelor corpului mort. De aceea, consumarea cărnii de mortăciune provoacă numeroase daune, cea mai simplă dintre acestea fiind intoxicarea aparatului digestiv. În plus, moartea poate fi uneori cauzată de o boală virotică sau microbiană care se poate transmite în corpul celui care consumă carnea animalelor sau păsărilor moarte.

2. Sângele:

Sângele și lichidul limfatic reprezintă în cazul celor mai multe maladii calea de transmitere a diverselor boli microbiene, virotice și canceroase în diversele organe ale corpului. În cazul încetării circulației sangvine absența oxigenului creează un mediu propice pentru înmulțirea microbilor și din acest motiv carnea oricărei vietăți care nu a fost sacrificată și din care nu s-a scurs sângele în măsura în care acest lucru este posibil devine necomestibilă, putând să fie chiar dăunătoare și mortală. Observăm că legea divină a interzis consumarea sângelui vărsat, adică a lichidului scurs:

“Spune: “Eu nu găsesc în ceea ce mi-a fost revelat mie ceva oprit de a fi mâncat de către cel care mănâncă, decât dacă este mortăciune sau sânge care s-a scurs sau carne de porc - aceasta fiind murdărie - sau altceva pângărit, peste care s-a rostit numele altcuiva decât al lui Allah”(Al-'An'am:145),

Căci se știe că transfuzia de sânge nu are loc decât în caz de nevoie și după ce există certitudinea că sângele donat nu-i pricinuiște bolnavului nici o daună.

3. Carnea de porc:

Nu vom vorbi prea mult despre bolile parazitare care sunt transmise de porc și de consumarea cărnii de porc. Prin el se transmit numeroși paraziți, cel mai periculos dintre ei fiind trichina, ale cărei larve se răspândesc în mușchii corpului, în ochi și în creier. El generează simptome clinice dureroase, unele din ele fiind mortale. Consumarea cărnii crude de porc infestat cu trichină provoacă moartea omului.

În ciuda încercărilor făcute de medicina veterinară pentru a scăpa de acest parazit, consumarea cărnii de porc constituie motivul îmbolnăvirii de trichineloză:

“Allah are putere să facă orice lucru dacă vrea, dar cei mai mulți oameni nu știu”.(Yusuf:21).

Din punct de vedere alimentar, carnea de porc este alcătuită din straturi care se întrepătrund de grăsime și de carne, conținând cel mai mare procent de grăsime animală, alcătuită din acizi grași foarte dăunători, care constituie unul din motivele principale ale arteriosclerozei și litiazei biliare. Este ciudat că societățile medicale din țările occidentale care oferă aceste informații și date statistice nu interzic consumul cărnii de porc, cu toate că procentul îmbolnăvirii de trichineloză printre consumatorii de carne de porc variază în Statele Unite între 5 și 25%, în pofida tuturor măsurilor profilactice.

S-ar putea ca unii să se întrebe de ce a creat **Allah** acest animal, de vreme ce are o înfățișare dezagreabilă, este murdar și se hrănește cu murdăria și de vreme ce nu putem folosi carnea lui, conform interdicției divine. Răspunsul ni-l dau zoologii și ecologii: porcul se numără printre animalele care curăță mediul de resturile cadavrelor și împiedică alterarea acestuia, având un rol important în asigurarea echilibrului ecologic. Din punct de vedere medical, porcul este o sursă importantă pentru obținerea insulinei care se extrage din pancreasul lui - un medicament indispensabil pentru unii bolnavi de diabet. Aceasta este o insulină de cea mai bună calitate, cu cea mai apropiată compoziție de insulină umană, care doar rareori provoacă unele complicații, al cărei efect nu se reduce treptat ca rezultat al utilizării ei. De asemenea, din glandele porcului se extrage calcitonina, unul din hormonii animali cu compoziția chimică cea mai apropiată de hormonii umani și a cărei utilizare provoacă cele mai mici complicații. Calcitonina este folosită de ani de zile pentru tratarea unor boli ale oaselor considerate incurabile înainte de descoperirea ei. În plus, porcul este unul dintre cele mai bune animale de laborator pentru testele științifice, în deosebi în transplantul de organe.

“Laudă aceluia care ne-a supus ceea ce se află în ceruri și ceea ce se află pe pământ”.

Animalele moarte ca urmare a asfixierii sau împungerii, precum și cadavrele mâncate de fiare sunt interzise din cauza sângelui rămas

în cavitățile și în organele lor. Mortăciunea, așa după cum am spus, este cel mai potrivit mediu pentru microbii dăunători și pentru înmulțirea lor. Dacă însă, un astfel de animal poate fi înjunghiat, atunci carnea lui nu este interzisă, iar înjunghierea presupune sacrificarea lui înainte de întreruperea circulației sangvine și a respirației. Dovada acestei stări este capacitatea de a elimina cea mai mare parte din sângele lui în momentul sacrificării. Totodată, specialiștii veterinari trebuie să confirme că animalul respectiv nu transmite nici o boală. Nu toate animalele care sunt junghiate, chiar fiind vii, sunt și potrivite pentru a fi consumate, conform spuselor lui **Allah Preaînaltul**:

“Întrebați-i pe oamenii pricepuți în cărți, dacă voi nu știți./ (I-am trimis cu) semne limpezi și cu scripturi”.(An-Nahl:43-44), iar dovezile sunt toate lucrurile pe care **Allah** le-a arătat oamenilor competenți, căci **Allah Mărețul și Preaînaltul**

“El l-a creat pe om/ Și l-a învățat pe el vorbirea limpede”.(Ar-Rahman:3-4), adică l-a dăruit pe el cu rațiunea și cu simțurile și caracteristicile animalelor, iar prin aceasta se observă care dintre mâncăruri și băuturi sunt bune și care sunt rele, căci

“Dacă cineva este silit de foame (să mănânce din cele oprite), fără pornire spre păcat, (să știe că) Allah este Iertător și Îndurător”(Al-Ma'ida:3).

Iar într-un alt hadis nobil se spune:

“Cele necesare le îngăduie pe cele oprite”.

Constatăm în sfârșit că legea divină a îngăduit unele lucruri interzise în condiții excepționale, adică atunci când viața omului este în pericol din cauza foamei. Hadisele cele nobile au detaliat de asemenea ce animale vâdate sunt interzise. Iar știința nutriției a confirmat de zeci de ani și continuă să confirme că toate mâncărurile permise de **Islam** sunt bune, adică sunt folositoare omului, în vreme ce tot ceea ce a fost interzis este dăunător sănătății.

4. “Jur pe smochini și pe măslini”

1.Smochinii:

Allah Cel Măreț a jurat pe toate făpturile pe care le-a creat, atunci când a grăit:

“Dar nu!...Jur pe ceea ce vedeți/ Și pe ceea ce nu vedeți”(Al-Haqqa:38-39).

Toate făpturile lui **Allah**, de la cea mai mică particulă din atom și până la cea mai mare galaxie sunt minunate în privința alcătuirii lor pentru aceia care știu ceva despre alcătuirea oricărei creații divine, despre sistemul și activitatea ei. Există o serie de versete speciale de jurământ ale căror dimensiuni miraculoase și înțelepciuni se ivesc cu trecerea timpului, pe măsura descoperirilor științifice. Atunci când **Allah Preaputernicul și Preaînaltul** jură pe smochini în acest jurământ se află o atenționare pentru credincios în legătură cu anumite caracteristici ale smochinelor și în toate fructele pomenite în **Coran**, așa cum sunt măslinile, smochinele, rodiile, curmalele, strugurii și altele se află cele mai mari foloase nutritive pentru om. Este regretabil că studiile științifice serioase nu ne provin astăzi decât din Occident și că nu găsim studii referitoare la foloasele nutritive ale măslinelor, uleiului de măslină și ale mierii. Dacă unele instituții musulmane care au posibilități, ar mobiliza o echipă de savanți din domeniile nutriționismului, chimiei și medicinei pentru a întreprinde niște cercetări serioase despre foloasele nutritive, medicale și chimice ale smochinelor, mierii, curmalelor și rodiilor, fără îndoială că ar descoperi lucruri minunate. **Allah** nu a permis și nu a interzis anumite mâncăruri și băuturi decât dintr-o mare înțelepciune, pe care știința a confirmat-o sau o va confirma. Ne putem da seama ce calități trebuie să aibă atunci smochinele și măslinile pe care a jurat **Allah!**

S-a reltat că Abu ad-Darda' i-a dăruit **Profetului - Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - un blid de smochine și a zis: **“Măncați!”**. Și când a mâncat din ele a zis:

“Dacă aş spune că un fruct a fost pogorât din Rai, aş zice că ăsta este, fiindcă fructele Raiului nu au sâmburi. Măncați din ele căci ele vindecă de hemoroizi și de podagră!”

(Podagra este o boală provocată de excesul de acid uric din cauza consumului exagerat de substanțe proteice, așa cum este carnea, de băuturi alcoolice și altele sau de o disfuncție congenitală a sistemului de enzime care intervin în asimilarea proteinelor).

În așteptarea studiilor științifice metodologice, putem afirma că printre foloasele smochinelor confirmate de experiență se numără: faptul că ele sunt unele din cele mai hrănitoare fructe, ușor de digerat, care previn balonarea, reglează mișcarea intestinelor, previn constipația și resturile din aparatul digestiv, provoacă diureza, sunt folositoare pentru ficat, splină și căile digestive, elimină nisipul din rinichi și din vezica urinară, calmează tusea, elimină mucozitățile din trahee, sunt un calmant nervos, potolesc setea, sunt folositoare pentru tuse în cazurile de intoxicație și răni purulente. Rănilor și ulcerările purulente se tratează prin pansarea cu smochine uscate și fierte cu lapte obișnuit. După ce acestea se răcesc puțin, smochinele se aplică pe piele direct pe rană, se fixează cu vată și se leagă. Pansamentul se schimbă de trei-patru ori pe zi până ce rănilor purulente se vindecă în decurs de câteva zile.

Constipația se tratează cu smochine uscate macerate: se pun câteva fructe seara într-un pahar cu apă rece, iar a doua zi dimineața se mănâncă și se bea lichidul rămas, pe nemâncate. Se știe că majoritatea medicamentelor împotriva constipației dăunează aparatului digestiv, ba sunt chiar toxice și cu efecte negative, provocând ulterior o constipație și mai puternică.

În plus, ele sunt și destul de costisitoare. Câte milioane se cheltuiesc în fiecare zi în lume pentru medicamentele împotriva podagrei? Iar constipația este prima cauză a hemoroizilor și a podagrei. Dacă ar fi aplicată această înțelepciune profetică și fiecare dintre noi ar consuma câteva fructe ale acestui pom binecuvântat care se răspândește într-un mod uimitor, am economisi mulți bani și am evita complicațiile medicamentelor chimice dăunătoare organismului în majoritatea cazurilor.

Realitatea este că ne lipsește educația de medicină profilactică extrasă din versetele coranice și din hadisele nobile, care ar trebui să fie întreprinsă prin intermediul mijloacelor audio-vizuale.

2. Măslinile:

“Ca și un pom ce crește pe Muntele Sinai și care dă ulei și hrană pentru cei care mănâncă”(Al-Mu'minun:20).

Măslinul este un pom binecuvântat, indiferent dacă lumina soarelui vine la el dinspre Est sau dinspre Vest:

“Se aprinde de la un pom binecuvântat, un măslin, nici de răsărit, nici de apus”(An-Nur:35).

Uleiul lor este un combustibil în adevăratul sens al cuvântului. Fiecare gram de ulei de măsline conține opt calorii. Acizii grași nesaturați pe care-i conține uleiul sunt de asemenea folositori organismului, deoarece împiedică depunerile de grăsimi în pereții arterelor spre deosebire de acizii grași saturați existenți în cele mai multe uleiuri vegetale care provoacă arterioscleroza. De aceea, le recomandăm bolnavilor să bea o lingură de ulei de măsline în fiecare zi pentru prevenirea arteriosclerozei și pentru tratarea ei.

Pe lângă calitățile nutritive și terapeutice, uleiul de măsline are și o calitate spirituală luminoasă, căci **Allah Preaînaltul** a grăit:

“... aproape că luminează fără să-l fi atins focul”(An-Nur:35).

Este regretabil că unii medici continuă să le interzică unora dintre pacienții lor care suferă de arterioscleroză și de un procent de colesterol ridicat consumarea uleiului de măsline, cu toate că reversul este corect, așa după cum au confirmat studiile științifice serioase întreprinse după anul 1978. Experiența a demonstrat că înghițirea uleiului de măsline îi este folositoare celui otrăvit, întrucât împiedică asimilarea substanțelor toxice și intrarea lor în sânge. De asemenea, el este laxativ și calmant pentru stomac și intestine și elimină viermii intestinali. Se mai știe că majoritatea grăsimilor, cu excepția uleiului de măsline, provoacă deranjamente stomacale. La toate acestea să mai adăugăm că el este întăritor al gingiilor și dinților, are efect emolient asupra pielii și este recomandat ca remediu și pentru scleroza în plăci, care atacă substanța grasă ce îmbracă nervii. Fără îndoială că efectuarea unor studii serioase în legătură cu fructele acestui pom ar fi foarte utilă pentru cunoașterea mai profundă a efectelor benefice

pentru sănătate ale acestui pom binecuvântat, confirmând spusele **lubitului Ales - Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - :

“Mâncați uleiul de măline și ungeți-vă cu el”

și

“Hrăniți-vă cu uleiul de măline și ungeți-vă cu el, căci provine dintr-un pom binecuvântat!”

5. Curmalul

Și scutură spre tine trunchiul de curmal, căci el va lăsa să cadă lângă tine curmale proaspete coapte!// Așadar, mănâncă, bea și fii fericită”(Maryam:25-26).

“Printre pomi este unul asemănător bărbatului musulman, ale cărui frunze nu cad. Acesta este palmierul”(hadis nobil).

“Acela care găsește curmale să mănânce din ele la întreruperea Postului”(hadis nobil).

Din păcate, nu există studii științifice ample despre foloasele nutritive și terapeutice ale curmalelor, fie proaspete, fie uscate, însă unele din puținele studii au pus în evidență că ele au în componență 70% substanțe zaharoase ușor asimilabile, care nu necesită o asimilare chimică întrucât trec direct în sânge.

De aceea, **Profetul - Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a povățuit pe credincioși să-și întrerupă **Postul** și să mănânce la iftar câteva curmale proaspete, deoarece procentul zahărului în sângele celui care postește scade în ultimele ore ale zilei, iar curmalele cu conținutul lor ridicat de zaharuri care se asimilează rapid ridică procentul de zahăr din sângele celui care postește, îi îndepărtează oboseala și-i reduce pofta de mâncare. Știința a descoperit că foamea și sațietatea își au centri la baza creierului și ei reacționează în funcție de procentul de zahăr din sânge.

Curmalele sunt un aliment complet, cu o înaltă valoare calorică și nutritivă, confirmând cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“Iar din roadele curmalilor și ale viței de vie luați băutura îmbătătoare și venit bun (hrana: curmalele și strugurii) iar întru aceasta este un semn pentru un neam (de oameni) care pricep”(An-Nahl:67).

Notă: Acesta este primul verset revelat referitor la băuturile alcoolice. Ulterior, în perioada medinită, au fost revelate mai multe versete, ajungând la interzicerea totală a băuturii alcoolice.

“O, voi cei care credeți! Vinul (și prin analogie -orice băătură spirtoasă cu efect asemănător), jocul de noroc, pietrele ridicate(idolii) și săgețile(pentru prezicere) sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândiți”(Al-Ma’ida:90).

Pe lângă substanțele zaharoase, curmalele mai conțin și grăsimi, vitamine și săruri minerale, îndeosebi calciu, fosfor, fier și magneziu, iar medicina recomandă calciul și magneziul drept calmante ale nervilor.

Revenim pentru a sublinia încă o dată necesitatea unui studiu științific, metodic, serios, pe care să-l întreprindă specialiștii din domeniile nutriționismului, chimiei organice și medicinei, asupra tuturor soiurilor de fructe menționate în mod special în **Coran**, așa cum sunt smochinele, măslinile, curmalele și strugurii, ca și asupra mierii, întrucât aceștia vor descoperi cu certitudine în aceste fructe multiple calități nutritive, profilactice și terapeutice.

6. Mierea

“Din burțile lor iese o băătură cu felurite culori, în care este leac pentru oameni”(An-Nahl:69).

“Folosiți cele două leacuri: mierea și Coranul”(hadis nobil)

“Și (iată ce) le-a revelat Domnul tău albinelor: “Faceți-vă case în munți, în pomi și în ceea ce ei făuresc!/ Apoi mâncați din toate roadele și urmați căile ușoare ale Domnului vostru!”. Din burțile lor iese o băătură cu felurite culori, în care este leac pentru oameni. În aceasta este cu adevărat un semn pentru un neam (de oameni) care chibzuiesc!”(An-Nahl:68-69).

Cercetările științifice moderne, precum și experiența dobândită în decursul mileniilor au demonstrat că mierea se caracterizează printr-o serie de calități terapeutice folosite pentru bolile aparatului digestiv, sistemului nervos, pielii, aparatului respirator, aparatului imunitar, maladiilor septice, bolilor geriatrie și a altora. Și nu trebuie să ne mire acest lucru, având în vedere că **Domnul Preaputernic și Preaînalt** a înzestrat această insectă cu capacitatea de a aduna nectarul din toate florile, așa după cum a spus **Allah Preaînaltul în Sfânta Sa Carte: “Apoi mâncați din toate roadele!”**,

și de a-l prelucra și a-l preschimba într-o băutură **“În care este leac pentru oameni”**.

Compoziția și calitățile terapeutice ale mierii diferă în funcție de florile din care albinele au adunat nectarul. Dacă omul ar exploata în mod științific această uzină minunată, divină care extrage și prelucra substanțele nutritive și terapeutice din toate roadele, va descoperi o băutură cu calități terapeutice diferite, în funcție de soiul de flori din care albinele au cules nectarul, întrucât fiecare floare a fost dăruită de **Creator** cu calitățile sale particulare. Și **Domnul** - mare este puterea Lui! - a pregătit albinele pentru a extrage aceste substanțe terapeutice din nectarul tuturor roadelor. Dacă s-ar întreprinde anumite experiențe științifice pe albine prin specializarea fiecărei familii în extragerea polenului din anumite soiuri de flori, omul ar obține o băutură de culori diferite, în care se află leac pentru diverse boli. Mierea este extrasă din polenul florilor de lămâi are calități terapeutice diferite de ale mierii extrase din polenul florilor de lucernă, de ceapă etc. În aceasta constă unul din miracolele științifice ascunse în cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“Apoi mâncați din toate roadele și urmați căile ușoare ale Domnului vostru!” Din burțile lor iese o băutură cu felurite culori, în care este leac pentru oameni”(An-Nahl:69).

De aceea, în albine - atât în făptura lor cât și în organizarea vieții lor sau în căile pe care **Stăpânul** li le-a pregătit pentru a ajunge la diverse flori, din care să culeagă polenul pentru a-l prelucra în burțile lor - ca și în băutura pe care o extrag din el, se află semne pentru oamenii care chibzuiesc, adică dovezi științifice certe ale existenței **Creatorului** care a dedicat una din surele **Cărții Sale** sfinte albinelor. De aceea, îi sfătuim pe toți suferinzii ca și pe oamenii sănătoși să ia în

fiecare zi o lingură de miere și o lingură de ulei de măsline, pentru tămăduirea și pentru prevenirea multor boli.

Unele cifre

În compoziția mierii intră peste șaptezeci de substanțe diferite. Cele mai importante dintre acestea sunt: cele cincisprezece soiuri de zaharuri, cele peste nouă tipuri de enzime, cele douăsprezece soiuri de acizi organici care trec în miere din glandele albinei, cele peste douăzeci de soiuri de săruri minerale, cele șapte -cincisprezece soiuri de aminoacizi, cele cel puțin șase tipuri de vitamine, precum și apa.

Un kilogram de miere are o înaltă capacitate nutritivă, echivalând cu 3.500 calorii sau cu 2,5 kilograme carne de vacă sau șapte litri de lapte sau cu zece kilograme de legume proaspete, în afară de calitățile sale medicinale profilactice și terapeutice.

7. Laptele

1. Despre alăptarea de la sân:

“Mamele (divorțate) îi alăptează pe copiii lor doi ani încheiați, pentru cei care voiesc să se împlinească timpul alăptării”(Al-Baqara:233).

“Mama lui I-a purtat (îndurând pentru el) slăbiciune după slăbiciune, iar înțărirea lui a fost după doi ani”(Luqman:14).

“Mama lui I-a purtat cu dureri și I-a născut cu dureri. Purtarea lui și (până la) înțărirea lui sunt treizeci de luni”(Al-'Ahqaf:15).

Medicii și cercetătorii în domeniul nutriționismului au revenit și au subliniat doar cu câteva decenii în urmă necesitatea alăptării noului născut, căci statisticile și analizele chimice le-au confirmat că alăptarea este mai corectă atât pentru noul-născut cât și pentru mamă, iar din punct de vedere economic se realizează o mare economie dacă se generalizează alăptarea noilor-născuți la sân.

Din punct de vedere chimic, fiecare soi de lapte diferă prin compoziția sa de laptele celorlalte mamifere. Laptele de vită, îndeosebi laptele praf, nu conține anticorpi, în vreme ce laptele femeii este sterilizat datorită anticorpilor pe care-i conține și care distrug microbi,

iar compoziția substanțelor nutritive din el se modifică în funcție de nevoile copilului, de creșterea și de vârsta lui. Alăptarea de la sân are ca rezultat secretarea hormonului ocitocină din glanda hipofiză, care favorizează revenirea uterului la dimensiunile sale naturale și împiedică posibilitatea ca femeia să rămână din nou gravidă. Așadar, alăptarea este cel mai sănătos mijloc natural contraceptiv. În plus, s-a dovedit statistic că femeile care alăptează sunt mai puțin expuse la pericolul cancerului mamar.

Din punct de vedere psihologic, orice făptură vie are nevoie de afecțiune, ca o cerință fundamentală pentru creșterea forței sale senzitive, psihice și mentale, ceea ce influențează pozitiv și asupra dezvoltării sale fizice. Alăptarea prin lipirea noului-născut de mama lui conduce la o relație intimă care emană căldura afecțiunii reciproce dintre sugar și mama care alăptează, inexistentă în cazul alăptării cu biberonul.

Observație:

“Iar înțarcarea lui a fost după doi ani”(Luqman:14);

“Purtarea lui (și până la) înțarcarea lui sunt treizeci de luni”(Al-'Ahqaf:15).

Deducem din aceste două versete sfinte că perioada sarcinii poate să ia sfârșit în luna a șasea de la începutul ei și că fătul născut prematur poate să trăiască începând de la această dată. Au existat numeroase cazuri de născuți prematur în luna a șasea, care au fost introduși în incubatoare artificiale și în camere speciale recomandate de obstetricieni în zilele noastre și mulți dintre ei au fost salvați. Dar medicii s-au convins de acest adevăr științific coranic miraculos de-abia în secolul XX.

Bizuindu-se pe revelația cea sfântă, imamul **Ali ben abi Talib** - pacea lui **Allah** asupra lui și **Allah** fie mulțumit de el și să-l mulțumească pe el! - a declarat nevinovăția unei femei care a născut în luna a șasea a sarcinii, în fața soțului care se îndoia de fidelitatea ei.

2. Laptele de vită:

“Aveți voi o pildă și la vite. Noi vă dăm să beți din ceea ce se află în burțile lor, între murdărie și sânge: un lapte curat, ce place celor care-l beau”(An-Nahl:66).

Constatăm că cheia înțelegerii acestui verset științific constă în cuvântul “între”. “Murdăria” este aici tot ceea ce conține stomacul, adică substanțele nutritive aflate în aparatul digestiv al vitelor și nu în resturile de mâncare pe care le elimină. Analiza chimică a lucrurilor - și ea este o știință care nu a apărut decât în secolul XIX - a demonstrat că laptele vitelor este compus din derivați ai compușilor prezenți în iarba păscută de vite și în sângele lor, dar în procente diferite, ca și faptul că și compoziția laptelui diferă în funcție de iarba păscută sau furajul consumat.

Laptele este un aliment complet, care conține toate substanțele nutritive necesare organismului, adică zaharuri, grăsimi, proteine, săruri minerale și vitamine. Observăm miracolul științific în cuvintele lui **Allah Preaînaltul** referitoare la calitățile nutritive complete ale laptelui:

“un lapte curat, ce place celor care-l beau”.

Curat înseamnă de culoare albă.

Iar într-un hadis nobil se spune:

“Când cineva dintre voi mănâncă o mâncare, trebuie să zică: “Doamne, binecuvântează-o pentru noi și dăruiește-ne nouă mâncare și mai bună decât ea”, iar dacă i se dă să bea lapte, atunci trebuie să spună: “Doamne, binecuvântează-l pentru noi și dă-ne nouă și mai mult din el, căci nu este nimic care să țină loc de mâncare și de băutură afară de lapte”.

8. Iarba și nutrețul

“Care a făcut să se ivească pășunea,/ Iar apoi a făcut-o fân întunecat”(Al-'A'la:4-5).

Cheia pentru înțelegerea științei acestui verset constă în înțelegerea cuvintelor “fân întunecat”.

Prin “fân” a fost tradus aici cuvântul **shutha'** care înseamnă lucru cu greutate mică; în versetul:

“Și i-a cuprins pe ei strigătul, cu toată dreptatea, și Noi i-am făcut ca o spumă (purtată de un torent). Așadar, departe cu neamul de nelegiuiți!”(Al-Mu'minun:41),

a fost tradus prin “spumă”.

Iar într-un hadis nobil întâlnim:

“Și aproape că se vor prăvăli peste voi neamurile așa cum se prăvălesc cei care mănâncă asupra castronului. Și i-au întrebat pe el: “Pentru că noi vom fi puțini în ziua aceea, Trimis al lui Allah? Le-a răspuns lor: Nu, căci voi veți fi în ziua aceea mulți, însă voi veți fi ușori, asemenea spumei torentului”.

În dicționare, cuvântul **ghutha'** este explicat astfel: ierburi, frunze și alte lucruri purtate de torent, adică tot ceea ce are greutate mică și poate fi ușor cărat.

Iar cuvântul “întunecat” traduce aici cuvântul arab **'ahwa**, cu sensul de “ceea ce conține”, adică “măruntaie”, ca în versetul lui **Allah Preaînaltul**:

“Iar acelor care s-au iudaizat le-am oprit Noi pe toate cele cu o unghie, iar de la bovine și oi le-am oprit Noi lor grăsimile, în afară de ceea ce poartă pe spatele lor sau este în măruntaie sau se amestecă între oase”(Al-'An'am:146), de fapt “organele goale pe dinăuntru”, așa cum sunt stomacul și intestinalele care conțin mâncarea. Iar în dicționare **'ahwa** este explicat astfel: calitate care se aplică oricărui lucru de culoare roșiatică închisă.

Din punct de vedere științific înțelegem din acest verset că Domnul a înzestrat vitele și celelalte animale ierbivore, prin aparatul lor digestiv și prin sucurile lor digestive, cu posibilitatea de a transforma iarba într-un lucru cu greutate mică și care asimilează substanțele nutritive condensate. Aceia care știu ceva despre procesul de asimilare la animal înțeleg ușor dimensiunile științifice ale acestui verset sfânt, în

sensul că zecile de kilograme de iarbă pe care le mănâncă vaca sau sutele de kilograme de vegetale pe care le mănâncă elefantul se transformă în aparatul lor digestiv la sfârșitul procesului de asimilare într-o cantitate cu greutate mică și care conține substanțe nutritive. Altfel spus, iarba se transformă în final în sânge, carne și lapte. De aceea, constatăm că acest verset sfânt ne atrage atenția să medităm la puterea Domnului care a înzestrat făpturile Sale ce se hrănesc cu iarbă cu niște adevărate uzine chimice care transformă iarba într-o “spumă de culoare închisă”, adică substanțe ușoare care conțin compuși nutritivi. Versetul sfânt conține și alte aspecte științifice, cum ar fi faptul că iarba se transformă în ceva ușor, adică în semințele ușoare care conțin substanțele de bază care asigură regenerarea plantelor. Ne dăm seama în felul acesta de sarcina dificilă dar importantă a interpretării versetelor coranice din punct de vedere științific, căci pentru înțelegerea lor este nevoie de informații profunde în domeniile botanicii, asimilării și nutriționismului la animale, alături de cunoașterea și înțelegerea sensurilor cuvintelor din **Cartea** Cea bine întocmită a lui **Allah**.

9. Băuturile alcoolice

“Iar din rodurile curmalilor și ale viței de vie luați băutura îmbătătoare și hrană bună”(An-Nahl:67).

“Ei te întreabă despre vin și despre maysir. Spune: “În amândouă este mare păcat și sunt și unele foloase pentru oameni, dar în amândouă păcatul este mai mare decât folosul!”(Al-Baqara:219).

“O, voi cei care credeți! Nu vă apropiați de Rugăciune atunci când sunteți beți, ca să știți ce spuneți”(An-Nisa':43).

“O, voi cei care credeți! Vinul, jocul de noroc, pietrele ridicate și săgețile (pentru prezicere) sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele și poate că veți izbândi! Doar Șeitan dorește să semene între voi dușmănie și ură, prin vin și prin jocul de noroc, și să vă abată de la pomenirea lui Allah și de la Rugăciune. Oare nu vă veți opri voi (de la acestea)?”(Al-Ma'ida:90-91).

Unii oameni continuă să creadă cu bună credință sau cu rea credință, din neștiință sau prefăcându-se a nu ști, că băuturile alcoolice

nu sunt interzise și că **Allah** a poruncit evitarea lor, iar evitarea lor nu înseamnă interzicere.

Probabil că aceștia nu înțeleg sensurile cuvintelor “păcat” și “ferire”.

În primul rând că vinul este textual interzis în **Coranul Cel Sfânt**:
“Spune: “Domnul meu a oprit ticăloșiile - atât pe cele văzute cât și pe cele nevăzute -, precum și păcatul”(Al-'A'raf:33).

Unul din sensurile cuvântului “păcat” este și cel de “vin”, ca în versul poetului:

“Am sorbit din păcat până ce mi-am pierdut mințile,

Căci așa este vinul, îl face pe om să-și piardă mințile”.

În al doilea rând, ferirea de un lucru are un efect mai puternic decât interzicerea, căci el înseamnă șederea departe de acest lucru și este de ajuns să privim atent la contextele în care apare cuvântul “feriți-vă” în următoarele versete, pentru a înțelege care din cele două cuvinte este mai puternic: interzicerea sau ferirea, adică evitarea:

“De vă veți feri de păcatele mari, care vă sunt oprite, vă vom ierta pentru faptele voastre rele”(An-Nisa':31).

“Aceia care se feresc de păcatele mari și de faptele cele rușinoase, afară de micile greșeli”(An-Najm:32).

“Pentru aceia care se feresc de păcatele mari și de faptele rușinoase și care iartă atunci când se mâniază”(Aș-Şura:37).

**“Noi am trimis la fiecare comunitate un trimis (ca să le zică):
“Adorați-L pe Allah și țineți-vă departe de Taghut!”(An-Nahl:36).**

“Și feriți-vă voi de murdăria idolilor și feriți-vă de vorbele mincinoase”(Al-Hajj:30).

“O, voi cei care credeți! Feriți-vă cu strășnicie de bănuieli, căci unele bănuieli sunt păcat!”(Al-Hujurat:12).

Domnul a asociat cuvântul “ferește-te” și derivatele lui cu marile păcate, nelegiuirile, adorarea idolilor, falsitatea și bănuielile pe nedrept. Nu sunt de ajuns toate astea? Iar josniciile sunt interzise:

“El le poruncește ceea ce este bine și-i oprește de la ceea ce este urât, le îngăduie lor bunătățile și le oprește lor pe cele necurate”(Al-'A'raf:157).

Iar vinul, așa după cum au dovedit realitatea și știința, este cel mai urât lucru. Hadisele nobile care au interzis vinul sunt detaliate și categorice; ele sunt cunoscute chiar și ignoranților sau acelora care se prefac doar a fi ignoranți.

Vinul este mama poftelor josnice

Consumarea băuturilor alcoolice duce în majoritatea cazurilor la dependență - o stare patologică constând în dependența și nevoia permanentă și crescândă, fizică și psihică, de băuturi alcoolice. Persoana alcoolică simte nevoia să crească treptat cantitatea de alcool consumat pentru a ajunge la ceea ce ea numește “liniște” sau pentru a-și ascunde neliniștea sufletească. Realitatea este că aceasta este o încercare eșuată și dăunătoare din partea consumatorului de alcool de a-și îneca problemele psihice în loc să se gândească serios la înfruntarea și rezolvarea lor.

Alcoolul - substanța toxică din băutură - este dăunătoare din punct de vedere chimic. În băutura alcoolică se găsesc și alte substanțe chimice care pot provoca îmbolnăvirea de cancer, așa cum au demonstrat unele studii recente. Alcoolul se transformă în ficat într-o substanță toxică pentru celulele hepatice în mod deosebit, dar și pentru celelalte celule ale organismului în general. Unii medici continuă să recomande și astăzi pacienților afectați de deficiențe circulatorii ale arterelor inimii să consume un pahar de alcool, închipuindu-și că alcoolul ar lărgi arterele coronariene și ar împiedica apariția simptomelor anginei cardiace. Rezultatul este nul în cele mai multe cazuri, ba are chiar efecte negative, căci s-a dovedit științific că alcoolul lărgeste doar arterele sănătoase, în vreme ce sângele care ajunge în mușchiul cardiac a cărui irigare depinde de arterele cardiace sclerozate nu este suficient. Alcoolul, așadar, lărgeste doar arterele cardiace sănătoase care irigă zone ale mușchilor care nu au nevoie de sporirea cantității de sânge cerute și acest lucru se numește în terminologia medicală simptom al “furtului”.

Unii bolnavi au devenit dependenți de alcool din cauza acestei născociri medicale și consumul lor de alcool a crescut de la un pahar la două pahare și apoi la o sticlă! În hadisele autentice se spune:

“Orice substanță care îmbată este băutură alcoolică, iar băutura alcoolică este interzisă”;

“Ceea ce îmbată dacă este în cantitate mare este interzis și în cantitate mică”;

“Allah Preainaltul a coborât boala și leacul și a dat pentru fiecare boală și un leac. Tămăduiți-vă și nu vă tratați cu ceea ce este interzis, căci Allah nu v-a dat leac prin ceea ce v-a oprit vouă!”.

Știința a demonstrat ulterior că tot ceea ce este interzis prin legea islamică a fost o înțelepciune: consumarea vinului poate să ducă la dependență, deoarece el conține alcool - o substanță chimică și care poate să facă ușor animalul dependent de ea, așa după cum au demonstrat experimentele. Alcoolul nu are nici o valoare nutritivă, așa cum își închipuie unii. Energia calorică rezultată din asimilarea lui în ficat este o energie dăunătoare, organismul întâmpinând o mare dificultate în transformarea și asimilarea lui. De aceea, legea islamică a insistat asupra interzicerii lui și a poruncit ferirea de el și evitarea șederii în compania celui care îl consumă:

“El doar v-a descoperit în Carte că dacă veți auzi că versetele lui Allah sunt tăgăduite sau luate în derâdere, să nu stați împreună cu ei decât dacă vor începe ei o altă discuție, căci altcum, veți fi asemenea lor. Allah îi va aduna pe fățarnici și pe necredincioși în Iad, cu toții!”(An-Nisa':140).

Stând împreună cu cel care consumă băutură alcoolică, omul nu numai că îl aude pe acesta tăgăduind și luând în derâdere versetele lui **Allah**, dar încuviințează implicit fapta lui și se poate întâmpla chiar să-i urmeze exemplul, căci **“Cel care se învâрте în jurul focului este gata să cadă în el”**, iar **“Sufletul îndeamnă la rău”**.

Consumul de băuturi alcoolice și efectele lui dăunătoare asupra sănătății

Consumul de alcool provoacă peste cincizeci de boli și sindromuri, începând cu inflamațiile gastrice și ajungând până la

cancerul de esofag și cel mamar, trecând prin ulcerul gastric, inflamarea ficatului, ciroza și cancerul acestuia, afectarea nervilor și a sistemului nervos central, deprecierea capacităților senzoriale, de comportament și mentale, ceea ce îl conduce pe alcoolic prematur la cea mai jalnică vârstă.

Cele mai multe din aceste boli se pot trata după încetarea consumului de alcool.

Alcoolul este dăunător și femeilor gravide, care pot naște copii înapoiți mintal sau handicapați fizic. Medicii i-au numit pe acești copii handicapați “copii procreați sâmbăta”, deoarece în noaptea de sâmbătă occidentalii își dau frâu liber îndeosebi în privința plăcerilor interzise.

Cât despre foloasele băuturilor alcoolice, în afară de avantajul comercial la care se face aluzie în cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“Ei te întreabă despre vin și despre maysir. Spune: “În amândouă este mare păcat și sunt unele foloase pentru oameni, dar în amândouă păcatul este mai mare decât folosul!”(Al-Baqara:219), acestea se află numai în alcoolul etilic, care este o substanță dăunătoare organismului dacă pătrunde în interior, adică în aparatul digestiv, dar este o substanță dezinfectantă, care ucide microbii, dacă este folosită extern și nu pătrunde în interior. În toate lucrurile pe care le-a creat **Allah** se află efecte dăunătoare și foloase, iar rațiunea și știința ne poruncesc să evităm efectele dăunătoare și să tragem foloase din toate lucrurile create.

Consumul de alcool și efectele lui dăunătoare din punct de vedere social

Statisticile indică faptul că 37% din muncitorii din unele țări europene sunt consumatori de alcool în exces, că 67% din conflictele familiale se datorează consumului de alcool în exces și că 91% din furturi, ucideri și atacuri au loc pe fondul consumului de alcool în exces sau ca efect al lui, ceea ce a determinat autoritățile acestor țări ,recent,să reglementeze programele de funcționare a restaurantelor și barurilor și vânzarea băuturilor alcoolice. Iată și alte date statistice:

- Datele statistice publicate în Franța în anul 1979 au indicat că numărul consumatorilor de alcool în exces a fost în această țară de 4 milioane de persoane din care decedează 70.000 în fiecare an, că rata anuală a beneficiului național rezultat din vânzarea băuturilor alcoolice era de 20 miliarde de franci și că venitul național pierdea ca urmare a consumului de alcool, adică a orelor de muncă pierdute ca rezultat al concediilor medicale temporare sau permanente, al medicamentelor și taxelor de spitalizare, 100 miliarde de franci.

- În Statele Unite ale Americii consumă băuturi alcoolice circa 100 milioane persoane, dintre care 10 milioane sunt alcoolici. Statisticile indică faptul că 25% din paturile spitalelor sunt ocupate de bolnavii afectați ca urmare a consumului de alcool în exces și că S.U.A. pierde în fiecare an din pricina consumului de alcool în exces 30 miliarde de dolari.

- În Marea Britanie, un milion de alcoolici ocupă 20% din paturile spitalelor, iar bugetul de stat pierde 3 miliarde de lire sterline anual, față de numai 700 milioane lire sterline provenite din comerțul cu băuturi alcoolice în fiecare an.

- Statisticile Organizației Mondiale a Sănătății indică faptul că 86% din omucideri, 50% din violuri și crimele cu violență și 50% din accidente de circulație se produc sub influența alcoolului.

- Statisticile instituțiilor sociale referitoare la casele de corecție, tribunale, penitenciare și altele indică faptul că alcoolul se situează în fruntea motivelor dramelor sociale pe care le tratează aceste instituții.

Acestea sunt statisticile occidentale care se referă doar la o mică parte din daunele sanitare și sociale ale consumului de alcool. În fața acestor date orice om rezonabil se întreabă: De ce nu se grăbesc oamenii legii din aceste țări să interzică alcoolul? Răspundem, repetând cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“Nu ochii lor sunt orbi, ci inimile din piepturi sunt oarbe”(Al-Hajj:46).

Chiar dacă oamenilor li s-ar interzice consumul alcoolului, problema nu ar fi fost deloc simplă. În opinia noastră, doar legea divină și religia sunt capabile să stăvilească acest flagel, întrucât renunțarea totală la consumul de alcool și droguri este unul din cele mai dificile

lucruri. Tocmai de aceea, numeroși reformatori au apreciat că nu există altă cale pentru a stopa aceste racile care macină sănătatea individului și a societății în afară de religie. Legile elaborate de om, îndrumările și avertismentele sanitare nu au realizat și nu vor ajunge să realizeze decât foarte puțin din ceea ce a realizat și realizează religia. **Islamul** este singurul remediu care poate salva omenirea chinuită și rătăcită de problemele sociale, psihologice și economice în care se zbate. Experiența nereușită a Statelor Unite ale Americii (care au interzis alcoolul printr-o legislație foarte aspră în perioada anilor 1920-1933, după care n-au întârziat să renunțe la ea, după ce s-au convins de inutilitatea ei) este cea mai bună dovadă.

Cât despre comunitatea islamică, aceasta a distrus vasele cu băutură, când credincioșii au aflat că vinul a fost interzis cu totul. Aceasta este deosebirea dintre efectul și eficiența legilor divine asupra individului și eficiența legilor elaborate de om și măsurii în care sufletul omenesc se simte angajat față de ele.

Înțelepciunea interzicerii treptate a consumului de vin

Orice lege divină adevărată urmărește în esență protejarea indivizilor și comunităților și asigurarea fericirii lor. Când **Islamul** a interzis consumul băuturilor alcoolice, a făcut acest lucru treptat, întrucât **Allah** cunoștea adevărul despre sufletul omenesc. De aceea, versetele sfinte au arătat treptat efectele vătămătoare ale vinului iar după aceea l-au interzis cu totul. Primul verset referitor la vin, din perioada mekkană, a făcut referire la însușirile vinului care-l îmbată pe om:

“Iar din rodurile curmalilor și ale viței de vie luați băutura îmbătătoare și hrană bună”(An-Nahl:67).

Versetul care a urmat după el a fost medinit:

“Ei te întreabă despre vin și despre maysir. Spune: “În amândouă este mare păcat și sunt și unele foloase pentru oameni, dar în amândouă păcatul este mai mare decât folosul!”(Al-Baqara:219).

Acelora care întreabau despre vin li se răspundea și unii dintre ei au înțeles că el este interzis implicit deoarece este un păcat, bazându-se pe următorul verset:

“Spune: “Domnul meu a oprit ticăloșiile - atât pe cele văzute cât și pe cele nevăzute -, precum și păcatul”(Al-A'raf:33).

Alții au văzut în acest verset o blamare pentru vin și au împuținat cantitatea consumată (dar nu intrăm aici în discuții cu juristconsulții și cu exegeții, deoarece pentru fiecare verset există mai multe interpretări). Apoi a fost revelat versetul:

“O, voi cei care credeți! Nu vă apropiați de Rugăciune atunci când sunteți beți, ca să știți ce spuneți (lui Allah)”(An-Nisa':43).

Întrucât între cele două Rugăciuni nu erau decât câteva ore, adică un interval de timp insuficient pentru ca omul să se trezească din beție, acest verset l-a obligat pe cel care consuma alcool să renunțe la el treptat, iar în acest lucru se află înțelepciune și îndurare pentru cei care beau. Ultimul verset revelat în legătură cu vinul obliga la ferirea de el, adică interzicerea categorică a consumului băuturilor alcoolice:

“O, voi cei care credeți! Vinul, jocul de noroc, pietrele ridicate și săgețile (pentru prezicere) sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele și poate că veți izbândi!/ Doară Șeitan dorește să semene între voi dușmănie și ură, prin vin și prin jocul de noroc, și să vă abată de la pomenirea lui Allah și de la Rugăciune. Oare nu vă veți opri voi (de la acestea)?”(Al-Ma'ida:90-91).

Comunitatea preislamică a fost o comunitate de ignoranți și oamenii erau înclinați spre consumul de alcool. Dacă li s-ar fi interzis brusc consumul vinului, acest lucru le-ar fi fost dificil și nu ar fi respectat această prohibiție. De asemenea, s-a relatat că **'A'isha, mama credincioșilor**, - **Allah** fie mulțumit de ea! - a zis:

“Primele sure din Coran care au fost revelate au fost cele referitoare la Foc și la Rai, iar după ce oamenii au acceptat Islamul au fost revelate versetele referitoare la ceea ce este permis (halal) și ceea ce este interzis (haram). Dacă prima revelație ar fi spus: Nu mai beți vin!, ei ar fi răspuns: Nu vom lăsa vinul niciodată!”.

Aceasta din punct de vedere psihologic. În ceea ce privește aspectul fizic, renunțarea alcoolicului la băutură trebuie să aibă loc treptat, căci renunțarea bruscă poate fi urmată de complicații medicale, cea mai primejdioasă dintre acestea fiind sindromul renunțării - un simptom medical grav, care poate provoca moartea, pe care medicii îl studiază sub numele de delirium tremens, ale cărui semne clinice sunt: vise și coșmaruri îngrozitoare, teama de întuneric, halucinațiile, transpirația, vomatul, tulburări de comportament și de percepție, pierderea capacităților intelectuale și de voință, tulburări biologice în sânge.

Câtă deosebire între această rânduială - care provine evident de la un **Atoateștiutor, Blând, Bineștiutor** al robilor Săi - și între rânduilele laice de astăzi! Toată lumea știe care sunt consecințele distrugătoare ale băuturilor alcoolice pentru sănătate, pentru etică și pentru economie. Cu toate acestea, băuturile alcoolice ocupă locul de frunte la sărbătorile oficiale și private, iar mijloacele audio-vizuale fac reclamă pentru ele în comunitățile care nu urmează orânduiala islamică. Omul va continua să fie **“tare nedrept și tare neștiutor” (Al-Ahzab:72)**, adică nedrept cu sine și cu ceilalți, așa după cum l-a caracterizat revelația, dacă nu va urma legea islamică, în care se află izbăvirea omenii.

“Veșmintele tale curățește-le/ Și de nelegiuire stai departe”(Al-Muddathir:4-5).

“Dacă auziți că ea (ciuma) s-a abătut asupra unui ținut, nu veniți spre el, iar dacă s-a abătut asupra unui ținut în care vă aflați, nu-l părăsiți pentru a scăpa de ea! Robul care va rămâne răbdător în ținutul lui, asupra căruia s-a abătut ciuma, să știe că nu va avea parte decât de ceea ce i-a hărăzit *Allah* și de răsplata unui martir”.

(Hadis nobil relatat de Al-Bukhari)

CAPITOLUL III

ȘTIINȚA DESPRE BOLILE CONTAGIOASE ȘI TRANSMISIBILE

1 - Apărarea de bolile contagioase și transmisibile

Microscopul a fost descoperit în secolul XVII și cu ajutorul lui savantul **Pasteur** a putut în secolul XIX să descopere microbii - cauzele bolilor molipsitoare și transmisibile, punând definitiv capăt teoriei generației spontanee, adică generării din nimic și a pus bazele principiului științific fundamental în toate studiile: orice lucru existent are un motiv și orice cauză are un cauzator.

Și dacă prima normă de protecție împotriva bolilor molipsitoare a devenit începând din vremea lui Pasteur curățenia, atunci trebuie să arătăm că **Islamul** a făcut din curățenia individului și puritatea lui - a sufletului său, a faptelor sale, a trupului său, a veșmintelor sale, a mâncării sale, a ceea ce bea și a mediului său - o condiție a **Islamului** adevărat și o parte inseparabilă a învățăturilor legii islamice, cu cincisprezece secole în urmă. Trebuie meditat cu atenție asupra următoarelor versete - ele având forma de imperativ:

“O, fii ai lui Adam! Puneți-vă veșmintele voastre la toate locurile de Rugăciune!”(Al-'A'raf:31);

“Veșmintele tale curățește-le/ Și de nelegiuire stai departe”(Al-Muddathir:4-5).

Iar cuvântul “puritate” are sensul de “sterilizare”, sterilizarea având un sens mai puternic decât “curățenia” și redă mai bine sensul științific al acestui cuvânt. Puritatea include curățenia, dar nu este obligatoriu ca și curățenia să includă puritatea. Un lucru poate să fie curat, dar să nu fie pur, adică să fie lipsit de corpuri străine care-i modifică fie culoarea, fie aspectul, fie mirosul, dar să nu fie lipsit de microbi.

Cuvântul “curățenie” cu sensul de “puritate” este menționat în multe locuri în **Coranul Cel Sfânt** și a fost impus musulmanilor ca o condiție pentru îndeplinirea tuturor actelor de cult și prin el s-a urmărit acest sens științific precis. “Murdăria” are sensul de “necurătenie” și **Domnul** a poruncit prin el îndepărtarea de ea.

Realitatea pe care unii nu o știu este că **Trimisul cel nobil** - binecuvântarea și pacea asupra lui! - a fost cel dintâi care s-a referit la bolile molipsitoare, transmisibile și parazitare și la modul de transmitere și de răspândire a microbilor și paraziților și nu Pasteur sau vreun alt savant, așa cum cred cei mai mulți oameni. **Iubitul ales** a fost primul care a legiferat carantina preventivă aflată și astăzi în vigoare și a transformat-o într-un element obligatoriu prin legarea ei de prescripțiile legii și doctrinei. În următorul hadis găsim o referire clară la bolile transmisibile și prin intermediul ei, **Trimisul** - binecuvântarea și pacea asupra lui! - a legiferat carantina, o normă de bază în vigoare și astăzi pentru împiedicarea transmiterii bolilor molipsitoare:

“Dacă ați auzit că asupra unui ținut s-a abătut molima să nu veniți la el, iar dacă s-a abătut asupra ținutului în care vă aflați, nu plecați din el pentru a scăpa. Cel care rămâne în el este ca un martir, iar cel care fuge din el este ca acela care fuge de o invazie”.

Molima este o boală transmisibilă, precum ciuma, variola, febra galbenă, holera și altele. Legea islamică a făcut din respectarea dispozițiilor privitoare la carantină o învățătură a doctrinei: cel care rămâne într-un ținut în care s-a răspândit o boală molipsitoare este un martir, iar cel care încalcă învățătura referitoare la carantină și fuge este ca acela care fuge de lupta sfântă.

Există un alt hadis care îl detaliază pe primul:

“Această ciumă a fost un chin pentru cei dinaintea voastră sau pentru fiii lui Israel. Dacă ea se abate asupra unui ținut, nu-l părăsiți fugind de ea și dacă se află într-un ținut, nu intrați în el!”.

Și câți oameni nu încearcă astăzi să obțină în mod ilicit un certificat de sănătate care să-i facă imuni împotriva bolilor molipsitoare. Chestiunea ține de etica sănătoasă și nu există o angajare adevărată decât împreună cu o credință adevărată.

Există și un alt hadis miraculos, ale cărui dimensiuni știința nu le-a descoperit în întregime:

“Acoperiți vasul și legați burduful (în care se pune apă). Într-o noapte din an poate să se abată o molimă care coboară în vasul

peste care nu se pune capacul și în burduful care nu este legat la capăt”.

Așadar, există boli contagioase, așa cum sunt unele maladii virotice, precum guturaiul, gripa și altele, care nu-și fac apariția decât sezonier sau o dată pe an sau o dată la câțiva ani și până în momentul de față nu au găsit o explicație medicală a acestui fenomen.

2 - Cauzele bolilor contagioase și mijloacele răspândirii lor

Există numeroase hadise referitoare la cauzele bolilor contagioase, cum sunt microbii, virușii și paraziții, și la modalitățile de transmitere a lor și ele constituie un miracol științific care a precedat cu multe secole descoperirile științifice de după inventarea microscopului. Unul dintre ele sună astfel:

“Feriți-vă de praf, căci de la el provin făpturile vii”.

În acest hadis nobil găsim o referire clară la toate organismele microscopice, așa cum sunt microbii, virușii, paraziții care provoacă bolile contagioase, parazitare și alergice, ce sunt purtați de praf. Și tot **Profetul** - pacea și binecuvântarea lui **Allah** asupra sa! - a zis:

“Feriți-vă de particulele de praf, căci în el se află făpturi vii!”

iar prin “făpturile vii” aici se au în vedere microorganismele ce nu pot fi zărite cu ochiul liber. Prin aceasta, **Profetul** cel generos este primul care a vorbit despre microorganismele purtate de particulele de praf, cu mult înainte să facă acest lucru Pasteur, despre care cei mai mulți oameni cred că ar fi fost primul. Dar pe lângă motivele contagiunii purtate de aer, următoarele două versete se referă la apa stătută sau contaminată de murdărie, ca un al doilea motiv principal al bolilor molipsitoare:

“Feriți-vă să vă faceți nevoile în sursele de apă și la umbră!”

și

“Să nu urineze nici unul dintre voi în apa permanentă și pe urmă să se spele din ea, căci cele mai multe bănuieli vin de la aceasta”.

Cât despre oamenii secolului XX, ei au poluat majoritatea mărilor din lume, după ce le-au transformat în lacuri în care aruncă gunoaiele lor și reziduurile fabricilor lor. Și după ce au gustat efectele faptelor lor, căci:

“Stricăciunea s-a arătat pe uscat și pe mare, din pricina a ceea ce săvârșesc mâinile oamenilor, pentru ca (Allah) să-i facă pe ei să guste o parte din ceea ce au făcut ei. Poate că ei se vor întoarce!”(Ar-Rum:41), au început să emită legi referitoare la protejarea mărilor împotriva poluării, însă **Trimisul** cel generos a legiferat acest lucru cu cincisprezece veacuri în urmă.

Câinele constituie una din verigile principale în transmiterea multor boli parazitare și, în primul rând chistul hidatic. În următorul hadis nobil se face referire la acest adevăr științific din domeniul parazitologiei:

“Vasul pe care l-a lins câinele trebuie curățit prin spălare de șapte ori, prima dintre ele cu țărână”.

Ouăle paraziților transmiși de câini prin salivă și prin excremente sunt ușor îndepărtate prin spălare cu țărână și apoi cu apă. Orice parazitolog poate astăzi ușor să verifice acest hadis și i se va arăta miracolul științific ascuns în el.

În ceea ce privește gunoiul, murdăria și resturile, acestea reprezintă principalul mediu pentru microbi, paraziți și insecte transmițătoare de boli molipsitoare. Este suficient să menționăm în privința lor următoarele **hadise nobile**:

“Curățenia face parte din credință”;

“Această religie a fost clădită pe curățenie”;

“Scurgutul pe pământ și în moschee este un păcat a cărui ispășire constă în acoperirea lui”;

“Feriți-vă de cele două lucruri blestemate! Și l-au întrebat: Și care sunt cele două lucruri blestemate, o, Trimis al lui Allah? Atunci el le-a răspuns: Urinatul și nevoia mare în calea oamenilor sau la umbra lor!”

“Aceluia care le provoacă oamenilor lucruri neplăcute în calea lor i se cuvine blestemul”;

“*Allah* este bun și iubește bunătatea, este curat și iubește curățenia, este nobil și iubește noblețea, este darnic și iubește dărnicia. Așadar, măturați-vă locurile unde stați și nu fiți asemenea iudeilor!”;

“Purtați veșminte frumoase și faceți-vă scări de șa frumoase și bune, pentru ca să fiți ca niște alunițe pe om!”;

“Toți musulmanii trebuie să se îmbăieze la șapte zile; să-și spele capul și trupul!”;

“A spus despre ziua de vineri: Aceasta este o zi pe care *Allah* a făcut-o sărbătoare pentru musulmani. Cel care vine la Rugăciunea de vineri să se îmbăieze, iar dacă are o aromă, să se frece cu ea! Și neapărat, folosiți bețișorul pentru curățat dinții!”;

“Îmbăierea, aromele și bețișorul pentru dinți... în ziua de vineri!”;

“Curățenia este jumătate din credință”;

“Curățenia este parte din credință”;

“Acela care îmbracă un strai să și-l spele!”

“Spală-te pe mâini înainte de masă și după ea!”

“Bețișorul este un mijloc de curățire a gurii și un motiv de mulțumire pentru Domnul. Dacă nu aș cere ceva prea greu de la comunitatea mea, le-aș cere să folosească bețișorul pentru dinți la fiecare rugăciune”;

“Spală-te bine și freacă-te printre degete și inhalează cu putere, în afară de cazul când postești!”;

Studiile moderne au demonstrat că microbii dăunători prezenți în orificiile naturale, cum sunt gura, nasul și urechea, sub unghii, între degetele de la mâini și de la picioare sunt ca și inexistenți la aceia care împlinesc cele cinci rugăciuni și respectă întocmai condițiile abluțiunii.

Nimic nu este mai bun decât betişorul de arak pentru curățirea gingiilor și dinților de mâncare.

Ne oprim în sfârșit la următorul hadis miraculos:

“Nici o molipsire, nici un zbor, nici o buhă și nici un șarpe. Și fugi de cel bolnav de lepră, așa cum fugi de leu!”(Al-Bukhari).

În cuvântul “molipsire” negat, este un indiciu clar al faptului că există boli nemolipsitoare, așa cum sunt apendicita sau angina pectorală, ulcerul gastric, calculii și altele.

În astfel de situații credinciosul îl poate vizita pe semenul său bolnav, ba aceasta este chiar o îndatorire religioasă pe care hadisele o accentuează. Iar în cuvintele sale:

“Și fugi de cel bolnav de lepră, așa cum fugi de leu!” este un indiciu clar al existenței unor boli molipsitoare, care se transmit, așa după cum se spune și într-un alt hadis:

“Un bolnav care transmite o boală să nu vină la un om sănătos!”

Dar hadisul are și alte semnificații între care și aceea că bolile molipsitoare nu se transmit în mod obligatoriu altor oameni, așa după cum medicii știu foarte bine, iar microbii și alte motive ale bolilor molipsitoare sunt supuse poruncii **Creatorului**. Expresia **“nici o molipsire”** poate fi înțeleasă și în sensul de “nici o molipsire fără îngăduința lui **Allah**”. Dar înainte ca omul să înțeleagă aceste cauze, a venit cealaltă parte hadisului: **“Și fugi de cel bolnav de lepră așa cum fugi de leu!”**.

S-a relatat că un arab beduin l-a întrebat pe **Trimis**, când a auzit cuvintele : **“Nici o molipsire, nici un zbor, nici o buhă și nici un șarpe!”**: “O, **Trimis** al lui **Allah**! Dar de ce stau cămilele în nisip ca niște antilope și printre ele stau și cele bolnave de răie și transmit boala și celorlalte?” Atunci **Trimisul** lui **Allah** i-a răspuns lui: “Dar care s-a îmbolnăvit mai întâi?”, în sensul că motivele bolii se află în mâna lui **Allah** și, dacă El voiește, le poruncește să transmită boala, iar dacă El voiește le împiedică să transmită boala.

Numeroși cercetători s-au oprit la trei hadise nobile referitoare la lepră (o boală microbiană care atacă pielea, sistemul nervos, membrele și organele, pe care oamenii simpli o mai numesc și gubăvie). Au încercat să le pună de acord dar a fost dificil, până când știința a dovedit în cea de-a doua jumătate a secolului XX miracolul lor și le-a lămurit conținutul. Cuvintele **Profetului** - binecuvântarea și pacea asupra lui! - :

“Și fugi de cel bolnav de lepră , așa cum fugi de leu!”,

(sunt o referire clară la faptul că lepra este o boală contagioasă și trebuie ca omul sănătos să fugă de cel bolnav.)

De asemenea, un hadis consemnat de Muslim sună astfel:

“Printre cei din delegația tribului Saqif se afla un bărbat bolnav de lepră și Trimisul -Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - i-a transmis: “Am primit jurământul tău de credință!”

Într-un alt hadis se face aluzie la faptul că lepra ar putea să fie necontagioasă. Jabir a transmis că **Profetul - Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a mâncat dintr-un castron împreună cu un leproș și i-a zis lui: **“Mănâncă cu credință în Allah și bizuiește-te pe El!”**

Știința a demonstrat recent, așa după cum informează revista franceză “Știința și viața” (nr. 853) 1988,p.48) că există persoane care au o predispoziție genetică pentru contactarea leprei și există alte persoane care nu au predispoziția genetică pentru molipsirea cu lepră. **Profetul** cel generos s-a aflat printre aceștia din urmă și de aceea a mâncat din același castron cu leproșul și i-a transmis leproșului din tribul Saqif: **“Am primit jurământul tău de credință”**, pentru ca molima să nu-l afecteze pe vreunul dintre companionii săi, care s-ar fi putut întâmpla să aibă o predispoziție genetică pentru molipsirea cu lepră. Dar **Allah** știe cel mai bine care este adevărul!

Cuvintele **Profetului**: **“nici un zbor, nici o buhă și nici un șarpe”**, neagă că ar exista boli închipuite și invalidează obiceiuri și credințe greșite. Din cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“Au zis ei: “Noi vedem un semn (prevestitor de) rău în voi. Dacă nu încetați, Noi vă vom ucide cu pietre și vă va ajunge o pedeapsă dureroasă de la Noi!”(Ya-Sin:18), aflăm că arabii credeau înainte de

aparitia **Islamului** în zborul păsărilor: dădeau drumul unei păsări și dacă ea zbura în partea dreaptă, vedeau în aceasta un semn bun, iar dacă zbura în partea stângă, vedeau în aceasta un semn rău și abandonau lucrul pe care voiau să-l împlinească.

Buha este o pasăre fabuloasă despre care arabii credeau că dacă sufletul celui ucis nu este răzbunat, el se preschimbă în buhă care țipă la mormântul lui: “Dați-mi să beau! Dați-mi să beau!”, iar atunci când el este răzbunat, ea va zbura. **Trimisul** generos a anulat prin acest hadis obiceiul răzbunării și celelalte credințe greșite.

Șarpele era în credința arabilor înainte de apariția **Islamului**, un șarpe care mânca din burtă și care-l mușca pe om, când i se făcea foame.

Unde ne aflăm noi față de strălucirea acestor învățături divine de medicină profilactică? Cele mai multe dintre orașele și satele noastre sunt foarte departe de aceste norme elementare referitoare la curățenie, pe care s-au decis să le adopte și occidentalii mult mai târziu, după ce până în secolul XIX au stat foarte departe de ele. Regele Louis XVIII nu s-a îmbăiat din anul 1800 până în anul 1813 și nici cei mai mulți supuși din neamul său, închipuindu-și că apa intră în corpul lor și-l îmbolnăvește.

Trebuie, de aceea, să organizăm repetate campanii de ridicare a nivelului cunoștințelor de igienă, pe diverse planuri, prin intermediul asociațiilor de copii și sociale, al mijloacelor de informare audio-vizuale, la moschei, în școli, în cluburi, prin radio și televiziune, până ce se va înrădăcina în sufletul musulmanului convingerea că și “urățenia face parte din credință”, că ea este un tot invizibil: se referă deopotrivă la veșminte, la trup și la suflet, la locuință, la stradă și la mediul înconjurător.

Necurățenia este murdărie, iar **Allah** a interzis orice murdărie:

“Veșmintele tale curățește-le/ Și de nelegiuire stai departe”(Al-Muddathir:4-5);

“Allah îi iubește pe cei care se curățesc”(At-Tawba:108);

“Allah îi iubește pe cei care se căiesc și îi iubește pe cei care se curățesc”(Al-Baqara:222).

Aceasta pentru că și curățenia este o normă de bază a educației musulmanului și face parte din esența credinței sale, dar din păcate unii aproape că au uitat astăzi de ea. De aceea, facem apel la predicatorii moscheilor să consacre periodic predicile din ziua de vineri pentru a explica versetele sfinte și hadisele nobile referitoare la curățenie, pentru a le reaminti și pentru a întipări sensurile lor, căci amintirea le este de folos credincioșilor, așa după cum a grăit **Allah Preaînaltul**:

“Și îndeamnă căci îndemnarea este spre folos dreptcredincioșilor!”(Adh-Dhariyat:55).

Referirile la curățenie, la maniera de a se îmbrăca, de a ședea și de a asculta sunt aproape absente în unele moschei. Iar **Allah** a grăit în **Cartea Sa Cea Bine Întocmită**:

“O, fii ai lui Adam! Puneți-vă veșmintele voastre la toate locurile de Rugăciune!”(Al-'A'raf:31);

“Moscheile sunt ale lui Allah și nu chemați pe nimeni împreună cu Allah!”(Al-Djinn:18);

“Și cine este mai nedrept decât acela care a oprit ca în moscheile lui Allah să se rostească numele Lui și s-a îndârjit să le pustiască?”(Al-Baqara:114).

Trimisul cel generos - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a oprit să se practice negoțul la moschee, să se anunțe vreun lucru pierdut în ea sau să se declame în ea versuri, așa după cum a consemnat Abu Dawud:

“Acela care aude vreun om anunțându-și la moschee un lucru pierdut să-i zică lui: Allah să nu ți-l mai dea înapoi! Căci moscheile nu au fost înălțate pentru așa ceva!”.

Iar dacă unii oameni tot nu respectă normele medicinei profilactice în ceea ce privește curățenia și etica ce trebuie urmată la moschee, în urma campaniilor organizate și repetate prin mijloacele de informare, atunci nu ne mai rămâne decât să aplicăm zicala:

“Allah împiedică prin forță ceea ce nu împiedică prin Coran”.

3 - Înțelepciunea abluțiunii

“O, voi cei care credeți! Atunci când vă gătiți pentru Rugăciune, spălați-vă fețele voastre și mâinile voastre, până la coate, treceți-vă mâinile voastre ude peste capetele voastre și (spălați-vă) picioarele voastre până la glezne! Iar dacă sunteți spurcați (junub), atunci curățați-vă (printr-o baie)! Dacă sunteți bolnavi, sau în călătorie, sau unul dintre voi vine de la locul unde și-a făcut nevoile, sau v-ați împreunat cu o muiere și nu găsiți apă, atunci luați voi țărână măruntă și curată și ștergeți-vă fețele și mâinile voastre cu ea! Allah nu voiește să vă facă vouă greutăți, ci dorește să vă curățească și să desăvârșească binefacerea Sa. Poate că voi veți fi mulțumitori!”(Al-Ma’ida:6).

Gunoaiele și murdăriile provin din materiile organice pe care le aruncă ființele vii, așa cum sunt urina, excrementele, sângele, balele și saliva etc. și din cadavrele ființelor care mor. Iar materiile organice moarte sunt cel mai potrivit mediu pentru înmulțirea microbilor și paraziților dăunători, așa după cum se cunoaște din virusologie. De aceea, înțelegem accentul pus de învățăturile **Islamului** pe curățenie și legarea acesteia de normele îndatoririlor religioase. Abluțiunea curăță periodic, de cinci ori pe zi porțiunile descoperite ale pielii și orificiile naturale ale organismului de microbi, paraziți și substanțe organice care ies din piele sau cad pe ea. Studiile de laborator au confirmat recent că procentul de microbi în orificiile naturale, cum sunt nasul, gura și esofagul și altele este la aceia care respectă îndatoririle referitoare la curățenie cu mult mai mic decât la aceia care nu îndeplinesc ritualurile islamice. Subcapitolul următor, referitor la funcțiile pielii întregeste tabloul științific al înțelepciunii abluțiunii și purificării.

Funcțiile pielii

“Nu este suflet care să nu aibă asupra sa un păzitor”(At-Tariq:4).

1. Prima și cea mai importantă funcție a pielii este aceea de scut al corpului împotriva microbilor, dar cu toate acestea există soiuri de microbi și de paraziți care trăiesc pe suprafața ei producând diferite pustule, ulcerații și iritații, dacă este neglijată spălarea ei cu apă caldă și săpun la intervale apropiate de timp.

2. Cel de al doilea rol al pielii constă în reglarea temperaturii corpului cu ajutorul sudorii secretate de mici glande răspândite pe ea, în număr de circa două milioane. De aceea, transpirația este socotită unul din cei mai folositori și mai puternici factori ai rezistenței la căldură, în vreme ce, atunci când timpul se răcește, vasele capilare din piele se contractă, secreția transpirației se reduce sau dispare cu totul, până ce temperatura corpului revine la nivelul său natural, adică la 37 de grade.

De aceea, cantitatea de transpirație secretată într-o zi de piele variază între 700 centimetri cubi și 2 litri.

3. Cea de a treia funcție a pielii constă în faptul că toxinele pe care le eliberează țesuturile în sânge, și pentru eliminarea cărora organismul se bazează pe rinichi, piele și plămâni.

4. Cea de a patra funcție a pielii constă în împiedicarea apei de a pătrunde în corp, prin cele două milioane de glande grase din ea și îndeosebi prin stratul său cornos.

5. Cea de-a cincea funcție a pielii constă în faptul că atunci când soarele cade peste ea, razele sale ultraviolete pătrund în stratul gros de sub epidermă și substanța ergosterol se transformă în vitamină - un element necesar pentru fixarea calciului în oase și în dinți.

6. Cea de a șasea funcție a pielii este aceea de organ principal de simț, întrucât ne ajută să simțim, datorită terminațiilor nervoase și corpusculilor tactili, efectul diversilor factori externi. Prin aceasta, ea îndeplinește rolul ochilor în cunoașterea formelor, dimensiunilor și temperaturii corpurilor.

7. Cea de a șaptea funcție a pielii este respirația care se realizează prin porii răspândiți în ea. Aceștia respiră la fel ca plămânii, chiar dacă într-o măsură foarte mică, absorbind oxigenul din atmosferă și eliminând acidul carbonic.

Întrebarea care se ridică este: Ce se întâmplă cu organismul dacă funcțiile pielii sunt anihilate? Savanții au făcut un experiment pe un câine pe care l-au ras și l-au uns cu o substanță cleioasă care i-a astupat porii, împiedicând orice contact între piele și aer. Rezultatul a fost că în câteva zile câinele a murit intoxicat.

Dacă este neglijată curățirea pielii cu apă caldă și săpun, se adună descumăurile stratului cornos și peste ele se depun substanțe grase, murdării și microbi, încât porii se astupă și nu mai poate respira, se reduce foarte mult secreția de sudoare și ajunge să nu mai poată regla temperatura corpului ceea ce conduce la creșterea cantității de toxine din sânge și apariția cu trecerea timpului a simptomelor autointoxicării, fiind afectată de lipsa sângelui, paliditate, lipsă de activitate și slăbire a reacției. Așadar, grija pentru curățenia pielii este necesară, de vreme ce funcțiile ei fiziologice sunt indispensabile.

Neglijarea curățeniei ei este deosebit de primejdioasă pentru toate funcțiile ei menționate, ba chiar pentru funcțiile tuturor aparatelor organismului. Baia înviorază inima, circulația sangvină și respirația, previne constipația, stimulează diureza, oferă sistemului nervos confort și liniște, înviorază creierul, dilată vasele sangvine și provoacă transpirația.

Acestea sunt adevăratele scopuri pe care le-a urmărit legea islamică atunci când a impus spălarea după întreținerea de raporturi sexuale, făcând din aceasta cea mai importantă îndatorire, poarta tuturor îndatoririlor, la care nu se ajunge decât deschizând-o pe ea. Cealaltă metodă științifică de curățenie în **Islam** este abluțiunea minoră pe care legea islamică a impus-o de câteva ori pe zi. Această spălare a fost impusă pentru că membrele omului vin în contact cu aerul, cu praful, cu pământul și cu bacteriile. În plus, glandele sudoripare sunt concentrate îndeosebi pe frunte, pe dosul palmelor și al tălpilor. Fața secretă de asemenea, grăsimi din glandele sebacee. Pe ea sunt plasați ochii care lăcrimează, nasul care secretă mucozități, gura - focarul resturilor de mâncare fermentate și descompuse din cauza bacteriilor, mâinile care vin în contact cu toate corpurile, obiectele și materialele, murdare sau curate, tăpile care calcă pe pământ, uneori descoperite, atingând murdăriile, alteori încălțate, murdărindu-se din cauza secrețiilor dermice, sudorii, grăsimilor și sărurilor. Având în vedere că aceste organe sunt în permanență expuse murdăriilor, spălarea și frecarea lor de câteva ori pe zi au devenit o condiție de igienă extrem de importantă și demnă de luat în seamă.

Cât despre bețișorul de arak pentru curățirea dinților, aceasta este una din minunile igienei, căci nu există printre obiectele pe care le folosește omul în igiena sa zilnică un altul mai folositor decât bețișorul sau periuța, pentru că ele îndepărtează de organism boli și tulburări care sunt uneori primejdioase și aceasta pentru că, dacă resturile de mâncare se adună între dinți și bețișorul nu este suficient pentru

scoaterea lor, ele fermentează și se descompun și din aceasta pot decurge consecințe deosebite, deoarece diverșii acizi rezultați din fermentație rod calciul de pe dinți și-l descompun cu trecerea timpului, bacteriile se înmulțesc în cavitatea bucală, atacând gingiile, esofagul și amigdalele, provocând infecții și grăbind căderea dinților. Mai mult decât atât, microbii sau toxinele lor pot trece în circulația sangvină și pot provoca îmbolnăvirea articulațiilor, infecția pericardului sau infecția acută sau cronică a rinichilor, creșterea tensiunii arteriale și alte complicații.

Legea islamică a insistat în mod deosebit asupra igienei zonelor corpului care au legătură cu urinatul și cu scaunul. Este inutil să mai încercăm să demonstrăm necesitatea curățeniei acestor zone, după fiecare urinat sau scaun, având în vedere că ele se murdăresc cu sânge și diferite secreții organice. Îndepărtarea acestor substanțe cu ajutorul apei este o necesitate igienică și psihologică în același timp, având în vedere că motivul îndepărtării și aversiunii dintre soți este de multe ori tocmai neglijarea curățeniei zonelor corpului expuse murdăriilor.

Pe lângă aceste semnificații științifice ale înțelepciunii abluțiunii, curățeniei și purificării, există și aspectele spirituale. În timpul Rugăciunii, omul se întâlnește cu **Creatorul** său și una dintre cele mai elementare condiții este ca el să fie îmbrăcat în cel mai curat veșmânt, atât exterior cât și interior. De asemenea, se cuvine ca musulmanul să-i ferească pe cei doi îngeri însărcinați cu însemnarea faptelor lor de orice ar putea să provoace aversiunea oricărui suflet și cu atât mai mult a îngerilor puri pe care-i deranjează mirosurile neplăcute și orice murdărie. Tocmai de aceea, **Trimisul** cel nobil le-a poruncit acelor care mănâncă ceapă sau usturoi să evite locurile în care sunt adunați oamenii. De asemenea, ținerea câinilor în casă nu este recomandată, deoarece îngerii nu intră într-o casă în care sunt câini.

Reamintim, în sfârșit, o serie de hadise nobile și ne întrebăm cu amărăciune de ce nu le transmitem în fiecare zi prin intermediul mijloacelor de informare de care dispunem, mai ales că ne aflăm într-o stare de curățenie pentru care ne invidiază mulți. **Islamul** a precedat în această privință descoperirile medicinei profilactice, chemând la ceea ce apără sănătatea individului și echilibrul său în relațiile cu ceilalți. Reamintim că există o serie de referiri ale **Profetului - Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - la aceste aspecte, în speranța că repetarea lor va fi spre binele credincioșilor:

“Curățați aceste trupuri - *Allah* să vă curățească pe voi! - căci nu există rob care să doarmă curat fără să doarmă cu el și un înger care va repeta la fiecare ceas din noapte: Doamne, iartă-l pe robul Tău, căci el s-a culcat fiind curat!”;

“Urât rob este murdăria!”;

“Să piară cei murdari!”;

S-a relatat că Jabir ben Abd Allah a zis: “Trimisul lui *Allah* a venit la noi și a văzut un bărbat cu părul vâlvoi și a întrebat: Oare omul acesta nu a putut să-și aranjeze părul? A văzut și un alt bărbat, cu veșminte murdare pe el și a zis: Oare omul acesta nu a găsit apă ca să-și spele straiele?”(Abu Dawud).

“Trimisul lui *Allah* a văzut un bărbat cu părul neîngrijit, cu veșmintele murdare, și într-o stare proastă și atunci a zis: Plăcerea și binefacerea fac parte din religie!”;

“Nu lăsați ca gunoiul să rămână peste noapte în casele voastre, ci scoateți-l afară în timpul zilei, căci el este sălaș pentru Șeitan”;

“Curățați-vă cu tot ceea ce puteți, căci *Allah* Preaînaltul a clădit Islamul pe curățenie și nu va intra în Rai decât acela care este curat”;

“Islamul este curat și curățați-vă, căci nu va intra în Rai decât cel curat”;

“*Allah* îl iubește pe evlaviosul curat”;

“Acela care îmbracă un veșmânt să și-l curețe!”

“O, 'A'îșa, spală aceste straie! Nu știi că straiul îi aduce laudă lui *Allah* și că dacă este murdar slava lui nu este primită?”

“V-au venit vouă o lumină și o Carte limpede de la Allah,/ Prin ea Allah îi călăuzește pe căile păcii și mântuirii pe aceia care caută mulțumirea Lui. Și El îi scoate din întunericuri la lumină, prin grația Sa, și îi călăuzește pe un drum drept”(Al-Ma'ida:15-16).

S-a relatat că **Ali** - pacea lui **Allah** asupra lui și fie **Allah** mulțumit de el și să-l mulțumească pe el **Allah!** - a spus: Eu l-am auzit pe **Trimisul Lui Allah** - binecuvântarea și pacea lui **Allah** asupra lui! - zicând: “Fiți cu grijă, căci se va produce schismă!”. Și l-au întrebat: Și cum vor putea scăpa de ea, **Trimis al lui Allah?** Și el mi-a răspuns: “**Cartea lui Allah!** În ea sunt știri despre ceea ce a fost înaintea voastră și în ea sunt vești despre ceea ce se va întâmpla după voi și ea a judecat între voi. Ea este arbitrul și nu este o glumă! Acela care o va părăsi din trufie va fi pedepsit de **Allah**, iar acela care va căuta călăuzire în afară de ea va fi dus în rătăcire de **Allah**. Ea este funia lui **Allah** cea puternică și lumina cea limpede.

Ea este pomenirea cea înțeleaptă și calea cea dreaptă. Capriciile nu pot abate de la ea și limbile nu se vor încurca cu ea. Ea nu se uzează din pricina multelor răspunsuri (pe care le dă) și minunile ei nu se împrăștiează. Ea este aceea pe care, atunci când au auzit-o, jinnii nu au întârziat să zică:

“Noi am auzit un Coran minunat, care călăuzește spre calea cea bună. Acela care o va cunoaște va izbândi cu știința lui, acela care va rosti vorbele ei va grăi adevăr, acela care va lucra după ea va fi răsplătit, acela care va judeca după ea va fi cu dreptate, acela care va chema la ea va călăuzi spre calea cea dreaptă”.

“Coranul Cel Sfânt a trasat pentru toți oamenii o cale prin care ajung la un țel măreț: să nu se afle în bătaia vântului”.

(Mihail Nu'ayme)

CAPITOLUL IV

PREVENIREA BOLILOR PSIHICE

1. Educația islamică și bolile psihice și sociale

Individul este nucleul familiei, iar familia este temelia oricărei comunități, iar binele sau stricăciunea comunităților depinde de indivizi și de familie. Orice nou-născut, în general și doar cu unele excepții, este o foaie imaculată, o cocă moale pe care scriu părinții, educatorii, mediul și comunitatea, de la nașterea lui și până la moarte. El este influențat negativ sau pozitiv de valorile reprezentate de familia lui și de comunitatea lui și de concepțiile acestora în toate domeniile materiale și umaniste. Acesta este un adevăr științific în domeniul creșterii și educației, pe care îl cunosc toți specialiștii în domeniul pedagogiei și la care s-a referit și următorul verset sfânt:

“Allah v-a scos pe voi din pântecul mamelor voastre, fără ca voi să aveți știre de ceva, (adică o foaie imaculată) și v-a dat vouă auzul și văzul și inimile, (instrumentul învățurii și cunoașterii) pentru ca voi să fiți mulțumitori”(An-Nahl:78).

Iar un hadis nobil sună astfel:

“Orice nou-născut este conform cu natura (adică așa cum l-a scos Stăpânul din pântecul mamei, fără să știe nimic) și doar părinții lui îl fac pe el iudeu, creștin sau zoroastru”.

Statisticile arată astăzi că diversele sisteme pedagogice elaborate de om și urmate de comunități pentru educarea copilului le-au dus la mizeria și pierzania în care se află astăzi. Și acest lucru este vizibil și în domeniul bolilor psihice și problemelor morale și sociale, căci știința fără valori morale este o primejdie pentru suflet și o distrugere a identității, iar comunitățile care au renunțat în educația lor la învățăturile divine se zbat în întunericul mizeriei psihice și sociale și în concepțiile morale greșite, în pofida progresului lor în diverse domenii ale științelor materiale. Care este utilitatea științelor materiale dacă omul și-a pierdut liniștea și fericirea? Cele mai înalte rate de sinucideri, de angoasă, de boli psihice și de crime morale se întâlnesc la națiunile care au neglijat valorile morale și principiile pedagogice islamice în procesul educației. De aceea, diversele sisteme pedagogice

și economice s-au dovedit și sunt și astăzi incapabile să-l conducă pe om la fericirea care reprezintă țelul oricărei făpturi din această lume.

Cât despre **Islam**, el nu a lăsat nici unul din aspectele omului în formare fără să se fi ocupat de educarea lui corectă, ceea ce constituie cea mai bună protecție și cel mai bun leac pentru această omenire, în care cei mai mulți indivizi sunt bolnavi și cele mai multe comunități se află în suferință. Pe de altă parte însă, principiile științifice, pragmatice ale educației islamice nu au fost încă extrase și generalizate așa cum ar trebui. Aceasta este responsabilitatea educatorilor și a specialiștilor din domeniile pedagogiei și psihologiei, ca și a acelor care se ocupă de propovăduirea **Islamului**.

Am încercat în cartea noastră "Din psihologia coranică" să demonstrăm că în credința adevărată se află apărarea și leacul pentru sufletul omenesc, împotriva bolilor nervoase și a tulburărilor comportamentale. Sperăm ca într-o viitoare lucrare să demonstrăm că educația islamică reprezintă singura cale pentru a ajunge la credința adevărată și, în consecință, la tămăduirea de toate maladiile psihice, morale și sociale. Ne vom opri aici pentru o scurtă privire asupra acestei omeniri bolnave.

2. Această omenire bolnavă

Toate comunitățile omenești care au renunțat la învățăturile divine adevărate sunt de fapt bolnave, ignorante și nedrepte. De când Cain l-a ucis pe fratele său Abel și până la scrierea acestor cuvinte, omenirea a trecut prin războaie nedrepte cumplite, chiar dacă unele dintre ele au fost războaie drepte necesare. Oare au ajuns comunitățile pe care le numesc civilizate și avansate, datorită realizărilor obținute în domeniile științelor materiale, la fericire? Au izbutit ele să se elibereze de angoasă, de sărăcie, de ignoranță și de boli? Bineînțeles că nu! Sărăcia, ignoranța, bolile și angoasa sunt principalele flageluri ale omenirii în ziua de azi și până astăzi omenirea nu a găsit leac pentru ele și nici nu îl va găsi, decât în urmarea rânduiei coranice, cu condiția să înțeleagă textele și să le aplice, rămânând departe de pasiunile sufletelor.

Unul din rapoartele statistice ale O.N.U. indică faptul că 700 de milioane de oameni suferă de malnutriție, că 1.5 miliarde de oameni

sunt lipsiți de asistență medicală, că zeci de milioane de oameni mor în fiecare an din pricina inaniției, că numărul analfabeților din lume se ridică la 800 de milioane de oameni. Și acestea în vreme ce omenirea cheltuiește în douăzeci de minute pentru înarmare sume care ar fi suficiente pentru asigurarea bugetului anual al O.N.U. care ar fi suficient pentru eradicarea sărăciei, ignoranței și bolilor în întreaga lume. Omenirea cheltuiește în fiecare minut peste 25 de milioane de dolari pentru sporirea producției de mijloace de distrugere, de parcă nu i-ar fi de ajuns cele cinci tone de substanțe puternic explozive pe care le-a acumulat pe cap de locuitor, ceea ce ar fi suficient pentru ștergerea oricărei urme de viață de pe suprafața globului pământesc nu o singură dată ci de douăzeci și cinci de ori!

Anxietatea cuprinde omenirea, cu excepția acelor cu care Domnul este milostiv dintre aceia care se află pe calea cea bună. Țările care sunt considerate civilizate și dezvoltate se află în fruntea comunităților neliniștite atât ca indivizi cât și ca societăți și cheltuiesc anual mii de milioane de dolari pentru medicamente tranchilizante, băuturi alcoolice și droguri pentru a lupta împotriva angoasei, dar fără nici un rezultat. Dimpotrivă, ratele angoasei, sinuciderilor, crimei și tragediilor sociale sunt în creștere în aceste state.

Omenirea cheltuiește milioane de dolari pentru cercetări și producerea de medicamente împotriva bolilor venerice care se transmit datorită raporturilor sexuale nelegitime, în loc să lupte împotriva acestor raporturi. Ba mai mult, le încurajează sub paravanul unei concepții eronate despre libertatea individuală! Dacă ea ar respecta legea islamică, ar alocă aceste fonduri uriașe pentru lupta împotriva ignoranței, foamei și bolilor.

Unii indivizi din această lume distrug excedentul de produse alimentare, în loc să-l distribuie săracilor pentru ca prețurile acestora de pe piața mondială să nu scadă. Legea islamică a interzis monopolul asupra hranei robilor lui **Allah** și atunci ne putem da seama care este atitudinea ei față de distrugerea sau incendierea produselor alimentare! Cele mai multe state cheltuiesc sume uriașe pentru lux și pentru alte lucruri inutile, în vreme ce mulți dintre locuitorii lor suferă din pricina foamei, bolilor și ignoranței. În condițiile rânduielii islamice, în vremea califului bine călăuzit Omar ben Abd al-Aziz, crainicii vesteau în piețe că vistieria este la dispoziția nevoiașilor și înfometaților, iar cei care voiau să achite **zakatul** sau voiau să facă pomană nu aveau cui să dea pomană.

În numeroase țări se nasc mii și mii de copii și sunt crescuți sau mor în case din bidoane și scânduri, pe ulițe sordide, în vreme ce la distanță de câteva mile se înalță palate ale luxului, risipei și îmbuibării. În alte țări mor zilnic din pricina secetei mii și mii de oameni, în vreme ce conducătorii lor cheamă la festivaluri ale dezământului și destrăbălării! În rânduiala islamică, în schimb **“Fiecare dintre voi este un păstor și fiecare dintre voi răspunde pentru turma lui”** și **“Nu crede în Mine acela care devine sătul, iar vecinul său rabdă de foame știind de acest lucru”**. Exemplele referitoare la nedreptatea omului față de sine și față de alții sunt numeroase, dar care este soluția și care este ieșirea?

3. Care este soluția și care este ieșirea?

“Și oare așteaptă ei (altceva) decât rânduiala celor vechi? Dar nu vei găsi nicicând înlocuire pentru rânduiala lui Allah și nu vei găsi niciodată schimbare pentru rânduiala lui Allah!”(Fatir:43).

Pot să privească oricât, pot să dea oricâte legi voiesc, pot să caute oricât soluții pentru problemele omenirii, căci omenirea va continua să se zbată în problemele ei care sporesc de la o zi la alta, câtă vreme nu vor da ascultare legii islamice, adeverind vorbele lui **Allah Preaînaltul:**

“Acela care va urma calea Mea cea dreaptă nu va rătăci și nu va fi nefericit/ Însă acela care se va îndepărta de la pomenirea Mea va avea parte de o viață grea”(Ta-Ha:123-124);

“Cei care vor urma îndreptarea Mea nu vor avea a se teme și nici nu se vor întrista”(Al-Baqara:38);

“Și cel ce se întoarce de la pomenirea Domnului Său, pe acela îl va îndrepta El către o pedeapsă aspră”(Al-Djinn:17).

De aceea, nu au fost în van cuvintele lui Bernard Shaw, care a spus: **“Rânduielele acestei civilizații nu se vor stabili decât dacă se vor întoarce la învățăturile lui Muhammad”** și nici cuvintele lui Mihail Nu'ayme: **“Coranul Cel Sfânt a trasat pentru toți oamenii o cale prin care să ajungă la un țel măreț: să nu fie în bătaia vântului”**.

Gânditorul și reformatorul social Roger Garaudy vede în **Islam** sistemul ideal pentru fericirea omenirii și aceasta după studierea completă a diverselor rânduieli sociale urmate de națiuni vreme de zeci de ani. De aceea, el a trecut la **Islam** și l-a adoptat ca religie. Cei înțelepți - dar ce puțini sunt ei! - văd în sistemul islamic prevenire și leac, pentru indivizi și pentru comunități, împotriva neliniștii, sărăciei, ignoranței și bolilor, cu condiția ca textele islamice să fie înțelese științific, în profunzime, interpretate de grupuri internaționale de specialiști, fiecare în domeniul lui, iar apoi să fie difuzate prin intermediul mijloacelor de informare. Atunci când va fi pregătit terenul pentru înțelegerea acestor texte, sufletele lor vor accepta, departe de orice capriciu sau convulsie!

În concluzie, putem afirma: Puterea divină nu putea să creeze omenirea și să o lase pe ea fără cărți care să o protejeze și s-o lecuiască. Puterea divină nu putea să nu ofere pe globul pământesc cele necesare pentru a opri foamea și bolile de la oameni, oricare ar fi numărul lor, cu condiția ca omul să-și folosească rațiunea în conformitate cu învățăturile **Creatorului**, căci El știe cel mai bine pe cine a creat și nu în conformitate cu capriciile sufletului care îndeamnă la rău și cu poftele lui, pe care le urmează cei mai mulți oameni și cele mai multe comunități din majoritatea regiunilor lumii.

“O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă Postul, așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră - Poate că veți fi cu frică!// Pentru puține zile, însă, acela dintre voi care este bolnav sau în călătorie (va posti) un număr (egal) de alte zile. Va trebui ca aceia care sunt în stare (să postească, dar nu o fac) să dea în compensare hrană pentru un sărman. Acela care de bună voie va da și mai mult (în compensare), binele va fi pentru el. Dar să postiți este și mai bine pentru voi dacă pricepeți!// (Aceste zile sunt) luna Ramadan, în care a fost trimis Coranul, drept călăuză pentru oameni, dovezi limpezi pentru drumul cel drept și Îndreptar. Și oricare dintre voi care este prezent în această lună să o țină ca Post, iar cel care este bolnav ori în călătorie (să postească) un număr (egal) de alte zile. Allah vă voiește ușurarea, nu vă voiește împovărarea și să împliniți acest număr și să-L preamăriți pe Allah, pentru că vă călăuzește pe calea cea bună. Poate că veți fi mulțumitori!”(Al-Baqara:183-185).

“Postul este pavăză împotriva Focului”

(Hadis nobil)

CAPITOLUL V

ÎNTELEPCIUNEA POSTULUI

1. În Post se află apărare și leac împotriva bolilor trupești

Fiecare din **stâlpii Islamului** are o înțelepciune care trebuie dedusă, explicată și pusă la îndemâna celor obligați să o respecte. Dumnezeu nu a impus nici o îndatorire și nu a oprit de la nimic decât dintr-o înțelepciune pe care știința, realitatea și statisticile au prezentat-o a fi spre binele celor obligați să o respecte. Misiunile cerești adevărate au urmărit în esență binele pentru sufletul omenesc și pentru comunități, căci **Creatorul** - care știe cel mai bine pe cine a creat! - a apreciat că omul nu va putea să ajungă la fericire - care este țelul oricărei făpturi - fără călăuzirea Sa.

Postul este protecție și leac pentru individ și pentru comunitate împotriva sărăciei, ignoranței și bolilor, cu condiția ca textele coranice și hadisele cele nobile să fie înțelese științific, în profunzime, iar apoi să fie difuzate și generalizate printre cei care trebuie să le respecte în mod programat și prin intermediul celor mai moderne mijloace audio-vizuale.

Islamul este în esența sa știință, rațiune, logică și respect, iar postul în esența lui este apărare și leac împotriva sărăciei, ignoranței și bolilor ce afectează indivizii și comunitățile umane care au părăsit legea divină și urmează rânduielile omului și poftele sufletului care îndeamnă la rău.

Postul este evlavie, belșug și bună călăuzire

Prescripțiile coranice au definit **Postul** a fi evlavie, adică protecție și apărare, dar de ce? De maladiile noastre sociale, psihice și trupești. Iar hadisul nobil a definit **Postul** a fi “**pavăză împotriva Focului**”, adică apărare de bolile noastre sociale, psihice și trupești care ne conduc spre Infern.

El a fost definit a fi bine, în toate sensurile cuvântului bine pentru sine și pentru ceilalți:

“Dar să postiți este și mai bine pentru voi, dacă pricepeți!”(Al-Baqara:184). “Postiți și veți fi feriți!”.

Feriți de ce? De bolile sociale, trupesti și psihice. De aceea, **Postul** înseamnă bine.

A fost definit a fi belșug, în toate sensurile acestui cuvânt:

“Allah vă voiește ușurarea, nu vă voiește împovărarea”(Al-Baqara:185).

A fost definit a fi o bună călăuzire din partea lui **Allah** și **Allah** nu călăuzește decât la ceea ce este spre binele omului și al omenirii. De aceea, se cuvine să-l aducem mulțumire Domnului pentru această îndatorire și să o respectăm:

“Să-L preamăriți pe Allah, pentru că vă călăuzește pe calea cea bună. Poate că veți fi mulțumitori!”(Al-Baqara:185).

2. În Post se află apărare și leac împotriva bolilor

1 -În Post se află apărare și leac împotriva bolilor trupesti, cu condiția ca musulmanul să respecte regulile medicinei coranice în domeniul alimentației. Aceste reguli au precedat cu secole normele științelor elaborate de om.

Prima normă coranică stipulează că nu trebuie să se exagereze cu mâncarea și băutura, așa după cum aflăm din următoarele versete și hadise:

“Mâncați din bunătățile cu care v-am înzestrat, însă nu întreceți măsura întru aceasta, ca să nu vă lovească mânia Mea, căci cel pe care-l lovește mânia Mea este pierdut!”(Ta-Ha:81);

“Mâncați și beți, însă nu întreceți măsura, fiindcă El nu-i iubește pe cei care întrec măsura!”(Al-'A'raf:31).

După cum s-a transmis că **Profetul - Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a zis:

“Noi suntem un neam care nu mâncăm decât atunci când ne este foame, iar dacă mâncăm, nu mâncăm pe săturate”;

“Dacă mânânci ori de câte ori ai poftă faci risipă”;

“Omul nu umple un alt vas mai rău decât burta lui”;

“După oameni sunt mâncărurile care-i țin dreaptă coloana vertebrală. Dacă trebuie, o treime pentru mâncarea lui, o treime pentru băutura lui și o treime pentru sufletul lui”;

“Ridică-te de la masă poftind-o”;

“Nu vă ghiftuiți încât să stingeți lumina înțelepciunii din inimile voastre!”.

Regula coranică în domeniul alimentației este că nu trebuie să existe zgârcenie în privința mâncării și băuturii. Zgârcenia în privința mâncării și oprirea sufletului prin privarea lui de bunătățile îngăduite de **Allah** sub pretextul austerității sau urmare a unei concepții greșite despre sufism, este respinsă de **Islam**, adevărind vorbele lui **Allah** **Preaînaltul**:

“O, voi cei care credeți! Nu opriți bunătățile pe care Allah vi le-a îngăduit și nu încălcați poruncile!”(Al-Ma'ida:87);

“Spune: “Cine a oprit podoaba orânduită de Allah, pe care El a făcut-o pentru robii Săi și bunătățile cele trebuincioase pentru viață?” Spune: “Ele sunt pentru aceia care cred, în viața lumească, și numai pentru ei în Ziua Învierii. Astfel facem Noi versetele Noastre limpezi pentru niște oameni care pricep”(Al-'A'raf:32).

Ghiftuirea celui care postește, în timpul **iftar**-ului, pentru abținerea de la mâncare în timpul orelor de post, ca și mulțumirea cu foarte puțină mâncare, pornind de la convingerea greșită că în aceasta

se află austeritate și apropiere de **Allah** nu au nimic de-a face cu înțelepciunea postului, ci dimpotrivă, sunt adevărată boală. Din experiența noastră profesională am constatat că numeroase atacuri de cord și cerebrale, ca și bolile de nutriție și ale aparatului digestiv, se înmulțesc în timpul lunii **Ramadan**, în cazul acelor care nu respectă sau nu înțeleg normele alimentației în **Islam**. Două treimi din decesele din întreaga lume se datorează astăzi arteriosclerozei, iar obezitatea reprezintă principalul ei motiv. Obezitatea este o boală ascunsă și aparentă; ea constituie unul din motivele principale ale creșterii tensiunii arteriale, arteriosclerozei, depunerilor de grăsimi în diverse organe ale corpului și cu deosebire în ficat. În post se află apărare împotriva lor, cu condiția respectării normelor alimentației menționate mai sus, nu doar în luna **Ramadan**, ci pe parcursul întregului an. Postirea în luna **Ramadan** și în zilele din restul anului când se postește benevol, trebuie să devină o practică și o obișnuire a sufletului cu respectarea acestor norme preventiv-curative în toate zilele anului în care musulmanul nu postește.

Omul de astăzi cheltuiește în fiecare zi sume uriașe ca preț al risipei în alimentația sa și ca preț al tratamentului și spitalizării din cauza obezității și bolilor distrugătoare decurgând din ea. Dacă el ar înțelege înțelepciunea postului și ar respecta-o și dacă ar alocă acești bani pentru lupta împotriva sărăciei, ignoranței și bolilor, ar atenua și suferințele sale și suferințele altora și ar aduce fericire pentru sufletul său și în această lume și în **Lumea de Apoi**. Dar omul a fost și continuă să fie, așa cum l-a calificat revelația cea înțeleaptă: **“nedrept și ignorant”(Al-Ahzab:72)**, adică nedrept cu sine și cu ceilalți, deoarece el preferă legea elaborată de om rânduiei divine, cu toate că el știe cât de fragile sunt rânduielele pământești.

Știința despre comportamentul animalului a descoperit că animalul - care este condus de **Creatorul** lui - postește periodic în mod profilactic sau când este bolnav. Fiecare organ al corpului, inclusiv aparatul digestiv, are periodic nevoie de odihnă. Și dacă medicina nu a descoperit până astăzi, prin statistici științifice, metodice decât puține din foloasele medicale ale postului, acest lucru se datorează faptului că cercetările științifice ne vin de obicei, din păcate, de la occidentalii care practică foarte puțin acest stâlp al credinței sau întreprind studii științifice asupra foloaselor lui. Dacă cei care răspund de destinele comunității islamice ar mobiliza un grup de cercetători pentru a studia diversele funcții ale organelor corpului și componentelor sângelui,

Înainte de post, în timpul lui și după el, ar furniza omenirii un studiu științific uimitor în legătură cu foloasele fizice și psihice ale postului.

Nu vom intra în amănunte despre bolile care împiedică postul, deoarece fiecare caz de boală are particularitățile sale. Bolnavul trebuie să-l întrebe pe medic, în conformitate cu vorbele lui **Allah Preaînaltul**:

“Întrebați-i pe oamenii pricepuți în cărți, dacă voi nu știți./ (I-am trimis cu) semne limpezi și cu scripturi”(An-Nahl:43-44).

Este preferabil ca medicul întrebat să fie drept și bine informat asupra științelor religioase și medicale. Și aceasta pentru că fiecare boală necesită o anumită alimentație și administrarea periodică a unor medicamente, adică de câteva ori în cursul zilei, ceea ce îl scutește pe bolnav de îndatorirea postului.

2. În Post se află apărare de bolile psihice și în primul rând de ignoranță. Iar ignoranța nu este în mod obligatoriu sinonimă cu analfabetismul. Câți analfabeți, care nu citesc și nu scriu, nu sunt în realitate printre cei mai deștepți oameni. **Trimisul** cel generos, analfabetul care nu citea și nu scria, a fost și este domnul celor deștepți și cel mai bun cunoscător, grație înțelepciunii cu care l-a dăruit Domnul său și revelației pe care i-a trimis-o.

Noi definim ignoranța a fi capitularea omului în fața poftelor sale și capriciilor sufletului său care-l îndeamnă la rău, oricâtă știință ar avea el. Orice știință care nu este însoțită de înțelepciune, adică de supunerea față de **Allah** și de aducerea de mulțumiri Lui, este mai aproape de ignoranță decât de știința adevărată. În vechime s-a spus că știința fără conștiință este distrugere pentru suflet. În realitate mulți dintre cei cu învățătură sunt printre cei mai mari ignoranți. Iată câteva mostre de învățați ignoranți:

- Legiuitorul care permite vânzarea și consumarea băuturilor alcoolice, cu toate că el știe câte tragedii fizice, psihice, sociale și economice pot ele genera. Acest legiuitor nu este ignorant? Nu este el socotit dintre cei mai primejdioși ignoranți, dat fiind că este și învățat?

- Legiuitorul care îngăduie consumarea cărnii de porc, deși cunoaște gravitatea bolilor provocate de carnea de porc, nu este el un ignorant?

- Legiuitorul care permite libertinajul sexual, avortul criminal și vânzarea pilulelor anticoncepționale minorilor, cu toate că știe că raporturile sexuale păcătoase transmit boli primejdioase și provoacă nenumărate tragedii sociale și psihice nu este și el un ignorant?

- Savantul chimist care participă la producerea bombelor cu fosfor și a bombelor cu gaze toxice nu este și el ignorant?

- Savantul în domeniul geneticii care participă la producerea bombelor bacteriologice, considerate printre cele mai primejdioase arme ce continuă să fie un secret pentru multe dintre statele de astăzi nu este și un ignorant și un criminal ucigaș?

- Savantul fizician care ajută la fabricarea bombelor atomice, cu hidrogen și cu neutroni și a bombelor sonore nu este un ignorant criminal?

- În general, savanții din toate domeniile care rătăcesc în fața porții oricărui potentat ignorant nu sunt ei mai ignorați decât el? De ce au săvârșit aceștia ceea ce au săvârșit? Urmând poftele sufletului care poruncește răul sau urmărind un câștig material? Rătăciți în fața puterii sau pentru faimă? Dacă rațiunea lor ar fi dominat asupra sufletelor lor, ei nu ar fi făcut ceea ce au făcut și nu ar fi împins omenirea în întunericul ignoranței și în bezna în care se zbate în prezent.

De aceea, noi considerăm că știința adevărată este știința care-l apără pe om împotriva bolilor sale trupesti și psihice și le îndepărtează de el și considerăm că este ignorant orice rob al poftelor și capriciilor sale, cu toate că el cunoaște daunele lor, și-l socotim a fi un om necredincios.

Sufletul omenesc, dacă rațiunea nu este stăpânul și conducătorul lui, este sursa tuturor poftelor și capriciilor care-l fac pe om ignorant. Pornind de la această optică în definirea științei și ignoranței, constatăm că postul este unul din cele mai utile mijloace pentru a domina acest suflet ignorant, care poruncește răul și despre care **Trimisul** cel generos - **Allah** să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - a spus că lupta împotriva lui este o luptă majoră. Și l-au întrebat pe el: “Și ce este lupta majoră, **Trimis** al lui **Allah**? El le-a răspuns: “Lupta cu sufletul”.

Postul este un leac pentru ignoranță, fiindcă una din condițiile lui de bază este postul limbii, al inimii, al mâinilor și al picioarelor pe care le oprește de la tot ceea ce ne provoacă rău nouă înșine și provoacă rău și altora.

Și aceasta nu doar în luna **Ramadan**, ci pe parcursul întregului an, astfel încât musulmanul să rămână stăpânul sufletului său și să-l domine.

Prin aceasta, postul devine remediu împotriva ignoranței și leac împotriva poftei sufletului care se află în spatele oricărei ignoranțe și nedreptăți. Ignoranța este prevalența sufletului asupra rațiunii și în orice post adevărat rațiunea este stăpânul sufletului și așa trebuie să rămână mereu situația.

Există numeroase hadise nobile referitoare la aceasta:

“Postul nu este doar abținerea de la mâncare și de la băutură, ci Postul este și abținerea de la vorba urâtă. Dacă cineva te înjură sau te face prost, spune-i: Eu postesc!”

“Acela care nu renunță la vorba mincinoasă și la călăuzirea după ea (să știe că) *Allah* nu are nevoie ca el să renunțe la mâncarea și la băutura sa”.

“Dacă cineva dintre voi postește, să nu rostească vorbe urâte și să nu ție, iar dacă cineva îl înjură, să zică: Eu postesc!”.

“Se poate întâmpla ca norocul celui care postește din postul său să fie foamea și setea, după cum se poate întâmpla ca norocul celui care stă în picioare din șederea lui în picioare să fie nesomnul”.

Cum trebuie să înțelegem luna Ramadan?

Înțelegem luna **Ramadan** prin intermediul definiției pe care i-a dat-o ***Allah* Preaînaltul**:

“Luna Ramadan în care a fost trimis Coranul, drept călăuză pentru oameni, dovezi limpezi pentru drumul cel drept și îndreptar”(Al-Baqara:185).

O înțelegem ca leac pentru ignoranță, o înțelegem ca lună de întâlnire și conferințe științifice prin intermediul radioului și televiziunii, al moscheilor și cluburilor culturale, în care rostesc prelegeri savanți din diverse domenii ale științei despre sensurile ascunse ale **Cărții** sfinte revelate de **Allah**, în care se află dezlegare pentru orice lucru.

Înțelegem luna **Ramadan** ca lună a adorării, iar cererea oricărei științe folositoare este una din cele mai înalte trepte ale adorării. **Trimisul** lui **Allah** - pacea și binecuvântarea asupra lui! - a trecut pe lângă două grupuri de oameni.

L-a găsit pe primul rugându-se lui **Allah Preaînaltul** și **Preaslăvitul** și l-a găsit pe cel de al doilea învățându-i pe oameni și a zis:

“Aceștia se roagă lui Allah Preaslăvitul și Preaînaltul și-i fac pe ceilalți să-L dorească pe El și, dacă voiește, le dăruiește lor, iar dacă nu voiește îi împiedică pe ei. Cât despre ceilalți, ei îi învață pe oameni.” Și s-a îndepărtat de primul grup și s-a apropiat și s-a așezat printre oamenii din grupul al doilea, zicând: **“Ci eu am fost trimis ca învățător”**.

Hadisele despre virtuțile științei sunt numeroase. Iată câteva dintre ele:

“Fii știutor sau învață sau ascultător sau iubitor și nu fi al cincilea, căci vei pieri!”;

“Oamenii sunt de două feluri: știutor și care învață. Ceilalți afară de aceștia sunt sălbatici și Allah nu-i ia pe ei în seamă!”;

“Căutarea științei este o îndatorire pentru orice musulman și pentru orice musulmană”;

“Un singur jurisconsult este mai puternic împotriva lui Șeitan decât o mie de adoratori”;

“Acela care a pornit în căutarea științei se află pe calea lui *Allah* până ce se întoarce”;

“Aceluia care caută știința, ea îi va fi ispășire pentru toate cele care au trecut”;

“Acela care a fost întrebat despre o știință și o va ascunde va fi legat în Ziua de Apoi cu un frâu de foc”;

“Vorba înțeleaptă este obiectul pierdut de cel înțelept și oriunde îl va găsi el este mai îndreptățit la el”;

“*Allah* l-a făcut să strălucească pe robul care a auzit vorba mea, a reținut-o, a înțeles-o și a împlinit-o. Se poate întâmpla ca cel care poartă o înțelepciune să nu fie înțelept și se poate întâmpla ca cel care poartă înțelepciunea să ajungă la cineva care este mai înțelept decât el”;

“*Allah* l-a făcut să strălucească pe omul care a auzit un lucru de la mine și l-a transmis așa cum l-a auzit și se poate întâmpla ca un transmitător să-l înțeleagă mai bine decât cel care îl aude”;

“Aceluia care urmează o cale, căutând prin ea știința, *Allah* îi va ușura calea către Rai. Nu s-a întrunit nici un grup de oameni într-o moschee, pentru a citi Cartea lui *Allah* și pentru a o studia împreună, fără să nu se fi pogorât asupra lor liniștea, fără să nu-i fi cuprins pe ei îndurarea, fără să nu-i fi înconjurat pe ei îngerii și fără ca *Allah* să nu-i fi menționat printre cei aflați la El. Acela care este ținut pe loc de știința lui nu va putea fi grăbit de obârșia lui”;

Transformarea lunii **Ramadan** de către unii, din păcate, într-o lună a petrecerilor îmbelșugate la care sunt invitați cei bogați și de care sunt lipsiți cei săraci, într-o lună pentru care acei ce postesc pregătesc mâncărurile și băuturile cele mai plăcute pentru a umple cu ele cel mai rău vas de la vestirea asfințitului și până în zori, nu are de-a face câtuși de puțin cu postul.

În post se află apărare și leac împotriva complexelor psihice și în primul rând a complexelor de aviditate și de zgârcenie. Luna **Ramadan** este luna **zakat**-ului și a binefacerii. Postul este apărare și leac împotriva complexului de aroganță. Îndatorirea postului, asemenea celorlalți stâlpi ai **Islamului** îi face egali pe toți aceia care o împlinesc în

fața **Creatorului**. Postul este apărare și leac împotriva complexului grabei și cererii insistente. El transformă aceste complexe în virtutea răbdării, considerate una din cele mai alese virtuți:

“Postul este jumătatea răbdării, iar luna Ramadan este luna răbdării”.

Postul este apărare și leac împotriva complexului lipsurilor și privațiunilor materiale care se transformă de cele mai multe ori în complexe ale ticăloșiei, distrugerii și provocării de daune sieși și altora. Prin post - care este binefacere și dărnicie materială și spirituală - ștergem multe din aceste complexe psihice distrugătoare. Postul este apărare și leac împotriva complexelor noastre sexuale. Realitatea a confirmat că postul atenuează apetitul sexual. Un hadis nobil sună astfel:

“O, tineri, acela dintre voi care poate avea casa lui să se căsătorească. Aceasta face mai degrabă ochii să coboare și mai degrabă apără rușinea. Iar acela care nu poate, să postească, fiindcă aceasta este pentru el egal”.

Când omul se eliberează de complexe sale psihice se vindecă de neliniștea sufletească patologică care cuprinde comunitățile necredincioase. Omul are suflet, rațiune și duh, iar **Allah Preaînaltul** și **Preaslăvitul** a făcut din rațiune stăpân pe suflet, iar duhul este taina Domnului din creaturi și cheia sentimentului de fericire și de vindecare. Omul nu va putea fi fericit decât dacă urmează învățăturile **Creatorului** său și **Stăpânului** tainelor lor. În timpul postului, înainte de **iftar** și după el și în toate zilele și lunile anului, dacă înțelege sensurile postului și le respectă, stăpân peste sufletul său și peste poftele și dorințele lui și nu rob al lor. Prin aceasta postul devine leac tămăduitor de neliniște. Postul, când sensurile lui sunt înțelese în profunzime și când cel care postește le respectă, îl conduce spre cele mai înalte trepte ale neliniștii, fericirii și purității trupesti și sufletești. Omul nu este fericit spiritual și nu este liniștit trupest decât dacă rațiunea sa devine stăpână peste sufletul său. Acesta este de fapt sensul postului. Oricine postește și nu simte această fericire și această liniște în timpul postului său trebuie să caute o defecțiune în postul său; poate că el nu a înțeles sensurile evlaviei, binelui, belșugului și buneii călăuziri care se ascund în post sau poate că nu le-a aplicat bine, confirmând prin aceasta spusele **Alesului cel iubit** - pacea și binecuvântarea asupra lui! - :

“Se poate întâmpla ca cel care postește să nu se aleagă din postul său decât cu foamea și setea. Și se poate întâmpla ca acela care stă de veghe în timpul nopții să nu se aleagă decât cu nesomnul”.

3. În Post se află leac pentru sărăcie

Nu există sărăcie, nici ignoranță, nici nedreptate, nici neliniște în **Islam**, cu condiția înțelegerii prescripțiilor și respectării lor. De aceea înțelegem postul ca fiind leac împotriva sărăciei. Printre sensurile și înțelepciunea postului se află și cheltuirea prețului mâncării și băuturii de la care ne-am abținut în timpul zilei pentru oamenii săraci și nevoiași și nu să ne ghiftuim în timpul **iftar**-ului cu ceea ce nu am mâncat în timpul zilei. Făcând un calcul simplu, în Liban sunt aproape două milioane de musulmani și patruzeci la sută dintre ei sunt legal obligați la îndeplinirea îndatoririlor. Dacă fiecare dintre ei achită prețul mâncării de la care s-a abținut în cursul lunii **Ramadan**, calculat la 50 de lire pe zi, se va asigura o sumă de aproximativ un miliard de lire pentru săraci și nevoiași.

Ne putem da seama cât de mare va fi valoarea acestui mijloc de prevenire a sărăciei, rezultat din înțelepciunea postului, dacă o comunitate de un miliard de musulmani o va respecta!

Propunem crearea unui fond special pentru luna **Ramadan**, separat de fondul **zakat**-ului în fiecare țară musulmană, a cărui gestionare să fie preluată de un organism care să se afle în legătură cu celelalte organisme gerante ale organizării acestui proiect, urmând ca veniturile lui să fie distribuite nevoiașilor și în felul acesta vom împiedica practic sărăcia. Dacă nu va contribui fiecare musulman în măsura posibilităților sale la acest fond, el va răspunde în fața lui **Allah**, pentru că el nu a ajutat la împiedicarea sărăciei, de care suferă frații noștri întru religie și întru omenire. Un hadis nobil spune:

“Acela care a ajuns să nu-l intereseze soarta musulmanilor nu face parte dintre ei”.

Ce bine ar fi dacă legiuitorii ar adopta această propunere, pe care nu o lansăm la întâmplare, ci bazându-ne pe versete sfinte și pe hadise nobile.

În **Cartea Cea Sfântă** a lui **Allah** citim:

“Ei își țin legămintele și se tem de o Zi, al cărei rău se întinde peste tot./ Și-l hrănesc cu mâncare, în ciuda dragostei pentru ea, pe cel sărman și pe orfan și pe prizonier,/ (Zicând): “Noi vă hrănim pentru a dobândi îndurarea lui Allah și nu voim de la voi nici răsplată, nici mulțumire!/ Noi ne temem de o Zi posomorâtă și tristă de la Domnul nostru!”/ Allah îi va apăra pe ei de răul acelei Zile și-i va face pe ei să aibă parte de lumină și bucurie”(Al-’Insan:7-11).

În legătură cu motivele revelării acestor versete se spune că emirul credincioșilor Ali ben abi Talib - pacea lui **Allah** asupra lui și **Allah** fie mulțumit de el și să-l mulțumească pe el! - postea împreună cu soția lui și în vremea **iftar**-ului s-a oprit lângă ei un sărman, zicând:

- Dați-mi ceva de mâncare, Allah să vă dea să mâncați în Rai! -

Și l-au preferat pe el lor înșiși și nu au gustat decât apă, iar dimineața au intrat din nou în post. A doua zi când s-a făcut seară și au pus mâncarea pe masă, s-a oprit lângă ei un orfan și l-au preferat pe el lor înșiși. În ziua a treia a venit un prizonier și au procedat la fel ca în celelalte două zile anterioare. Și atunci a fost revelat versetul de mai sus.

În următorul verset sfânt din Surat An-Nur o sură impusă cu prescripțiile ei de către **Allah Preaînaltul** - :

“O sură pe care Noi am trimis-o și pe care Noi am impus-o și în care Noi am trimis versete limpezi pentru ca voi să luați aminte”(An-Nur:1),

se află ceea ce este de ajuns pentru împiedicarea foamei, dacă musulmanii o vor respecta, căci **Allah** a grăit:

“Nu este nici un păcat pentru cel orb, nu este păcat nici pentru cel șchiop, nu este păcat nici pentru cel bolnav și nici pentru voi dacă mâncați în casele voastre, sau în casele părinților voștri, sau în casele mamelor voastre, sau în casele fraților voștri, sau în casele surorilor voastre, sau în casele unchilor voștri dinspre tată, sau în casele mătușilor voastre dinspre tată , sau în casele unchilor voștri dinspre mamă, sau în casele mătușilor voastre dinspre

mamă, sau în acelea de la care aveți chei, sau a prietenului vostru. Nu este păcat să mâncați fie împreună, fie separat. Iar când intrați în case, salutați-vă unii pe alții cu un salut binecuvântat și bun de la Allah! Astfel vă tâlcuiește Allah versetele, pentru ca voi să pricepeți”(An-Nur:61).

Toți aceia pe care i-a enumerat versetul cel sfânt au dreptul legitim de la Domnul lor de a mânca, dacă le este foame, din casa rudelor lor, începând cu rudele cele mai apropiate, adică din casele copiilor lor, și ajungând până la rudele cele mai îndepărtate, adică din casele mătușilor lor din partea tatălui. Dacă nu au rude, ei au dreptul să mănânce din casa prietenului lor, iar dacă nu au nici prieteni, atunci au dreptul să primească din vistieria musulmanilor. Cât de departe sunt legile actuale elaborate de om de perfecțiunea legii divine! Este de ajuns să menționăm că un sfert din omenire suferă astăzi de foame. În Statele Unite ale Americii există zeci de milioane de oameni care suferă de foame, în vreme ce cheltuielile zilnice pentru un singur portavion se ridică la un milion de dolari.

Un hadis sacru sună astfel:

“Domnul vostru grăiește: Fiecare binefacere va fi răsplătită cu zece asemenea ei până la de șapte sute de ori, iar postul este al Meu și Eu sunt mulțumit cu el”.

Postul nu este un drept al Domnului și nu ne răsplătește pe noi pentru el, conform concepției noastre, decât dacă cel care postește cheltuiește prețul mâncării de la care Domnul i-a poruncit să se abțină în timpul postului săracilor și nevoiașilor. Domnul a îndemnat la aceasta într-un alt hadis sacru:

“Banii sunt banii Mei și săracii sunt întreținuți de Mine, iar cei bogați sunt mandatarii Mei. Și ce le dăunează mandatarilor Mei, dacă vor cheltui din banii Mei pentru cei întreținuți de Mine?

Menționăm în sfârșit ceea ce ne-a provenit de la strămoșii veritabili:

S-a relatat că Ibn Omar - Allah fie mulțumit de ei amândoi! - s-a îmbolnăvit într-o zi și vrăciul i-a recomandat un pește, dar el i-a poruncit slujitorului să îl dea unui sărman care s-a oprit la ușa lui. Dar slujitorul s-a întors cu peștele, spunându-i lui Ibn Omar: I-am

dat doi dirhami, prețul peștelui, și l-am oprit pentru tine, fiindcă ești bolnav și trebuie să-l mănânci. Atunci a rostit cuvintele care au rămas proverbiale: Dă-i lui peștele și nu-i lua înapoi cei doi dirhami, căci eu l-am auzit pe Trimisul lui *Allah* - *Allah* să-l binecuvânteze și să-l miluiască! – zicând:

“Nu este om care a avut pofta lui, dar a potolit o altă poftă, preferând să facă acest lucru în defavoarea lui, și căruia să nu i se ierte”.

SECȚIUNEA A PATRA
DESPRE ȘTIINȚA ANATOMIEI ȘI
FIZIOLOGIEI

“Allah v-a scos pe voi din pântecul mamelor voastre, fără ca voi să aveți știre de ceva, și v-a dat vouă auzul și văzul și inimile, pentru ca voi să fiți mulțumitori”(An-Nahl:78).

“S-a relatat că Anas ben Malik - Allah fie mulțumit cu el! - a zis: L-am auzit pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască! - spunând:

“Allah a grăit: “Dacă l-am încercat pe robul Meu cu pierderea celor doi dragi lui, să fie cu răbdare, căci îl voi răsplăti pentru ei cu Raiul”, cei doi dragi fiind ochii săi.

(Consemnat de Al-Bukhari)

“Acela care a fost încercat prin pierderea auzului, încercarea lui este o învățătură și o cunoaștere a puterii harului lui Allah asupra fapturilor sale, iar el va dobândi prin răbdarea acestei situații răsplată în Viața de Apoi”.

(Un înțelept)

CAPITOLUL I ORGANELE DE SIMȚ

1. Auzul și aparatul auditiv

“Și El este Acela care v-a creat vouă auzul și văzul și inimile, însă voi doar puțin Îi aduceți mulțumire”.

Allah Preaînaltul a menționat în șaisprezece versete sfinte auzul și văzul și în toate aceste versete cuvântul auz apare înaintea cuvântului văz. De asemenea, cuvântul **Cel care Aude** - una din calitățile lui **Allah Mărețul** - apare însoțind calitățile **Atoateștiutorului** și **Văzătorul**, precedându-le de fiecare dată. Ceea ce ignoranții și tendențioșii și-au închipuit a fi doar o repetiție este în realitate o atenționare a cercetătorului să mediteze asupra sensurilor adânci ascunse în aceste versete asemănătoare, care se explică și se completează unul pe altul.

De ce auzul apare înaintea văzului în Coranul Cel Sfânt?

Unele surse referitoare la embriologie (vezi în Enciclopedia Medicală Franceză articolul: urechea), plasează începutul formării auzului înaintea formării văzului, situându-l în cea de a treia săptămână de sarcină, în vreme ce începutul formării ochilor este plasat în săptămâna a patra de sarcină. Poate că aceste surse să fie cele mai corecte - **Allah** știe cel mai bine! Alte surse afirmă că formarea simțului auzului începe în săptămâna a patra de sarcină și ia sfârșit în luna a patra de la începutul ei.

Fetusul aude și reacționează la sunetele exterioare și interioare, așa cum sunt bătăile inimii mamei, încă din luna a șasea de viață, dar nu le înțelege. Simțul văzului, în schimb, începe să se formeze din săptămâna a treia și se încheie la începutul lunii a șasea.

Capacitatea de a vedea și de a distinge lucrurile începe în luna a treia de viață. Unii autori afirmă că fetusul ar înțelege sunetele pe care le aude și le-ar distinge încă din luna a șasea de sarcină, dar acest fapt nu este decât un reflex condiționat, fără să presupună nici un fel de recunoaștere. Revelația lui **Allah Preaînaltul**, cuvântul hotărâtor în

cea ce privește corectitudinea științelor, este în opoziție cu aceste teorii științifice:

“Allah v-a scos pe voi din pântecul mamelor voastre, fără ca voi să aveți știre de ceva, și v-a dat vouă auzul și văzul și inimile, pentru ca voi să fiți mulțumitori”(An-Nahl:78).

Din punct de vedere fiziologic, simțul auzului este mai important decât simțul văzului pentru dezvoltarea capacităților mentale și afective ale copilului. Nefuncționarea organului auzului la noul-născut și la copil este unul din motivele principale (30% din cazuri, conform datelor statistice) ale înapoierii mintale congenitale, în vreme ce pierderea vederii în copilărie este doar rareori însoțită de înapoierea mintală, ba mai mult decât atât, multe genii din domeniul literaturii și artelor sunt dintre aceia care și-au pierdut vederea în timpul copilăriei. Aparatul auditiv este într-atât de precis, de complex și de minunat alcătuit că nu vrem să-l facem pe cititor să rățăcească labirinturile detaliilor care-i interesează pe specialiști.

Este de ajuns să amintim că urechea poate să deosebească patruzeci de mii de tonuri diferite ca intensitate și frecvență, pe care urechea exterioară și medie le transmit urechii interioare care le transformă într-un flux nervos, transmis de nervul auditiv sistemului nervos central, care le programează, le descifrează și le raționalizează, pentru ca după aceea toate organele corpului omenesc să răspundă și să acționeze în funcție de conținuturile mesajelor. Și toate aceste operațiuni au loc în numai câteva fracțiuni de secundă. Ne vom limita în cele ce urmează la prezentarea liniilor principale ale simțului auditiv din punct de vedere anatomic și fiziologic.

Din punct de vedere anatomic, simțul auzului începe cu urechea exterioară și sfârșește în creier. În mod foarte simplu, simțul auditiv este alcătuit din urechea externă, urechea medie și urechea internă care se termină cu nervul auditiv care transformă oscilațiile sonore în flux nervos, pe care centrul auzului din creier îl preschimbă într-un limbaj inteligibil. Acest lucru se întâmplă în câteva fracțiuni de secundă, așa după cum am spus. Principalele secțiuni ale urechii sunt:

-Urechea externă, alcătuită din trei secțiuni: pavilionul, canalul auditiv extern și timpanul.

-Urechea medie - este o mică încăpere osoasă care conține trei oscioare numite după forma lor: ciocanul, scărița și nicovala, legate între ele prin ligamente și mușchi extrem de mici. Urechea medie comunică la rândul ei cu faringele printr-un canal numit trompa lui Eustache și cu urechea internă printr-o deschizătură rotundă, iar de urechea externă este legată prin membrana timpanului.

-Urechea internă are forma unei cochilii osoase și de aceea se mai numește și melc. Volumul ei nu depășește un centimetru cub. Din ea derivă trei cadre osoase incomplete - canale semicirculare. În interiorul cochiliei se află un lichid limfatic în care plutesc aproximativ o sută de mii de celule auditive care alcătuiesc nervul auzului ce se sfârșește în creier, iar cochilia este înconjurată de un alt lichid.

Din punct de vedere fiziologic, dispunem de o splendidă descriere a simțului auzului datorată șeihului Nadim al-Jisr, făcută în lucrarea sa intitulată "Povestea credinței între fiziologie, credință și Coran" și care se caracterizează printr-un stil foarte simplu. Cităm descrierea lui de la pagina 394 până la pagina 397 - **Allah** să-l răsplătească numai cu bine pentru ea! - și recomandăm tuturor musulmanilor să o citească, precum și tuturor acelor care caută calea credinței științifice ferme:

"Pe scurt, îți spun că dacă nu ar fi existat aceste orânduieli perfecte care pornesc de la partea exterioară numită pavilion, spre timpan și apoi spre urechea medie și mai departe spre urechea internă, ajungând la nervul auditiv, sunetele nu ar fi putut ajunge la creier într-o manieră suportabilă sau inteligibilă niciodată. Toate aceste cartilagii în zig-zag și coridoare sinuoase, încăperi care se întrepătrund, canale neîntrerupte, membrane întinse, orificii blocate, oase suspendate, plăci întinse, scări care coboară și urcă, lichide care curg sau stau pe loc, punji mici și pietricele mărunte, toate acestea au fost create și îmbinate perfect, pentru distribuirea vibrațiilor sonore într-o manieră care le slăbește pe cele puternice și le întărește pe cele slabe, pentru ca aparatul auditiv să fie protejat de orice zguduire și de orice șoc, simțind cea mai plăcută melodie și cel mai slab sunet.

Dacă nu crezi în hazard, întreabă celulele boțului de carne care a creat urechea, căci ele, după câte se pare, sunt inteligente și înțeleg, înțelepte și cunoscătoare ale naturii lucrurilor, ale particularităților, legilor și tainelor lor.¹

Sunetele ajung la noi cu undele de aer, unele din aceste unde sunt puternice, acute și aspre, iar altele sunt slabe și blânde; unele cad vertical și altele vin lateral.

Hazardul a creat pavilionul urechii, pe care l-a făcut din cartilagiu, între os și carne, iar în interiorul lui a făcut cute și îndoituri pentru a primi undele sunetelor și a le reflecta de pe o cută pe alta, conducându-le la canalul auditiv.

Hazardul a știut că vânturile care poartă sunetele pot să fie violente și pot purta particule de praf și insecte și de aceea a făcut canalul cotit și arcuit în sus pentru a apăra cu cotirea lui de izbirea vânturilor și cu gardul și lichidul lui cleios de corpurile și particulele dăunătoare, împiedicându-le să ajungă la membrana delicată și slabă a timpanului.

Unele sunete sunt slabe, șoptite și de aceea a făcut canalul auditiv în forma unei grote umplute pentru întărirea și amplificarea sunetelor prin ecou, așa cum auzim în băi și în grote sunetele slabe repetate de ecou.

A știut că membrana întinsă ca o tobă este cel mai bun corp solid pentru transmiterea sunetului și a creat membrana timpanului, membrana orificiului ovaloid și celelalte membrane din urechea internă.

A știut că dacă un corp solid mic se fixează la capătul unei membrane întinse, încordate, aceasta transmite mai bine vibrațiile sonore și a creat cele trei oscioare pe care le-a legat între membrana timpanului și membrana orificiului ovaloid.

1) Nu rămâne neobservat în acest stil ironia la adresa celui care atribuie bayardului minunea creației, autorul urmandu-i parcă logica pentru a pune în evidență ignoranța lui.

A știut că orice corp solid înconjurat de un mediu diferit de el în esența sa trimite vibrațiile în esența lui cu o putere mai mare decât le trimite în mediul care-l înconjoară și de aceea a făcut ca cele trei oscioare să stea suspendate în aer, înconjurându-le și separându-le de oasele capului.

A făcut acest lucru în placa helicoidală, pe care a înconjurat-o cu un lichid cu o compoziție diferită de a ei, astfel încât vibrațiile care trec prin oscioare și prin placa helicoidală să nu fie transmise oaselor cutiei craniene și să se risipească în ele.

A știut că oscioarele pot fi afectate, împiedicându-li-se acțiunile de transmitere a sunetului de la membrana timpanului la membrana orificiului ovaloid și a creat orificiul circular pe care l-a acoperit cu o membrană care ajută la conducerea sunetului în urechea internă și a făcut pentru fiecare din cele două orificii o cale-scară în interiorul cochiliei.

A știut că forma helicoidală este cea mai potrivită pentru dispunerea fibrelor nervoase acustice pe o suprafață largă în cadrul unui corp mic, îngust și de aceea a creat cochilia și a făcut în ea canalul helicoidal cu două scări: una care urcă în formă de coridor din orificiul ovaloid iar a doua care coboară la orificiul circular, iar în canalul helicoidal a plasat acea suprafață osoasă cu membrană care secretă lichidul limfatic.

A știut că unele sunete vin din cutia craniană și a creat canalele semicirculare care favorizează adunarea undelor sonore care vin din ea și orientează mersul sunetelor după direcția cavităților ei sinuoase și le conduc spre nervii auditivi dispuși în lichidul lor și în lichidele cochiliei. A creat două burdufuri din membrană pline cu limfă și într-unul din ele a așezat cele două pietre cristalizate pentru a spori cu eoul lor forța vibrațiilor sonore.

A știut, pe deasupra, acele celule inteligente, înțeleghătoare că aerul are o presiune exterioară violentă care poate deranja membrana timpanului, dacă nu este întâmpinat din interiorul urechii medii de un curent de aer egal, care să-i opună rezistență și să păstreze echilibrul presiunii aerului și temperaturii lui. Acest lucru îl cunoști și tu, căci dacă se întâmplă să-ți izbească urechea un vânt sau un răget adânc și prelung și ai nasul și gura astupate, membrana timpanului se încordează și se curbează spre exterior la vânt și spre interior la răget

și auzul este bruiat. Dar a creat trompa lui Eustache și prin interiorul ei împinge aerul spre urechea mijlocie. A făcut din această trompă în același timp un mijloc de clarificare a sunetelor, așa cum orificiile instrumentului muzical clarifică sunetele lui, după cum a făcut din ea și un spațiu de trecere pentru mucozitățile secretate din interiorul timpanului. Oare nu sunt aceste celule inteligente, înțelepte, știutoare și capabile, de vreme ce au reușit să cunoască toate aceste secrete și rânduiri pe care savanții le-au aflat de-abia astăzi, după ce a trecut multă vreme de la crearea omului și au creat aparatul complex al urechii în concordanță cu cerințele acestor taine? Nenorocirea să se abată asupra nepăsătorilor care **“sunt asemenea dobitoacelor, ba ei sunt chiar și mai rățaciți”(Al-'A'raf:179).** ”

2. Văzul și aparatul lui

“Și oare nu i-am făcut lui doi ochi?”

1.Ochiul:

Acest glob-minune este de la începutul formării și până la sfârșitul creării unul din cele mai minunate, mai mici și mai complicate aparate de fotografiat, cu cea mai precisă structură, activitate și întreținere. Într-un singur strat al rețelei ochiului există cinci sute de milioane de celule optice, numite batonete și conuri (150 de milioane de celule optice din categoria batonete și 8 milioane de celule optice din categoria conurilor pe centimetrul cub). Funcția lui este transmiterea diverselor culori din care este alcătuit spectrul luminii, apoi transformarea lor într-un flux nervos transmis de nervul optic alcătuit din aproximativ jumătate de milion de fibre nervoase centrului vederii din creier, care le transformă în imagini vizibile. Și toate aceste operațiuni au loc într-un timp foarte scurt. Este suficient, de pildă, să menționăm că omul citește cinci sute de cuvinte pe minut. Ochii se mută fără să simțim de la un cuvânt la altul cu o viteză uluitoare apreciată la aproximativ un sfert de secundă. Probabil că așa se va întâmpla și în legătură cu **Ceasul** - și **Allah** știe cel mai bine! - din cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“Iar porunca privitoare la Ceas este ca o clipire din ochi sau chiar și mai scurtă”(An-Nahl:77).

În ceea ce privește capacitatea ochiului de a distinge și de a vedea cu forța luminii, gradul sensibilității lui variază între limita

inferioară și limita superioară a vizibilității lucrurilor ajungând să fie de circa 20 de milioane de ori.

Această minune divină a cărei greutate nu depășește opt grame se bazează pe șapte mușchi, trei mușchi mobili și treizeci de artere și vene alimentare. Dacă s-ar aduna toți savanții din lume și ar colabora pentru a crea un aparat ca acesta, nu ar reuși până în **Ceasul de Apoi**. Ba mai mult decât atât, ei nu pot să înlocuiască nici o mică parte a lui, cum este corneea - partea sa transparentă din față - decât cu o altă corneea creată tot de **Stăpân**. În cele mai multe operații de transplant de organe, cum sunt corneea, rinichii, inima și altele, acestea sunt înlocuite tot cu organe create de **Allah** și nu fabricate de om.

Din punct de vedere anatomic, în mod foarte simplificat, ochiul este o cameră întunecoasă alcătuită din trei membrane sau straturi și din trei umori, așezate de la exterior spre interior după cum urmează:

-Stratul exterior sau sclerotică: este o membrană flexibilă, solidă, umbroasă, care înconjoară celelalte straturi și uneori pentru a le proteja. Lumina nu pătrunde decât în partea din față a acestui strat, unde există corneea - o membrană transparentă convexă din exterior și concavă din interior.

-Stratul mijlociu sau coroida: este un strat care alimentează ochiul, separat de corneea din față de o umoare apoasă alcătuită dintr-un lichid limpede, transparent, situat într-o cameră mărginită din față de corneea și din spate de un vâl colorat care se numește iris, iar în mijloc având un orificiu numit pupilă, urmată imediat de cea de a doua umoare sau cristalin - un corp flexibil, întins, transparent, asemănător cu o lentilă convexă pe ambele fețe.

-Stratul interior sau retina: este alcătuită din celulele optice și este separată de iris de cea de a treia umoare sau umoare virtuală - un corpuscul transparent, lipicios, semănând cu albușul de ou.

Din punct de vedere fiziologic, dispunem de o descriere științifică splendidă, datorată de asemenea șeihului Nadir al-Jisr, din cartea “Povestea credinței”(pagina 202-204), pe care o reproducem integral în cele ce urmează:

“Cum factorul care trasează imaginile obiectelor văzute în ochi este lumina care cade pe obiectele văzute și este reflectată de ele, cum

lumina are legi proprii cunoscute în privința reflectării, absorbției, pătrunderii, adunării și dispersării, încât vederea nu ar fi cu puțință, dacă ochiul nu ar fi compus și nu ar fi dotat într-o manieră care să fie în concordanță cu aceste legi, înțelepciunea **Creatorului Atoateștiutor** a făcut ca ochiul să se compună din diferite straturi și umori. Explicația acestui lucru este că atunci când lumina cade pe corpurile văzute, ea este reflectată de ele și liniile ei pătrund în ochi, desenând pe retină imaginile obiectelor privite, și ea le transmite creierului. Dar lumina reflectată de obiectul privit are forma unor linii drepte și dacă ele ar merge fără să se adune, ar ajunge la retină dispersate și ar trasa o imagine neclară. Dar înțelepciunea divină a făcut ca de îndată ce pătrunde în ochi, lumina să întâlnească și să străbată corneea, care este convexă în față și concavă în spate, adunând întrucâtva liniile ei, iar după aceea lumina străbate umoarea apoasă, care datorită densității ei sporește adunarea acestor linii.

Dar întrucât retina pe care se trasează imaginea este concavă și dacă ajung la ea toate liniile care trec prin umoare adunate în această măsură, imaginea ar fi trasată în centrul ei și pe marginile ei și atunci ar fi deformată, îndeosebi dacă lumina ar fi puternică. Dar **Creatorul Înțelept** a rezolvat această chestiune și a plasat membrana irisului în spatele umorii apoase și i-a făcut un orificiu în mijloc, care poate să fie lărgit sau îngustat după cum voiește privitorul, astfel încât să pătrundă în el lumina de care este nevoie, lărgindu-l, dacă este puțină lumină, și îngustându-l, dacă lumina este puternică. Apoi a colorat marginile irisului cu o culoare care să împiedice pătrunderea luminii și să o reducă prin absorbție, astfel încât liniile care cad pe marginile irisului în jurul pupilei să nu pătrundă și să nu ajungă la marginile retinei, astfel încât să deformeze imaginea. Apoi, liniile luminii pătrund în umoarea cristalinului care este convexă pe ambele fețe și adunarea lor sporește, îndeosebi în mijloc, deoarece mijlocul cristalinului este mai dens decât marginile lui. **Înțeleptul Bineștiutor** a făcut ca și cristalinul să fie supus voinței privitorului, care poate să-i mărească ori să-i micșoreze convexitatea, deoarece liniile de lumină sunt cu atât mai adunate cu cât corpul de la care pătrund este mai convex și cu atât mai slabe cu cât convexitatea este mai mică. Apoi liniile pătrund în umoarea vitrată (sticloasă) și sporește adunarea lor până ce devine suficientă pentru trasarea imaginii cu claritate. Aceasta în privința interiorului ochiului.

Cât despre exteriorul lui, **Creatorul** a plasat globul ocular într-o orbită apărută din toate părțile, mai puțin din partea din care intră lumina. Primul său strat este sclerotica împreună cu corneea flexibilă,

astfel încât să poată suporta impactul cu oarecare forță și a protejat-o cu pleoapele pentru a o apăra, iar pe marginile pleoapelor a făcut să crească peri colorați, groși, flexibili, cei superiori înclinați în sus iar cei inferiori înclinați în jos. Perii sunt colorați pentru a absorbi o parte din lumina care vine peste ochi. Ei sunt groși și dreți pentru a putea opune rezistență corpurilor mici care vin peste ochi, așa cum sunt grăunțele de praf. Ei sunt înclinați pentru a facilita despărțirea genelor la deschiderea pleoapelor. Dacă ar fi paraleli sau opuși, s-ar întrepătrunde și s-ar lipi cu umoarea ochiului și ar sta în drumul luminii, iar imaginea lor s-ar transmite pe retină, deformând imaginile corpurilor privite. Întrucât nu tot praful iese din ochi, datorită orbitei, pleoapelor și genelor, și întrucât el este dăunător corneei și deteriorează transparența ei, **Creatorul Înțelept** a făcut să fie secretate lacrimile ca medicament pentru curățirea lui și a făcut ca pleoapele să se miște în permanență, închizându-se și deschizându-se, astfel încât vederea să nu fie obstrucționată și deformată, întrucât lacrimile spală praful care vine peste ochi, iar pleoapele cu mișcarea lor îl lustruiesc și îndepărtează de pe el lacrimile amestecate cu praf. Aceste lacrimi devenite murdare din cauza prafului trebuie să iasă din ochi, dar **Creatorul Înțelept** nu le-a lăsat să curgă din pleoape pe obraji, ci a orânduit scurgerea lor în colțurile interioare ale ochilor, iar de acolo a deschis un orificiu foarte mic spre interiorul nasului, numit canal lacrimal. Este cu puțință ca toată această exactitate și perfecțiune a ochiului să fie rezultatul mișcării unor părți ale materiei oarbe?”

2.“...Cum privesc la tine cu ochii rotindu-se ca acela care leșină de (spaima) morții...”(Al-Ahzab:19).

“Și când teama vine, îi vezi pe ei cum privesc la tine cu ochii rotindu-se, ca acela care leșină de (spaima) morții”(Al-Ahzab:19).

Ochii sunt fereastra către suflet și reacțiile sale afective. Diversele stări sufletești sunt însoțite de reflexe organice ale diverselor membre ale corpului, inclusiv ale ochilor. Starea de tremur al ochilor, care se observă la unii oameni, este o ilustrare a acestui lucru. Ne reține atenția în această privință miracolul științific ascuns în cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“...Cu ochii rotindu-se ca acela care leșină de (spaima) morții”(Al-Ahzab:19).

Tremurul ochilor este unul din semnele principale care însoțesc infecțiile mortale de la baza creierului. Specialiștii în sistemul nervos au cunoscut de-abia în anul 1959, de la doctorul Fischer, descrierea semnului ochiului care se rotește și orice infecție în baza creierului, însoțită de semnul ochiului care se rotește este o lovitură mortală. În timpul ei, bolnavul se află în comă profundă care se sfârșește rapid cu moartea sigură. Medicii nu au cunoscut nici un caz de comă profundă însoțită de mișcarea ochiului care se rotește fără să nu fi avut ca rezultat moartea. Este suficientă apariția acestui simptom pentru orice persoană aflată în stare de comă pentru anunțarea decesului bolnavului cu cvasicertitudine. Domnul ne-a îngăduit prin activitatea medicală pe care am desfășurat-o să fim martori la câteva cazuri de comă profundă cu simptomul ochiului care se rotește, toate sfârșind prin deces. Adevăr a grăit cel mai sincer dintre vorbitori, când a spus:

“...ca acela care leșină de (spaima) morții”(Al-Ahzab:19).

3. “Și ochii lui s-au albit de tristețe și el era mâhnit”

“S-a întors la ei și a zis: “Cât de rău îmi pare pentru Iosif!”. Și ochii lui s-au albit de tristețe și el era mâhnit./ Au zis ei: “Pe Allah! Tu nu vei conțeni să-l pomeniști pe Iosif, până ce nu te vei sfârși și nu vei fi printre cei morți!”(Yusuf:84-85).

Depresia nervoasă este o stare patologică de frustrare, rezultată din pierderea unui lucru foarte drag cuiva. Biochimia a demonstrat că tristețea și tulburările organice care o însoțesc se datorează unor substanțe chimice hormonale și ne hormonale secretate de celulele din organism și vărsate în sânge sub impulsul sistemului nervos. Legătura dintre psihic și corp este foarte strânsă. Cu cât sufletul se ridică deasupra poftei sale și legăturilor sale patologice cu lucrurile lumești trecătoare - așa cum este sexul, copiii, banii și puterea - cu atât spiritul este mai fericit și trupul mai odihnit. De aceea, de cele mai multe ori, tristețea patologică și neliniștea sufletească permanentă sunt însoțite de complicații ale circulației sangvine, ale inimii și plămânilor, ale aparatelor digestiv și urinar, ale sistemului imunitar și ale diverselor membre ale corpului, printre care și ochii, așa cum se întâmplă în stările de pierdere a vederii, printre care albirea corneei.

Pe lângă depresia nervoasă, există și o tristețe trecătoare, care durează câteva ore sau cel mult zile. Aceasta este o stare firească din

punct de vedere psihologic, ea este o milostivire fiziologică necesară corpului pentru a depăși o etapă afectivă dificilă. La această stare a făcut aluzie **lubitul ales** - rugăciunea și pacea asupra lui! - , atunci când ochii i s-au umplut de lacrimi la moartea fiului său **Ibrahim** și a zis: **“Ochii lăcrimează și inima se întristează și noi nu spunem decât ceea ce Îl mulțumește pe Domnul nostru. La despărțirea de tine, noi suntem triști, Ibrahim!**

Aceasta este milostivirea pe care **Allah Preaînaltul** a sădit-o în inimile robilor Săi, iar **Allah** este milostiv cu robii Săi cei milostivi.

Observăm miracolul științific din cuvintele lui **Allah Preaînaltul** **“și el era mâhnit”** adică avea inima plină de tristețe, însă și-o ascundea de ceilalți, făcând-o să fie cunoscută doar de sufletul lui, pe de o parte, și de **Creatorul** lui, pe de altă parte. Aceasta este starea celor mai mulți bolnavi afectați de o frustrare sufletească, îndeosebi în stările de tristețe, iar aceasta este cea mai profundă și mai chinuitoare stare de frustrare psihică pentru om.

Și fiii lui **Iacob** nu au greșit în privința felului lor de a înțelege tristețea care generează boala sau pieirea. De aceea, Domnul nu a considerat a fi o prostie vorbele lor:

“Pe Allah! Tu nu vei conțeni să-l pomeni pe Iosif, până ce nu te vei sfârși și nu vei fi printre cei morți!”(Yusuf:85).

4. “Îi socoteai treji, în vreme ce ei dormeau și Noi îi întorceam pe partea dreaptă și pe partea stângă, iar câinele lor stătea cu labele întinse pe prag. Dacă i-ai fi văzut, te-ai fi întors și ai fi luat-o la fugă, plin de spaimă”(Al-Kahf:18).

Acest verset sfânt, pe lângă dimensiunile imagistice înspăimântătoare în care Domnul i-a pus pe locuitorii peșterii în timpul ”somnului lor îndelungat pentru a-i feri de răul celorlalți, comportă și o serie de dimensiuni științifice miraculoase, pe care le putem rezuma astfel:

a). Unul din semnele treziei este acoperirea și descoperirea succesivă a ochilor de către pleoape. Știința funcțiilor ochiului a dovedit că celulele optice existente în rețeaua ochiului slăbesc și mor treptat, dacă rămân o perioadă îndelungată în întuneric. Cum ar putea să stea

lucrurile când omul rămâne cu ochii închiși vreme de trei sute nouă ani? Pentru ca rețeaua ochilor lor să nu li se altereze, Domnul i-a ajutat pe locuitorii peșterii să rămână neadormiți, deși ei în realitate s-au aflat într-o stare de letargie profundă. În ceea ce privește funcțiile organelor, se știe că orice organ care nu funcționează slăbește și se deteriorează treptat. Domnul i-a menținut pe locuitorii peșterii ca și cum ar fi fost într-o stare de veghe pentru ca să nu orbească - dar **Allah** este **Atoateștiutor!**

b). **“Și Noi îi întorceam pe partea dreaptă și pe partea stângă”**. Aceasta este o primă normă de bază în îngrijirea paralizaților și a infirmilor care nu se ridică din pat, adoptată de medicină astăzi. Dacă infirmii nu ar fi întorși din două în două ore de pe o parte pe alta, li s-ar umple rapid de răni și ulcerații părțile corpului pe care stau culcați. De aceea, paralizații trebuie să fie întorși de pe o parte pe alta din două în două ore, pentru a fi protejați împotriva apariției rănilor primejdioase sau chiar ucigătoare.

c). **“...și câinele lor stătea cu labele întinse pe prag”**: câinele locuitorilor peșterii era aparent treaz, cu toate că în realitate era cufundat într-un somn adânc. După cum se știe, câinele doarme pe o parte și nu pe labele sale. Această poziție îi înspăimânta pe vizitatorii nepoftiți și-l ferea pe câine de orbire și de răni.

d). S-ar putea ca cineva să întrebe și să obiecteze: Nu este nevoie de această explicație științifică, mai ales că Domnul a făcut o minune, ținându-i adormiți pe locuitorii peșterii vreme de peste trei sute de ani, fără nici un fel de hrană, și pe urmă trezindu-i la viață, putea să-i apere de orbirea provocată de întuneric. Dar răspunsul este simplu: fiecare verset se pretează la interpretări diverse, iar această interpretare științifică nu vine în contradicție cu celelalte interpretări la care se poate preta acest verset sfânt. De asemenea, putem răspunde la această întrebare și astfel: **Domnul Preaslăvit** și **Preaînalt** putea, de asemenea, de vreme ce El este cu putere peste toate, să împiedice pe oricine să le provoace vreun rău sau să-i deranjeze în timpul somnului îndelungat, fără să-i facă să doarmă în poziția înspăimântătoare în care i-a așezat. Atunci de ce a făcut acest lucru? Noi trebuie, dacă este cu putință să extragem întotdeauna înțelepciunea existentă în fiecare verset sfânt și știința ascunsă în el, respectând cuvintele lui **Allah Preaînaltul**:

“Oare ei nu cugetă la Coran sau peste inimile lor sunt lacăte?”(Muhammad:24).

5. Lacrimile

“De vor auzi ce i s-a dezvăluit Trimisului, vei vedea ochii lor cum se umplu de lacrimi la aflarea Adevărului”(Al-Ma’ida:83).

“Și nici împotriva acelor care au venit la tine, cerând să-i porți (pe animale de călărie), iar tu le-ai zis: “Nu găsesc pe ce să vă port!”, și care s-au întors cu ochii plini de lacrimi, de mâhnire că ei nu găsesc ce să dea”(At-Tawba:92).

Glandele lacrimale secretă fără întrerupere lacrimi care umplu diversele părți ale ochiului extern, apărându-le de uscare, curățându-le de microbi și îndepărtând micoorganismele care pătrund întâmplător în el. În unele stări psihice, îndeosebi stările de reacții emotive adevărate, secreția glandelor lacrimale sporește și ochiul se umple de lacrimi. Miracolul științific al acestui verset sfânt constă în cuvintele ***“plini de lacrimi”***, deoarece această descriere fiziologică a glandelor lacrimale cu cincisprezece secole în urmă nu putea să fie făcută decât de cineva bineștiutor al funcției glandelor lacrimale, adică de **Creatorul lor Preaslăvit și Preaînalt**.

6. “El cunoaște ochii trădători și ceea ce ascund piepturile”

Imamul Ali - pacea lui **Allah** asupra lui și **Allah** fie mulțumit de el! -a zis: ***“Nu poate nimeni să ascundă ceva fără ca acest lucru să nu se vadă în greșelile limbii lui și pe chipul lui. Pe acela care ascunde o taină Allah îl va înveșmânta cu veșmântul ei”***.

Ochiul și pupila lui sunt o fereastră deschisă spre adevărata viață afectivă a făpturilor, ca și mușchii feței care dau stării noastre afective aparente și ascunse expresii plastice în funcție de stările psihice prin care trece omul. Într-unul din studiile de psihologie și neurologie se afirmă: “Mușchii feței și ai ochiului sunt controlați de nervi volitivi și nevolitivi și oricâtă putere de voință ar avea omul în controlarea mușchilor feței pentru a le da formele și mișcările care trădează adevăratele sentimente, continuă să rămână mușchi care se supun

controlului aparatului nervos independent, care nu primește comenzi de la voință ci de la reacțiile afective prin care trecem. Printre acești mușchi se numără cel al pupilei ochiului și glandelor lacrimale și oricât ar încerca omul să ascundă adevăratele sale sentimente, ochiul trădează sentimentele pe care le ascundem, făcându-le să apară așa cum sunt în realitate prin lărgirea pupilelor în caz de teamă puternică și prin învârtirea lor”.

“Și când teama vine, îi vezi pe ei cum privesc la tine cu ochii rotindu-se, ca acela care leșină de (spaima) morții”(Al-Ahzab:19).

Dimpotrivă, în cazul stărilor de veselie și fericire, pupila ochiului tinde să se îngusteze, în vreme ce în cazul stărilor afective obișnuite are o poziție de mijloc. Pornind de la această psihologie și anchetatorii încearcă să privească fix mult timp în ochii bolnavilor sau ai acuzaților în încercarea de a pătrunde adevăratele lor sentimente. Fața are mușchi care chiar dacă primesc comenzile de la aparatul nervos volitiv, totuși în multe cazuri nu se supun lui, îndeosebi dacă omul minte și încearcă în mod voit să-și ascundă adevăratele sentimente și gânduri. Oricât ar încerca omul să-și ascundă sentimentele, ceva din gânduri și sentimente trebuie să apară pe trăsăturile chipului său și în “ochiul trădător”, adeverindu-se cuvintele lui **Allah Preaînaltul** care-l descrie pe orice mincinos și ipocrit astfel:

“Dacă am voi Noi, ți i-am arăta ție și tu i-ai recunoaște pe ei după semnele lor. Dar o să-i cunoști tu după tonul vorbei lor. Iar Allah cunoaște faptele voastre”(Muhammad:30).

În momentul de față au loc în Statele Unite ale Americii cercetări științifice serioase care se bazează pe programarea diverselor mișcări ale mușchilor feței (expresia feței), în legătură cu stările afective care le însoțesc, așa după cum sunt mânia, bucuria, teama, neliniștea, indiferența, atenția etc. Apoi se fotografiază expresia feței fiecărui suspect în timpul anchetei. Comparându-se formele pe care le iau mușchii feței cu formele lor în timpul stărilor obișnuite, se pot cunoaște - dar nu în mod categoric- adevăratele sentimente ale acuzatului și gradul sincerității lui, folosindu-se alte aparate decât cele utilizate în prezent pentru detectarea minciunilor.

Din cele prezentate mai sus putem conchide pornind de la cuvintele lui **Allah Preaînaltul**: ***“El cunoaște ochii trădători”*** că Domnul știe ceea ce dezvăluie “ochii trădători” ai celui care încearcă să

ascundă adevăratele sale sentimente și gânduri, după cum El știe și ceea ce ascund piepturile. Ochiul îl trădează și îl dă în vileag pe stăpânul lui, oricât ar încerca el să-și ascundă sentimentele, și de aici și zicala:

“Știe adevărul din ochii lui”.

Cât privește explicația dată de unii cuvintelor lui **Allah Preaînaltul** că El ar cunoaște ochiul trădător după privirea pe furiș la ceea ce este oprit, pornind de la relatarea lui Ibn Abbas după care:

“Bărbatul stă împreună cu alți oameni, dar atunci când trece o femeie, el trage cu ochiul spre ea”, aceasta reprezintă una din interpretările date versetului și se știe că fiecare dintre versetele asemănătoare are câteva interpretări - dar **Allah** știe cel mai bine sensul vorbelor Sale.

7. Surditatea și cecitatea verbală

Auzul și văzul sunt două funcții esențiale în procesul de înțelegere și cunoaștere, fiecare dintre ele având câte un aparat complex care nu se limitează numai la ureche sau numai la ochi, așa cum își închipuie oamenii obișnuiți. Știința funcțiilor creierului a descoperit că în creier se află centrii speciali la care sunt transportate imaginile obiectelor văzute și vibrațiile sonore și acolo se preschimbă în ceea ce vedem și auzim. Atunci când centrii cerebrali care raționează în privința imaginii sau a sunetului sunt expuși de/la unele leziuni, omul este afectat de sindromul cecității sau surdității verbale. În astfel de situații ochii și urechile sunt sănătoase din punct de vedere anatomic și fiziologic, dar centrii cerebrali care primesc imaginea sau sunetul sunt dereglați din anumite motive, așa cum ar fi emoția puternică, dominarea poftelor personale asupra rațiunii, care uneori dereglează pentru un timp vederea și auzul, și acest lucru se întâlnește în cazul unor boli psihice și mintale acute. În lumina acestei explicații foarte simple în legătură cu funcția auzului și văzului putem înțelege științific sensul cuvintelor lui **Allah Preaînaltul**:

“Unii dintre ei ascultă la tine, dar poți tu să-i faci să audă pe surzi, când ei nu pricep? /Unii dintre ei privesc la tine, dar poți tu să-i călăuzești pe orbi, când ei nu văd?”(Yunus:42-43).

În aceste versete sfinte se face o distincție clară între surditatea periferică, datorată dereglării urechii, și surditatea verbală, datorată dereglării centrilor speciali din creier, precum și între cecitatea periferică, datorată dereglării ochiului și cecitatea verbală sau corticală, datorată dereglării centrilor cerebrali speciali ai vederii: Unii dintre ei ascultă la tine (deci urechile lor sunt sănătoase) și tu poți să-i faci să audă pe cei surzi (adică pe aceia ai căror centrii ai auzului verbal din creier s-au dereglat), când ei nu pricep? Și unii dintre ei privesc la tine (adică ochii lor sunt sănătoși), dar poți tu să-i călăuzești pe orbi (adică pe aceia ai căror centrii ai văzului din scoarța cerebrală s-au dereglat), când ei nu văd (adică ei nu înțeleg ceea ce văd)?

Așadar, **Coranul Cel Sfânt** a făcut distincție în zeci de versete între privire (adică privirea la lucruri) și între vedere (adică înțelegerea a ceea ce vedem), după cum a făcut distincție între auzirea sunetelor și înțelegerea lor, a căror comentare face parte din cele mai complexe operațiuni fiziologice ale aparatelor auzului și văzului, pe care fiziologia organelor nu le-a descoperit decât în secolele XIX-XX.

8. Unde este hazardul?

“Oare nu i-am dat lui doi ochi/ Și o limbă și două buze?”

(Al-Balad:8-9).

Acelora care cred în hazard în privința creației, șeihul Nadim al-Jisr li se adresează într-o manieră ironică minunată pentru a contesta faptul că hazardul ar avea vreun amestec în crearea limbii și buzelor și a funcțiilor acestora, în cartea sa cu titlul “Povestea credinței”(p.402-405). El se adresează celui nedumerit, zicând:

“Fiecare dintre organele de simț are, nedumeritule, o singură funcție, în afară de această limbă: ochiul este pentru văz, urechea este pentru auz, nasul este pentru mirosit, vârfurile degetelor sunt partea cea mai sensibilă a pielii pentru pipăit, pe câtă vreme hazardul a vrut ca această limbă să fie instrument pentru gustat, pentru mestecat, pentru înghițit, pentru asimilare, pentru pipăit și aparat pentru vorbit.

Și pentru ca să servească gustului, hazardul a vrut ca pe suprafața și pe laturile ei să se întindă papilele care absorb gusturile și le transmit nervilor din interiorul lor.

Hazardul a vrut ca aceste papile să fie de două feluri, unele pentru gust și altele pentru pipăit, astfel încât să nu se amestece și să se deregleze funcția unora dintre ele în cazul pierderii celorlalte. Se poate întâmpla ca omului să-i lipsească simțul general, dar să-și păstreze simțul gustului sau să-și piardă simțul gustului și să-și păstreze simțul general.

Din cauză că papilele nu absorb gusturile decât dacă substanțele sunt topite sau dizolvate și dacă limba este umedă, hazardul a voit ca limba să fie înzestrată cu o membrană mucoasă în care se află punji și glande care secretă mucozitatea, iar sub ea se află o glandă care secretă saliva, pe lângă secreția celorlalte glande salivare. Dacă nu ar fi întrunite toate aceste condiții, limba nu ar putea să simtă gusturile mâncărilor și nu ar avea decât posibilitatea de a simți atingerea acestora. Acest lucru îl poți constata singur, dacă limba ta este uscată sau dacă ai guturai, de pildă, căci în aceste cazuri ea nu simte gusturile mâncărilor, chiar dacă ele sunt lichide.

Întrucât mâncărurile au gusturi diferite și atunci când se întâlnesc, ele se potrivesc sau nu se potrivesc în anumite procente, tot așa cum se potrivesc sau nu se potrivesc culorile sau sunetele, hazardul a vrut ca papilele gustative să se deosebească unele de altele întrucâtva, în ceea ce privește gustul și capacitatea lor de a păstra gustul unor substanțe chiar și după dispariția lor și tocmai pe acest lucru se bazează bucătarii pricepuți în aseasonarea mâncărilor.

Întrucât limba nu are posibilitate din cauza centrului și funcțiilor sale să fie foarte sensibilă, astfel încât să mestece îmbucătura și să o plimbe dintr-un loc în altul pe cerul gurii și de pe dinți pe molari pentru a-i cerceta în cele mai mici particule din cutele gurii și ale gingiilor molarilor, apărând cu simțul ei ascuțit împotriva tuturor agenților dăunători care ar putea intra în gură, așa cum sunt cel fierbinte sau cel înțepător, cel spinos sau cel care provoacă răni, hazardul a vrut ca ea să aibă papile speciale pentru simț și pentru pipăit, așa după cum am spus, și ca aceste papile să fie foarte fine în vârful limbii și pe laturile ei,

fără egal în privința acuității senzației, cu excepția senzației din zona vârfului degetului inelar.

Întrucât limba este instrumentul pentru mestecat și înghițit, hazardul a vrut ca mușchiul ei să fie foarte puternic, activ, mișcător, flexibil, cu salivă și cu mucozitate, căci dacă nu ar fi astfel, nu ar fi posibilă masticția și înghițirea. Limba este cea care se joacă cu bucata de mâncare, o mestecă, o frământă împreună cu saliva, astfel încât, atunci când masticția este încheiată și ea devine potrivită pentru a fi înghițită, o înfășoară în mucozitatea ei, o presează între suprafața ei și cerul gurii și o împinge cu putere, făcând-o să alunece până când trece de arc (uvulă) și după aceea înghițirea nu mai depinde de voința celui care mănâncă.

Întrucât limba este și un instrument al digestiei, hazardul a voit ca asimilarea mâncărilor să se producă în locuri diferite, în funcție de elementele din care sunt alcătuite: unele dintre ele sunt digerate în stomac altele sunt digerate în intestine, dar un singur lucru din toate acestea nu este digerat în stomac. Acesta este amidonul. Ba mai mult decât atât, sucurile gastrice împiedică digerarea și asimilarea lui. De aceea, hazardul a voit ca saliva să fie singurul mediu potrivit pentru transformarea amidonului în zahăr și asimilarea lui. Dacă nu ar fi această limbă atât de flexibilă care amestecă saliva cu bolul alimentar și îl frământă, amidonul nu ar fi asimilat și el reprezintă unul din cele mai importante elemente ale hranei.

Întrucât limba este instrumentul vorbirii și întrucât sunetele ies din laringe, așa după cum știi, și întrucât laringele nu poate să articuleze toate consoanele, ci funcția sa se limitează doar la rostirea sunetelor cunoscute sub numele de consoane sănătoase, care au nevoie de întreruperea curentului de aer ce poartă sunetul din laringe, hazardul a vrut să fie creată această limbă împreună cu cele două buze, ca mijloc pentru întreruperea curentului de aer și articularea consoanelor sănătoase. Dacă nu ar exista acest lucru, nu am putea avea o vorbire corectă, ci am fi asemenea animalelor și am scoate doar niște sunete alungite și nu am ști decât să scoatem urlete și croncănituri, fluierături și orcăieli sau nechezături și răgete.

Cât de ciudate sunt, nedumeritule, aceste întâmplări care s-au înmulțit, s-au succedat, s-au întâlnit, s-au potrivit și s-au armonizat încât ne-au dăruit această limbă minunată!

Într-adevăr, Doamne, limba este un organ minunat. Dar ce rol au buzele în afară de faptul că ele ajută la articularea unor sunete?

Ți-ar fi plăcut, nedumeritule, să fi fost creat fără buze, cu dinții descoperiți și cu gura căscată, să-ți curgă saliva și să-ți intre praful în plămâni și muștele pe gât? Nu-i aduci mulțumire hazardului care l-a creat pe acest om **“cu cea mai frumoasă înfățișare”(At-Tin:4)**, făcându-i buzele o podoabă pentru chip, o pavăză pentru gură, o barieră care să oprească saliva și un obstacol pentru ca praful să nu-i intre în plămâni și muștele să nu-i intre pe gât, astfel încât să tragă aer pe nas și să îndepărteze murdăriile de pe gât?

Nu aduci mulțumire hazardului care a înarmat aceste buze cu o capacitate deosebită de a simți, pentru a respinge tot ceea ce provoacă durere sau arde, și le-a înzestrat sub membrana lor mucoasă cu glande care secretă saliva pentru a rămâne mereu umede și le-a legat pe ele de niște nervi care-i fac omului posibil să le deschidă, să le închidă, să le alungească sau să le strângă după cum voiește, să le deschidă, după cum voiește, și să le închidă, după cum voiește, să oprească aerul cu ele și să rețină zgomotul, pentru a putea rosti consoanele labiale? Dacă nu ar fi fost toate întâmplările astea, nedumeritule, acest om frumos, elocvent și chipeș ar fi fost ca un monstru hidos, cu dinții descoperiți, cu gura căscată, bâlbâit și murdar, cu saliva prelingându-se pe bărbie și pe straie și cu muștele îngrămădite pe saliva lui”.

3. Despre durere

“Pe aceia care tăgăduiesc versetele noastre îi vom arde pe Foc și de fiecare dată când se vor coace pieile lor li le vom schimba cu alte piei, pentru ca să guste pedeapsa. Allah este Atotputernic și Înțelept”.

Această stabilire a mijlocului însărcinat cu primirea senzației de durere din pricina arsurii, adică pielea, nu putea să fie făcută cu cincisprezece secole în urmă decât de **Creatorul** pielii, **Allah Preaslăvitul și Preaînaltul**, care **“este bineștiutor al întregii firi!”(Ya-Sin:79)**.

Știința anatomiei nu a descoperit decât în secolul XX că în straturile pielii sunt centrii nervoși a căror funcție este aceea de termoreceptori și transformare a senzației de căldură în senzație de durere pe care o transmit dacă temperatura este mai mare sau mai mică decât temperatura suportată de organismul obișnuit (18-38 grade).

Arsurile cele mai dureroase sunt cele de gradul întâi și de gradul al doilea, care afectează straturile pielii fără să le altereze definitiv. Cât despre arsurile de gradul al treilea, care ard și omoară pielea, ajungând la mușchi și la oase, durerea provocată de ele este temporară, numai în momentul accidentării.

“...Li se va da să bea apă clocotită, ce le va sfâșia măruntaiele” (Muhammad:15).

Știința a descoperit de curând că cele mai puternice dureri provocate de bolile aparatului digestiv, adică stomacul și intestinele, sunt cele provenind de la perforarea pereților lor și aceasta pentru că centrii nervoși care preiau și transmit senzația de durere se află în peritoneu. În straturile intestinelor nu există centri speciali care să transmită senzația de durere provocată de încălzirea excesivă. Apa fierbinte nu le face să simtă durere decât dacă sunt perforate intestinele sau celelalte organe din cavitatea abdominală, pentru a ajunge la centrii care simt durerea provocată de căldură, existenți în peritoneu. Apa fierbinte nu provoacă durere decât acolo unde există piele, în care se află centrii termoreceptori primitivi și transmițători ai căldurii puternice. În lumina acestei explicații înțelegem cuvintele lui **Allah Preaînaltul**, din punctul de vedere fiziologic al activității organelor:

“Însă acelor care nu cred li se vor tăia veșmintele din foc, iar peste capetele lor se va turna apă clocotitoare,/ Cu care se vor topi cele pe care le au în burțile lor, precum și pieile lor”(Al-Hajj:19-20).

“Și fiți cu frică de Acela care v-a înzestrat pe voi (cu prisosință) cu ceea ce cunoașteți!”(Aș-Șu'ara:132).

“În trup se află o bucată de carne care, dacă este în bună stare, întregul organism este în bună stare, iar dacă este stricată, întregul organism este stricat. Aceasta este inima”.

(Hadis nobil)

CAPITOLUL II

INIMA ȘI MINTEA

Domnul se adresează în **Cartea Sa Sfântă** minții, prin intermediul trăsăturilor ei cu care a înzestrat-o și anume: învățarea, memorarea și înțelegerea. **Mintea** care nu învață, nu gândește, nu memorează și nu raționează, adică, într-un singur cuvânt, nu raționează înseamnă că este moartă, conform definiției coranice:

“Oare acela care a fost mort și pe care Noi l-am readus la viață și i-am dat lui lumină, după care se călăuzește, și umblă printre oameni poate să fie asemenea cu acela care se află în întunericuri, de unde nu poate ieși? Așa li s-a împodobit celor necredincioși ceea ce făceau ei”(Al-'An'am:122).

Pornind de la aceasta înțelegem - dar **Allah** știe cel mai bine! - de ce cuvântul “minte” nu este menționat în **Coranul Cel Sfânt**, ci Domnul se adresează omului prin trăsăturile distinctive ale minții:

“Întru aceasta sunt semne pentru cei care știu”(Ar-Rum:22);

“În aceasta este dovadă pentru un neam (de oameni) care chibzuiesc”(An-Nahl:11);

“...iar întru aceasta este un semn pentru un neam (de oameni) care pricep”(An-Nahl:67).

Mintea, asemenea oricărei creaturi, are o entitate materială - creierul - și o entitate spirituală - duhul, esența și taina, taina Domnului din fiecare dintre naturile Sale. Definiția minții în rezumat prin cuvinte o extragem pe cât este cu putință din ceea ce ne-a pus la îndemână Domnul, bizuindu-ne pe **Cartea Cea Dragă**, după cum urmează:

Mintea este opusul ignoranței, ea este însușirea cu ajutorul căreia omul poate să învețe trăsăturile lucrurilor, să le distingă pe cele bune dintre ele de cele rele și să păstreze însușirile bune ale lucrurilor și să lase la o parte însușirile rele și să-l prevină pe stăpânul lor în legătură cu ele.

Pornind de la aceasta, înseamnă că are minte acela care înțelege învățăturile divine adevărate și se conformează lor și acestea sunt învățăturile **Islamului**, în vreme ce este ignorant acela care nu înțelege

adevăratele învățături divine și nu se conformează lor, oricâtă știință ar avea el.

“Aceasta este creația lui Allah! Arătați-mi mie ce au creat aceia pe care (i-ați luat) în locul Lui!”(Luqman:11).

Creierul este principalul instrument al minții

1 - Creierul are o greutate de aproximativ 2,5% din greutatea corpului, adică aproximativ 1.330 de grame. Creierul femeii este mai ușor decât creierul bărbatului cu circa 40 de grame, adeverindu-se cuvintele lui **Allah Preaînaltul** : ***“Și bărbatul nu este ca femeia”***. În felul acesta înțelegem că dimensiunea juridică a **Coranului**, ca și semnificația faptului că mărturia bărbatului echivalează cu mărturia a două femei:

“Și luați drept martori doi dintre bărbații voștri, iar dacă nu sunt doi bărbați, (luați) un bărbat și două femei dintre aceia pe care îi acceptați ca martori, așa încât, dacă va greși una dintre ele , să-și amintească una celeilalte!”(Al-Baqara:282).

Centrii cerebrale care controlează procesul memoriei și memorizării la femeie sunt mai puțin dezvoltate și eficiente decât la bărbat, în vreme ce centrii cerebrale care controlează procesul emoției și sentimentelor sunt mai influenți și mai eficienți la femeie decât la bărbat și se știe ce efecte pozitive sau negative au emoția și sentimentele în procesul reamintirii și memorizării. Trebuie să subliniem că aceste deosebiri nu reduc capacitățile femeii, ci **Allah** a înzestrat-o pe femeie cu capacitatea de a uita rapid și cu delicatețea sentimentelor pentru a putea îndeplini funcțiile pentru care a fost înzestrată: sarcina, nașterea și creșterea copilului. Dacă însușirea memoriei la femeie nu ar fi mai redusă decât la bărbat, ea nu ar repeta operațiunea purtării sarcinii și nașterii, după prima experiență de acest gen, căci toată lumea știe cât de dificile sunt sarcina și durerile nașterii:

“Mama sa l-a purtat cu dureri și l-a născut cu dureri”(Al-Ahqaf:15).

2 - Creierul consumă un sfert din cantitatea de oxigen consumată de întregul organism și activitatea lui se dezechilibrează, dacă aprovizionarea lui cu oxigen se întrerupe pentru un interval mai mare

de 15 secunde, în vreme ce, dacă oxigenul se întrerupe pentru mai mult de trei minute, survine moartea cerebrală.

3 - Știința a reușit să numere aproximativ treizeci de miliarde de celule nervoase, adică în medie cincisprezece milioane de celule nervoase pe centimetrul pătrat din învelișul creierului și toate acestea își au originea într-o picătură amestecată, adică în fuziunea dintre spermatozoidul bărbatului și ovulul femeii.

4 - Crearea creierului începe în cea de a șasea săptămână de sarcină și formarea lui se încheie în cea de a patra lună de sarcină. În faza creării, celulele nervoase se înmulțesc cu o viteză uimitoare, apreciată de unii embriologi la 250.000 de celule noi pe minut. Creierul continuă să crească până la vârsta maturității, dar numărul celulelor sale nu mai sporește și ele nu se mai reînnoiesc după luna a patra de sarcină, ci scade treptat, pe măsura înaintării în vârstă. Există studii recente nepublicate încă, din care se înțelege că celulele cerebrale s-ar reînnoi la fel ca celelalte celule ale organismului.

5 - Unii savanți apreciază că în fiecare secundă de gândire sau de memorare acționează o rețea de celule cerebrale al căror număr este de aproximativ zece miliarde, fiecare dintre acestea intrând în legătură cu mii de celule asemănătoare cu ea, iar comenzile nervoase aleargă prin firele lor cu o viteză de 350 kilometri pe oră. În felul acesta, omul poate să vadă obiectul și să-i pronunțe numele în mai puțin de o jumătate de secundă, știut fiind că în fiecare celulă din această rețea au loc cincisprezece mii de reacții chimice care constituie fundamentul procesului gândirii. Diametrul celor mai mari celule cerebrale nu depășește zece microni, iar grosimea învelișului lor nu depășește 5-10 nanometri.

6 - Celula nervoasă nu este doar un reactor chimic, ci este și un reactor electric și fizic. Ea este într-atât de complexă, de precisă și de perfect întocmită încât studiul ei necesită mai mulți specialiști din domeniile fizicii, chimiei, fiziologiei, anatomiei și neuropsihiatriei. Și pe măsură ce înaintează în studiul sistemului nervos, specialiștii își dau seama că se află de-abia la începutul drumului în ciuda progresului înregistrat de omenire în domeniile științelor și descoperirilor.

În creier se află încă multe energii latente și aspecte ascunse, nedescoperite încă de știință. Specialiștii neurologi apreciază că nu

sunt puse în valoare dcât 10% din capacitățile creierului, în vreme ce restul energiilor creierului nu sunt încă valorificate. Poate că ele reprezintă rezerve pentru cazurile în care acest mecanism minunat este atacat de anumite boli. Cine a studiat bolile nervoase care afectează creierul, măsoară în care anumite sectoare ale lui pot fi afectate de disfuncționalități și posibilitatea extraordinară a creierului de a-și redobândi multe din capacitățile sale înțelege câte ceva din minunata întocmire cu care Domnul a dăruit această făptură. Conform unor estimări, creierul poate să înmagazineze pe suprafața sa care nu depășește 22 de decimetri pătrați informații conținute de un milion de volume de format mijlociu. Dacă omul s-ar gândi să construiască un calculator electronic, a cărui activitate să fie apropiată de cea a creierului omenesc - și câtă deosebire este între măiestria **Creatorului** și măiestria făpturii create! - ar fi nevoie să instaleze acest calculator într-o construcție cu zece etaje, care se întinde pe 770 kilometri pătrați. Dar programarea părții sale principale ar necesita câțiva ani!

Aici ne vin în minte cuvintele **Celui Atotputernic și Înțelept**:

“Întreabă-i pe ei dacă sunt ei mai anevoie de creat decât aceia pe care Noi i-am creat! Noi i-am făcut (pe oameni) dintr-un lut lipicios”(As-Saffat:11).

Nu este de mirare că un specialist a descris creierul în felul următor:

“Dacă am aduna la un loc toate aparatele de radar, telegraf, televiziune și telefon ,din lume și le-am putea miniaturiza , transformând această cantitate uriașă de benzi și sisteme complicate într-un corp de mărimea creierului,acest aparat tot nu ar ajunge la gradul de complexitate al creierului”.

Iar un alt autor s-a descris într-o limbă poetică:

“Aceasta este minunea lumii (Și de ce nu este minunea Creatorului?), în ale cărei circumvoluțiuni au fost construite laboratoare unde s-au făcut invenții, în ale cărei sinuozități au fost înființate institute de cercetare științifică, pe ale cărei convexități s-au amenajat piste pentru avioane și autovehicule și în ale cărei cavități a strălucit electricitatea. Un mic bloc în care au găsit lucruri ce n-au avut loc în întregul univers. Acesta l-a înălțat pe om

la cele mai înalte trepte. Acesta este fundamentul științei și civilizației”.

7 - Câteva detalii despre funcțiile creierului:

Primul lucru pe care Domnul l-a poruncit omului a fost să citească și orice afectare a acestui centru îl face pe om să piardă capacitatea de a citi. De asemenea, i-a poruncit să învețe cu ajutorul calemului și a jurat pe el:

“Citește! Domnul tău este Cel Mai Nobil,/ Este Cel care l-a învățat cu calemul”(Al-'Alaq:3-4);

“Nun. Pe calem și pe ceea ce scriu ei!”(Al-Qalam:1).

De aceea, spre deosebire de celelalte făpturi, a făcut în creierul omului un centru special al scrierii; iar afectarea lui de o boală îl face pe om să piardă capacitatea de a scrie. Există centrii ai înțelegerii și ai vorbirii, iar îmbolnăvirea lor provoacă tulburări ale însușirilor de a înțelege și de a vorbi. Acești centrii cerebrali care guvernează cititul, înțelegerea și vorbirea au o suprafață ale cărei lungime, lățime și adâncime nu depășesc câțiva centimetri, iar pentru toate luminile ei sunt semne ale lui **Allah**:

“Și printre semnele Lui sunt crearea cerurilor și a pământului și deosebirea limbilor voastre și a culorilor voastre. Întru aceasta sunt semne pentru cei care știu”(Ar-Rum:22).

Acești centimetri din creier guvernează multitudinea limbilor omenirii, adică aproximativ trei mii de limbi vorbite și scrise și cinci mii de dialecte pe care le vorbesc oamenii. Și sursa este una singură, cu aceeași perfecțiune și aceeași structură: Câțiva centimetri cubi din jumătatea stângă a creierului omenesc (Ba creierul unor oameni deosebiți le dă posibilitatea să vorbească zeci de limbi și dialecte). Poate că acestea sunt aceleași celule nervoase care au dirijat însușirea limbii lui Solomon - pacea asupra lui! - pe care Domnul l-a învățat graiul păsărilor, gâgâniilor și altor creaturi. Câte limbi l-a ajutat **Creatorul Atoateștiutor** să le înțeleagă și să le vorbească pe **Solomon** - pacea asupra lui! -? Doar **Allah Cel Atotputernic** știe aceasta! Cine a programat această minune și cine a încărcat-o cu energie și forță? Și cine a creat în ea centrii gândirii, mișcărilor voluntare și involuntare, simțirii, auzului, calculului, privirii, viselor,

temerii, plăcerii, durerii, somnului și veghei? Să fie aceasta autogenerare, hazard sau evoluție? Laudă Lui, ba este **Creatorul Știutor, Înțelept și Atotputernic**:

“Oare nu au fost ei creați de nimeni sau ei sunt creatorii?”(At-Tur:35);

“Pe pământ se află semne pentru cei care cred cu putere,/ Ca și în voi înșivă. Voi nu vedeți?”(Adh-Dhariyat:20-21).

Creierul nu are nici o valoare decât în măsura în care auzul, văzul și îndeosebi inima îi furnizează lumină, călăuzire și taine divine, pe care Domnul le-a orânduit în inimile credincioșilor, în auzul și în privirea lor. Doar în măsura în care cele trei stații principale de emisie - auzul, văzul și inima - sunt bune (și acestea nu sunt bune decât dacă omul respectă învățăturile **Creatorului**), emisia lor, călăuzirea și lumina lor fac creierul să aibă putere. Minteă umană a dus omenirea la acest grad de mizerie, ignoranță, boli și nedreptate în care se află astăzi din pricină că majoritatea celor care se ocupă de orânduirea treburilor ei și de elaborarea legilor ei nu s-au călăuzit după învățăturile lui **Allah Mărețul**. De aceea, **Allah** le-a pecetluit inimile, auzul și văzul și cum să mai raționeze în aceste condiții?

“Pentru cei care nu cred e totuna de-i previi sau nu-i previi; ei nu cred. /Allah a zăvorât inimile lor și urechile lor, iar peste ochii lor s-a așternut o năframă. Și ei vor avea parte de chin mare”(Al-Baqara:6-7).

Moartea medicală sau moartea cerebrală

Până la mijlocul secolului XX, definirea morții din punct de vedere medical se limita la convingerea că inima a încetat definitiv să pulseze. Dar ca urmare a progresului înregistrat în domeniile anesteziei și resuscitării, a devenit posibil ca în unele cazuri medicale în care inima se oprește, ea să revină la pulsație ca urmare a masajului pe cord, șocurilor electrice cardiace și folosirii unor medicamente, după cum a devenit posibil, ca urmare a utilizării aparaturii artificiale de respirație, să se renunțe la funcțiile plămânilor pentru un timp. În acest fel, a devenit evident pentru medici că bolnavul a cărui inimă încetează să mai bată un timp de peste trei minute și apoi revine la pulsație ca urmare a resuscitării și respirației artificiale, continuă să trăiască o perioadă de timp mai lungă sau mai scurtă, însă el devine inconștient,

În comă de gradul al patrulea, până ce inima se oprește automat, în ciuda tuturor mijloacelor de resuscitare. De aici s-a născut conceptul de moarte medicală sau moarte cerebrală care poate fi definit ca fiind orice caz în legătură cu care medicii sunt convinși că a încetat să funcționeze creierul, ca urmare a morții “celulelor sale nobile”, cu toate că inima continuă să funcționeze și să pulseze. Medicii se conving de acest lucru prin examenul clinic, electroencefalogramă, colorarea arterelor cerebrale și radiografia creierului cu ajutorul computerului.

În astfel de cazuri, cunoscute astăzi sub numele de cazuri de moarte medicală sau moarte cerebrală, este permis, în urma constatării acestei stări de către o comisie medicală de specialitate, transferul unor organe ale bolnavului aflat într-o astfel de stare la alți bolnavi care au nevoie, de pildă, de inimă, de ochi sau de rinichi. Pornind de la aceasta, s-a născut ideea transplantului de inimă și de alte organe.

Poziția Islamului față de moartea medicală

Măreția și miracolul **Coranului Cel Sfânt** constau în faptul că acela care cercetează sensurile lui găsește întotdeauna în versetele sale răspuns la toate chestiunile ridicate de știința adevărată. Moartea medicală, așa după cum am definit-o, este menționată în texte clare din **Coranul Cel Sfânt**, care nu necesită decât unele comentarii.

În concepția **Coranului**, **Duhul** este motivul vieții făpturilor, iar centrul lui - și **Allah** știe cel mai bine! - se află în piept, mai precis în inimă, de unde se difuzează în diverse organe ale corpului omenesc. Când omului îi sosește sfârșitul, spiritul părăsește trupul și se transferă la o nouă viață spirituală - viața barierei (barzakh), în vreme ce trupul se stinge și moare. Dar în unele cazuri particulare, așa cum sunt cazurile de moarte medicală la care ne referim, **Allah** le arată existența duhului acelora sare o tăgăduiesc, făcând ca duhul să se mute din piept în zona claviculelor din gât, adică în partea superioară a aparatului respirator.

Acesta este semnul coranic al faptului că spiritul nu se va mai întoarce în piept și că viața omului s-a sfârșit:

“Și cum va fi când (sufletul) va ajunge la gât?/ Și voi veți privi atunci,/ Fiind Noi mai aproape de el decât voi, însă nu Ne veți zări./

De ce dacă voi credeți că nu aveți de dat socoteală, (adică supuși constrângerii Creatorului și puterii Lui)/ Nu-l aduceți înapoi (și aici se află o sfidare coranică existentă până în Ziua De Apoi, adresată tuturor acelor care pretind că ar putea să readucă sufletul sau duhul în trup, adică să redea viață celor morți, așa cum își închipuie unii biologi naivi), dacă voi sunteți într-adevăr?(Al-Waqi'a:83-87).

Iar în următoarele versete sfinte sunt menționate unele semne care preced moartea și îndeosebi moartea medicală cunoscută și sub numele de moarte cerebrală:

“Dar nu! Când (sufletul) va ajunge la clavicule/ Și se va zice: “Cine este tămăduitor?”/ Și el va crede că aceasta este despărțirea (de viață)/ Și piciorul se va încolăci cu piciorul,/ În Ziua aceea la Domnul tău va fi condus!”(Al-Qiyama:26-30).

Noi considerăm - și **Allah** știe cel mai bine! - că printre numeroasele lor sensuri se numără și cele pe care le detaliem mai jos:

“Dar nu! Când (sufletul) va ajunge la claviculă”, adică atunci când duhul va ajunge la nivelul claviculelor, adică la nivelul celor două oase care limitează nivelul superior al cutiei toracice, și aceasta este calitatea majorității stărilor patologice care preced moartea. În acest moment se tulbură funcțiile plămânilor și mișcarea respirației și el este numit de oameni în general “horcăitul morții”. De aceea, medicina încearcă astăzi să-i ajute pe cei ajunși în această stare cu aparatura de respirație artificială și acest lucru se face de obicei în cazurile de comă și îndeosebi de moarte medicală sau cerebrală.

“Și se va zice: “Cine este tămăduitor?”, adică vor zice aceia din familia bolnavului aflat în agonia morții: Cine poate să-i aducă lui o “vraja”, adică o minune care să-l salveze de la moarte? În majoritatea cazurilor, familia bolnavului cere opinia câtorva medici în toate cazurile de comă.

“Și el va crede că aceasta este despărțirea (de viață)/ Și piciorul se va încolăci cu piciorul”, adică atunci când familia și medicul sau echipa medicală devine convinsă că bolnavul este în faza părăsirii acestei lumi, întrucât adversitățile și complicațiile se abat una

după alta asupra lui, atunci înseamnă că Domnul a hotărât că a sosit sfârșitul bolnavului și **“la Domnul tău va fi condus”**.

Constatăm, aşadar, că **Sfântul Coran** a descris semnele morții medicale sau morții cerebrale și le-a determinat fără a le detalia (așa cum este cazul cu toate versetele științifice care se referă la domeniile științelor materiale). De aceea, nu considerăm că ar exista din punct de vedere legal nici o opoziție față de transplantarea organelor nici unui bolnav aflat în stare de comă profundă, dacă o echipă de medici calificați confirmă că el se află în faza despărțirii, adică în faza morții medicale - dar **Allah** știe cel mai bine!.

Inima

Din punct de vedere material, inima este o pompă musculară a cărei greutate nu depășește 250 grame, ce bate cu 70 de pulsații pe minut, în medie, adică o sută de mii de pulsații într-o zi și 40 de milioane de pulsații într-un an. Ea pompează 5 litri de sânge pe minut, iar în caz de efort mare până la 25 litri pe minut, adică în medie un milion și patru sute de mii de galoni pe an.

Această pompă - minune, conduce sângele într-o rețea de artere, vene și vase capilare extrem de complexă, care dacă ar fi așezate cap la cap în linie dreaptă ar avea o lungime de aproximativ șaiszeci de mii de mile.

Inima lucrează fără odihnă pe tot parcursul vieții, din cea de-a patra săptămână de viață a embrionului, iar odată cu oprirea ei pentru un interval de peste trei minute, creierul se alterează și moare. Nu ne vom referi aici la numărul minutelor montării și funcționării ei.

Câtă deosebire este între perfecțiunea acestei pompe minunate pe care Domnul a creat-o și între o inimă artificială de care savanții inventatori sunt foarte mândri? Câte eforturi și câți bani i-a costat? Și câte complicații a generat inima artificială în organismul bolnavului în care a fost implantată! În opinia noastră, nu poate exista implant perfect reușit decât dacă organul implantat a fost creat de **Allah**, ca o adeverire a cuvintelor **Celui Preaînalt**:

“Nu există schimbare în creația lui Allah”(Ar-Rum:30).

Din punct de vedere spiritual, care este secretul acestei pompe minunate care, dacă este bună, întregul organism este bun și, dacă este strică, întregul organism este stricat, așa după cum a zis **lubitul Cel Ales** - cele mai bune rugăciuni pentru el! -:

“Să știți că în trup se află o bucată de carne care, dacă ea este sănătoasă, întregul trup este sănătos deopotrivă cu ea, iar dacă ea este strică, întregul organism este stricat și aceasta este inima”.

Ea împreună cu pieptul alcătuiesc adăpostul tainelor, adică duhul liniștea, lumina și credința, ca și teama, strâmtoarea, neliniștea și îndoilele. Acela care urmărește sensurile versetelor în care este menționată inima va constata că inima are și o importanță spirituală, pe lângă importanța ei materială, pe care știința nu a observat-o și probabil nu o va observa decât acela care crede în spirit. **Allah** știe ce se află în inimile noastre, scrie credință în inimile noastre, trimite liniștea Sa în inimile noastre, pecetluiește inimile noastre și ne pedepsește pentru ceea ce au dobândit inimile noastre.

Pe scurt, noi asemuim inima din organism cu o stație principală de emisie care distribuie spre celelalte organe - și în primul rând spre creier, văz și auz - luminile cunoașterii și buneii călăuziri sau întunecimile ignoranței și rătăcirii, după cum ea este sănătoasă sau bolnavă.

Și nu strică inima decât sufletul care îndeamnă la rău și care urmează glasul poftei și nu o ține sănătoasă decât sufletul liniștit care urmează și respectă tot ceea ce a poruncit Domnul.

(Cititorul interesat poate consulta capitolul nostru despre relația dintre spirit, inimă, rațiune și suflet, din cartea noastră intitulată “Din psihologia coranică”).

Organele de apărare a trupului

“Nu este suflet care să nu aibă asupra sa un păzitor”

“El are urmăritori din fața și din spatele lui care îl apără din porunca lui Allah”

Trimisul lui **Allah Cel Generos** a dat acestor versete sfinte care se aseamănă, întrucât se completează unul pe altul, un aspect al sensului lor, anume acela că păzitorii și urmăritorii sunt îngerii care vin unul după altul la protejarea omului zi și noapte, așa după cum ne spune următorul hadis:

“Vin unul după altul la voi îngerii în timpul nopții și alți îngerii în timpul zilei și se întâlnesc la rugăciunea de dimineață și la rugăciunea de după-amiază. Și se înalță la El aceia care au înnoptat cu voi și El îi întreabă, cu toate că El vă cunoaște mai bine: Cum i-ați lăsat pe robii Mei? Iar ei îi răspund: Când am venit la ei i-am găsit rugându-se și când am plecat de la ei i-am lăsat rugându-se.”

Iar într-un alt hadis se spune:

“Se află cu voi aceia care nu vă părăsesc decât atunci când rămâneți singuri și atunci când vă împreunați. Să fiți cu sfială față de ei și să-i cinstiți!”

Profetul - binecuvântarea și pacea asupra sa! - nu a spus nimic în privința celorlalte sensuri ale acestor versete - și **Allah** știe cel mai bine! - respectând spusese lui **Allah Preaînaltul**:

**“Noi suntem datori cu tâlcuirea lui”(Al-Qiyama:19) și
“El nu este decât îndreptare pentru lumi!// Și voi veți cunoaște vestea lui, după un timp!”(Sad:87-88),**

și aceasta deoarece știința care ajunsese la oameni în vremea revelației nu permitea să se facă mai multe comentarii științifice.

Să ne mai mulțumim la sfârșitul secolului XX doar cu explicarea acestui sens al versetelor de mai sus, când știința a descoperit și alte sensuri despre care se cuvine să-l informăm pe credincios, îndeosebi că s-a transmis că **Trimisul Cel Generos** a spus:

“Coranul are (mai multe) sensuri.”

În paragrafele următoare vom încerca să facem acest lucru, și în spatele celor urmărite de noi se află **Allah**.

Allah a desemnat pentru fiecare dintre făpturile Sale vii pe cineva care să le păzească de pericolele din afară și din interior: păzitori și urmăritori invizibili, adică îngerii păzitori la care se referă hadisele anterioare, și alții vizibili, pe care știința a început să-i descopere doar cu câteva decenii în urmă, adică aparatele de apărare cu care au fost dotate toate făpturile vii: plantele, animalele și omul. Se cuvine ca credinciosului neinformați să i se descopere unele detalii științifice despre aceste aparate de apărare cu care Domnul l-a imunizat, căci poate în felul acesta va chibzui și el adânc la sensul cuvintelor lui **Allah Preaînaltul**:

“Nu este suflet care să nu aibă asupra sa un păzitor”, mai ales că acest verset sfânt vine ca răspuns la următoarele versete de jurământ:

“Jur pe cer și pe cel care vine noaptea!// Dar de unde să știi tu ce este cel care vine noaptea?!// (Aceasta este luceafărul cel strălucitor!)”(At-Tariq:1-4).

Iar în versetele de jurământ și în răspunsul la ele se află, așa după cum am arătat mai sus, cele mai profunde sensuri științifice miraculoase pentru toți aceia care studiază **Coranul Cel Sfânt**.

Vom limita comentariul nostru științific la aparatele de apărare cu care Domnul l-a imunizat pe om împotriva primejdiilor care vin de la milioanele de microbi, viruși, paraziți și corpuri străine care-l înconjoară. Aceste aparate alcătuiesc trei linii principale de apărare:

1- Pielea sau prima linie de apărare:

Ne-am referit într-un capitol anterior la funcțiile pielii de apărare a organismului și am menționat că înțelepciunea abluțiunii și curățeniei pe care le-a poruncit **Islamul** constă în apărarea sănătății și funcțiilor pielii.

2- Un aparat de apărare propriu fiecărui organ sau cea de a doua linie de apărare:

În fiecare dintre organele corpului există un aparat propriu de apărare, reprezentând ceea ce numim a doua linie de apărare. Ochiul are genele, pleoapele și lacrimile, fiecare parte a aparatului respirator

are aparatul său propriu de apărare, începând de la nas, unde se află firicelele de păr care opresc particulele de praf aflate în suspensie și mucoasele interioare care secretă numeroase substanțe antimicrobiene, continuând cu traheea și ajungând la plămâni, care conțin alveole, mucoase și celule de apărare pentru îndepărtarea corpurilor străine purtate de praf și uciderea lor. Fiecare sector al aparatului digestiv are sistemul propriu de apărare, constând în secrețiile digestive, miliardele de microorganisme utile și alte mijloace de apărare a căror prezentare ar necesita tomuri întregi. La fel stau lucrurile și în privința celorlalte aparate și membre ale corpului omenesc.

3- Sângele sau cea de a treia linie de apărare:

Știința descoperă de câteva decenii că sângele are un aparat special de apărare, respectiv aparatul imunitar, care este extrem de complicat și de eficace. El constituie ultima linie de apărare a organismului, când corpurile străine reușesc să penetreze prima și cea de a doua linie de apărare. Acest aparat de apărare dispune de soldați, de o strategie și de arme eficiente numeroase și variate, cu care nu se pot compara nici cele mai moderne aparate de apărare cu care se laudă unele țări. Ne limităm aici la menționarea următoarelor detalii științifice într-o manieră simplificată:

Soldații aparatului imunitar sunt globulele albe ale sângelui, în număr de douăzeci și cinci de milioane “în timp de pace”, dar al căror număr se poate dubla “în caz de alarmă” sau poate ajunge la sute de milioane “în caz de război” într-un interval de timp care nu depășește câteva ore sau zile. Aceste armate uriașe de globule albe reprezintă o armă alcătuită din câteva substanțe chimice numite interferon și interlenkine I, II, MIF, al căror limbaj prin care comunică se constituie cu o repeziciune uimitoare, în câteva secunde sau minute după ce orice corp străin depășește prima și a doua linie de apărare.

Acest aparat imunitar are o strategie precisă, constând în descoperirea oricărui intrus din organism și apoi atacarea, izolarea și lichidarea lui. Mijloacele lor de luptă sunt fie înfruntarea directă, fie utilizarea unor substanțe chimice numite anticorpi, specifice pentru fiecare intrus în parte. Dacă știm că există sute, ba chiar miliarde de corpuri străine care pot să atace organismul, și că fiecare dintre ele are cifrul său chimic propriu, și că unele celule din globulele albe pot să

fabrice anticorpi speciali pentru fiecare adversar, ne dăm seama de măreția aparatului imunitar pe care Domnul l-a investit cu apărarea fiecărui suflet și suntem uluiți de perfecțiunea lui.

Când un corp străin atacă organismul omului, îi opun rezistență celulele albe polinucleare și celulele albe macrofage cu secrețiile lor ucigătoare. Cele din urmă avertizează celulele albe limfocitele ucigașe și limfocitele auxiliare prin intermediul unor substanțe chimice care constituie limbajul prin care ele comunică, și aceste limfocite ucigașe se grăbesc în ajutorul lor.

În același timp mai există și alte substanțe chimice care avertizează un alt tip de celule limfatice, numite limfocite B, a căror funcție constă în secreția unor corpi speciali împotriva fiecărui adversar intrus și imunizarea organismului împotriva lui, temporar sau definitiv. Are, așadar, loc o bătălie chimică extrem de precisă, organizată și coordonată între diversele tipuri de celule albe din sânge, pe de o parte, și între orice intrus, străin de organism, pe de altă parte, care în cele mai multe cazuri sfârșește cu învingerea acestuia din urmă.

“Aceasta este creația lui Allah! Arătați-mi Mie ce au creat aceia pe care (i-ați luat) în locul Lui!”(Luqman:11).

Minunați, extraordinari, preciși și perfecți în privința configurației modului de acțiune și eficienței sunt acești soldați păzitori cu care **Creatorul** ne-a înzestrat.

Acești soldați-globule albe din sânge sunt inteligenți, organizați între ei și în distribuirea rolurilor indivizilor în luptă. Cine i-a învățat acest lucru? Hazardul, evoluția, eternitatea sau natura? Cine a învățat celula albă macrofagă din sânge, care atacă orice adversar intrus, distrugând toate părțile lui, cu excepția unei părți foarte mici din el, reprezentând cifrul chimic specific al acestui adversar, pe care îl păstrează pentru ca celulele care dau imunitatea să-l decodifice, astfel încât să poată produce anticorpii speciali necesari pentru lichidarea acestui adversar.

Aceste celule albe sunt creaturi minunate ale lui **Allah!** Diametrul lor nu depășește 15 microni și cu toate acestea ele pot repera orice corp străin pătruns în organism, pe care îl ucid și îl alungă afară. Aceste celule albe nevăzute care aleargă zi și noapte prin rețeaua de

vase sangvine ajung în toate părțile organismului. Oare nu ele sunt acelea pe care a jurat Domnul, când a spus:

“Dar nu! Jur pe stelele ce fug înapoi,/ Ce grăbesc să se ascundă”(At-Takwir:15-16)?

Interesant este și faptul că specialiștii hematologi au dat numele de “gropar” unui anumit tip de celule albe, respectiv macrofagele, a căror funcție este lichidarea resturilor și curățirea organismului de rămășițele cadavrelor lăsate de bătăliile globulelor albe cu microbii și corpurile străine din organism.

În versetul de jurământ:

“Dar nu! Jur pe stelele ce fug înapoi,/ Ce grăbesc să se ascundă”, se află dimensiuni științifice miraculoase profunde, pe care le rezumăm la următoarele:

- ***“Cele care se grăbesc să se ascundă”*** sunt lucrurile ascunse, iar ***“cele care fug înapoi”*** derivă de la verbul cu sensul de “a mătura”, adică a mătura gunoiul, resturile.

- Globulele albe, numite măturători nu sunt singurele lucruri ascunse care aleargă pentru a elibera organismul de gunoi, ci și globulele roșii sunt măturători, pentru că și ele curăță organismul de bioxidul de carbon, care reprezintă și el, la rândul său gunoi sau resturi rezultate din reacțiile chimice care au loc în organism.

- Prin organism aleargă zeci de microorganisme folositoare pentru a-l curăți de microorganismele dăunătoare și acestea sunt cele care se grăbesc și mătură.

- Zeci, ba chiar sute de substanțe chimice aleargă prin organism pentru a-l curăți de substanțe chimice toxice (detaliile acestui subiect fac parte din chimia organică, iar explicarea lor ar necesita tomuri întregi) și acestea sunt cele care se grăbesc și mătură.

- În interiorul pământului și pe suprafața lui, în ape și în mări se află milioane de lucruri ascunse cu viață și fără viață, care joacă rolul muncitorilor însărcinați cu păstrarea curățeniei și acestea sunt, de asemenea, cele care se grăbesc și mătură.

- În învelișul atmosferic al pământului se află lucruri ascunse, pe care știința le-a descoperit recent, și care, de asemenea, se grăbesc și mătură, funcția lor fiind curățirea pământului de resturile de gaze toxice rezultate din ardere, ce sunt înălțate și aruncate departe în spațiul exterior.

În centrele celor mai multe galaxii, știința a descoperit recent ceea ce savanții au numit “găurile negre” și ele sunt invizibile, având funcția de a curăți galaxiile de resturile stelelor moarte. De aceea, li s-au mai spus și “cimitire ale stelelor”.

În următoarea noastră carte vom detalia, cu voia lui **Allah**, aceste lucruri ascunse de pe pământ, din apă și din cosmos, pe care Domnul le-a investit cu funcția de “măturători”.

Pe scurt, cuvântul “urmăritori” include toate funcțiile globulelor albe, întrucât acestea urmăresc orice corp străin care pătrunde în organism, indiferent de locul unde s-ar afla, ele succedându-se unele după altele în atacul asupra adversarilor. Miracolul științific al **Coranului** constă în cuvintele “păzitori și urmăritori”, care conferă mai multe sensuri științifice unui singur verset.

ÎNCHEIERE

“Allah nu impune nici unui suflet decât ceea ce îi stă în putință. El are ceea ce a dobândit și împotriva lui este ceea ce s-a adunat. Doamne, nu ne pedepsi pe noi, dacă am uitat sau dacă am greșit!”.

Doamne, Tu care cunoști tainele sufletelor, Tu cunoști mai bine decât mine sufletul meu, iar eu cunosc sufletul meu mai bine decât îl cunoaște altcineva. Această carte nu a fost dusă la bun sfârșit decât cu ajutorul Tău, iar dacă am greșit sau am fost neputincios să înțeleg versetele Tale, cer iertare de la Tine! Laudă Aceluia ale cărui cuvinte mințile nu ajung să le pătrundă și să le tălmăcească. De aceea, cer iertare de la **Allah**.

“iar sfârșitul rugăciunii lor va fi: “Laudă lui Allah, Domnul lumilor!”(Yunus:10).

CUPRINSUL